COLECŢIA RÂSUL LUMII

CHRISTOPHER BUCKLEY

FUMATUL strict PERMIS

Film cu
Aaron Eckhart şi Katie Holmes

HUMANITAS

CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington), scriitor și editor la Forbes, este unul dintre satiriștii politici de forță ai Americii. Fost consilier personal al lui George Bush, Buckley nu ratează prilejurile de a-i lua peste picior pe democrați, ba chiar le vânează pașii greșiți. Dovada? Romanul *No Way to Treat a First Lady* (*Nu te porți așa cu Prima Doamnă*), publicat la scurtă vreme după scandalul Monica Lewinsky. Viața pe coridoarele puterii, fanatismul grupurilor de lobbying, efectele imprevizibile ale corupției, crizele de pe Capitol Hill sau de la Casa Albă, raporturile administrațiilor democrate cu țările islamice și obsesiile americanului de rând (la loc de cinste, OZN-urile, îndobitocirea prin televiziune și literatura motivațională) sunt câteva dintre subiectele pe care Buckley le fructifică în veritabile recitaluri de măiestrie comică.

Cărți de Christopher Buckley:

Nu te porți așa cu Prima Doamnă (*No Way to Treat a First Lady*, Humanitas, 2005)
Florence a Arabiei (*Florence of Arabia*, Humanitas, 2007)
Deranj la Casa Albă (*The White House Mess*, Humanitas, 2007)
Dumnezeu mi-e broker (*cu John Tierney*) (*God Is My Broker*, Humanitas, 2008)
Fumatul strict permis (*Thank You for Smoking*, Humanitas, 2009)
Omuleții verzi (*Little Green Men*, în curs de apariție la Humanitas)
Dacă mori, sărim cu banu' (*Boomsday*, în curs de apariție la Humanitas)
Îți fac o Curte Supremă (*Supreme Courtship*, în curs de apariție la Humanitas)

CHRISTOPHER
BUCKLEY

FUMATUL strict PERMIS

Traducere din engleză de
CORNELIA BUCUR

HUMANITAS
BUCUREŞTI

prolog

Nick Naylor fusese făcut în multe feluri de când devenise principalul purtător de cuvânt al Academiei pentru Studiul Tutunului, dar până acum nu-l comparase nimeni cu Satana. Conferenţiarul, el însuşi beneficiarul unor finanţări guvernamentale generoase pentru războiul sfânt pe care-l ducea îndârjit împotriva industriei care le furniza rămăşiţelor tuşitoare ale celor cincizeci de milioane de americani fumători plăcerea preferată şi interzisă, arăta acum către imaginea proiectată pe peretele uriaşei săli de recepţii a hotelului. Nu avea nici coarne, nici coadă; avea o tunsoare obişnuită şi arăta ca un om pe lângă care ai fi putut trece oricând pe coridor, dar pielea îi era roşie ca focul, de parcă tocmai s-ar fi îmbăiat în apa de răcire a unui reactor nuclear; iar ochii – ochii strălucitori, vii – aduceau vibrant cu ai unui codoş. Legenda era scrisă cu caracterele distinctive de pe pachetele de ţigări pe care cei de la birou le numeau „Hysterica Bold". Ea spunea: „ATENŢIE: SUNT OAMENI CAPABILI SĂ SPUNĂ ORICE CA SĂ VÂNDĂ ŢIGĂRI."

Publicul – compus din 2 500 de „profesionişti din domeniul sănătăţii", aprecie Nick, care, frunzărind o listă de participanţi, nu reuşise să găsească decât câteva nume de doctori – începu să toarcă la vederea diapozitivului. Nick cunoştea bine torsul acesta. Adulmecă în aer izul de

iarba-mâței și și-i închipui ascuțindu-și ghearele pe brațele fotoliilor.

— Sunt sigur că următorul nostru... invitat...

Vorbitorul ezită, termenul era prea neutru pentru a descrie un om care își câștiga traiul omorând 1 200 de ființe omenești pe zi. O mie două sute de oameni – două avioane pline cu bărbați, femei și copii. Da, copii nevinovați, lipsiți de un viitor luminos, de clipele minunate ale marcării eseului victorios, ale absolvirii liceului și facultății, căsătoriei, nașterii de urmași, de clipele împlinirii profesionale, inovațiilor în tehnologie, medicină sau economie – cine mai știe câți laureați ai Premiului Nobel? Mielușei, măcelăriți de Nicholas Naylor și de demonii din industria tutunului, pe care cu atâta abilitate îi reprezenta. Mai bine de 400 000 pe an! Aproape de pragul de o jumătate de milion. Genocid, asta era, destul ca să-ți dea lacrimile, dacă aveai o inimă, gândul la atâtea... victime cu viețile strivite ca niște chiștoace în scrumierele lăcomiei corporatiste de către acest călău *yuppie* în vârstă de patruzeci de ani, înalt și zvelt, elegant îmbrăcat, care, desigur,

— ... nu are nevoie... de nici o... prezentare.

Nu avea sens să încerce să înmoaie un asemenea auditoriu cu obișnuitele glume nesincere care, la Washington, treceau drept autoironie autentică. Era mai sigur să încerce onestitatea nesinceră.

— Mă credeți sau nu, începu el, jucându-se cu cravata de mătase, ca să arate că avea emoții, când de fapt nu avea, sunt încântat să mă aflu aici, la Simpozionul Plămâni Curați 2000.

De când secolul XX era pe moarte, apropiindu-se cu surle și trâmbițe de final, toate conferințele programate se intitulau Bla Bla 2000, pentru a-și conferi un aer de importanță milenară, care să nu rămână neobservat de comisiile relevante de alocare a fondurilor din Congres,

sau „țâțe", cum erau botezate de grupurile de interese care își asigurau existența sugând de la ele. Nick se întreba dacă la fel se întâmplase și cu conferințele din anii 1890. Oare atunci s-o fi ținut un Simpozion al Bicelor de Căruțași 1900, subvenționat din fonduri federale?

Publicul nu răspunse la revărsarea introductivă de onestitate a lui Nick. Măcar nu-l fluierau. Își aruncă privirile spre masa cea mai apropiată, o masă rotundă, cu dușmani inveterați. Dușmanii ocupau de obicei locurile din față, luând febril notițe în carnetele – plătite din banii contribuabililor americani – pe care le găseau în mapele din imitație de piele întoarsă, plătite, la fel, de valurile chihlimbarii de contribuabili, și însemnate ordonat cu logoul conferinței: PLĂMÂNI CURAȚI 2000. O să le ducă acasă și o să le dea copiilor, făcând economie la prețul unui tricou. *Ai mei au fost la Washington și eu m-am ales doar cu o amărâtă de mapă.* Dușmanii, ațâțați de vorbitorii anteriori până la extazul freneziei neopuritane, erau de-acum încordați, cu fesierii strânși. Îl mâncau din priviri.

— Pentru că, urmă Nick, deja epuizat de inutilitatea secătuită a tentativei, convingerea mea fermă este că lucrul de care avem nevoie într-o măsură mai mare este nu *confrun*tarea, ci *consul*tarea (plagiat direct după Școala Jesse Jackson de Oratorie cu Rimă și fără Sens, dar iată că funcționa). Și sunt în mod special recunoscător conducerii de la Plămâni Curați 2000 pentru că (o notă de amuzament hâtru, pentru a le da de înțeles că știa că organismul de conducere al lui Plămâni Curați 2000 se bătuse precum pușcașii marini pe Muntele Suribachi pentru a-l împiedica să participe la conferință), în fine, a acceptat să facă din acest eveniment o conferință în adevăratul sens al cuvântului. Am nutrit dintotdeauna convingerea profundă că, dată fiind complexitatea chestiunii de care ne ocupăm, lucrul de

care avem nevoie este nu să vorbim mai mult unii *despre* alţii, ci unii *cu* alţii.

Făcu o pauză de o fracţiune de secundă, lăsând timp creierelor să proceseze subtila înlocuire cu „chestiune" a sintagmei „dreptul industriei producătoare de ţigarete de a măcelări o jumătate de milion de americani pe an".

Până aici, toate bune. Nu se ridicase nimeni să strige: *eşti un criminal în masă!* Era mai greu să revii pe drumul cel bun după ce fuseseşi comparat cu Hitler, Stalin sau Pol Pot.

Buclucul apăru însă la sesiunea de întrebări şi răspunsuri. O femeie de pe la jumătatea sălii se ridică şi declară că Nick „părea să fie un tânăr simpatic", provocând câteva hohote înăbuşite; şi continuă spunând că dorea „să-i împărtăşească o experienţă recentă". Nick se încordă. Pentru el, nici o „experienţă împărtăşită" cu cineva din această sală nu putea să aducă vreun lucru bun. Femeia se lansă în descrierea cu lux de amănunte a „curajoasei bătălii" împotriva cancerului de plămâni a unei persoane apropiate, dispărute. După care, mai mult tristă decât mânioasă, îl întrebă pe Nick:

— Cum puteţi dormi noaptea?

Familiarizat cu astfel de ocazii, Nick dădu compătimitor din cap, în timp ce erau evocate detaliat ultimele ceasuri pline de eroism ale unchiului Harry.

— Vă mulţumesc că ne-aţi împărtăşit toate acestea, doamnă, şi cred că vorbesc în numele tuturor celor care se află în sală când spun că regretăm tragica pierdere, dar mai cred că de fapt chestiunea cu care ne confruntăm astăzi, aici, este dacă noi, ca americani, suntem doritori să urmăm preceptele unor documente precum Declaraţia de Independenţă, Constituţia sau Primele 10 Amendamente. Dacă răspunsul e da, atunci cred că drumul nostru este limpede. Şi mai cred că, dacă unchiul dumneavoastră, despre care

nu mă îndoiesc că a fost un om minunat, ar fi astăzi aici, s-ar putea să fie de acord că, dacă începem să demolăm principiile fundamentale formulate de Părinții Națiunii, dintre care, dacă vă amintiți, mulți erau cultivatori de tutun, doar de dragul unor speculații care, cinstit vorbind, nu au o bază științifică, înseamnă că primejduim nu doar libertățile noastre, ci și pe ale copiilor noștri, și pe ale copiilor copiilor noștri (aici era absolut esențial să nu se oprească, lăsând uimitorul *non sequitur* să prindă rădăcini în procesoarele lor neurale). Isteria antitutun nu este un lucru nou. Vi-l amintiți, cu siguranță, pe Murad al IV-lea, sultanul turc (bineînțeles că nimeni nu avea idee măcar cine era Murad al IV-lea, dar oamenii agreează un pic de lingușeală intelectuală). Murad, după cum vă amintiți, și-a băgat în cap că oamenii n-ar trebui să fumeze, drept care a scos fumatul în afara legii și apoi a început să iasă noaptea, îmbrăcat ca un turc oarecare, și să cutreiere străzile Istanbulului, prefăcându-se că face șoc nicotinic și implorându-i pe oameni să-i vândă niște tutun. Și dacă i se făcea milă cuiva și-i dădea să fumeze... pac! Murad îl scurta pe loc de cap. Și lăsa trupul acolo unde era, în stradă, să putrezească. ATENȚIE: VÂNZAREA DE TUTUN LUI MURAD AL IV-LEA VĂ POATE PRIMEJDUI SĂNĂTATEA.

Nick se apropia de lovitura de grație.

— Mie, unuia, îmi place să cred că noi, ca popor, am lăsat în urmă vremurile execuțiilor sumare pentru vina de-a fi încercat să ne găsim fericirea, așa cum o vede fiecare.

Și astfel, după ce comparase mișcarea modernă americană împotriva fumatului cu nenorocirile unui sângeros secol al XVII-lea otoman, Nick putea încheia, convins că dăduse hoardele inamice înapoi, temporar, câțiva centimetri. Nu era mult, dar, într-un asemenea război, echivala cu o mare victorie.

1

Îl aştepta un teanc gros de mesaje la întoarcerea la sediul Academiei, aflat într-una dintre clădirile mai interesante de pe K Street, cu mijlocul scobit şi o curte interioară tivită de zece etaje, cu balcoane de pe care se revărsa iedera. Efectul general era al unor Grădini ale Babilonului întoarse pe dos din lumea corporaţiilor. O fântână uriaşă, neoclasică, aflată la parter, asigura zgomotul de fond, în flux continuu şi plescăitor. Academia pentru Studiul Tutunului ocupa ultimele trei etaje. Ca prim-vicepreşedinte pe probleme de comunicare al AST-ului, sau „Academiei", după cum insista BR să fie numită de personal, Nick avea dreptul la un birou pe colţ, cu ferestre, dar alesese unul pe colţ, cu vedere spre curtea interioară, pentru că-i plăcea să audă apa curgând. De asemenea, putea lăsa uşa deschisă şi fumul se ducea în curte. Până şi fumătorii ţin la o ventilaţie făcută corect.

Răsfoi teancul de mesaje roz care-l aşteptau pe biroul recepţionerei. „CBS vrea o reacţie la propunerea secretarului general de a interzice reclama pe panourile publicitare stradale." ABC, NBC, CNN etc. etc., toate voiau acelaşi lucru, mai puţin *USA Today*, care dorea o reacţie la articolul de a doua zi din *The New England Journal of Medicine*, care anunţa concluzia la care ajunsese ştiinţa medicală, şi anume că fumatul provoca şi ceva ce se numea maladia

Buerger, o afecțiune circulatorie care presupunea amputarea tuturor extremităților. Măcar o dată, își spuse Nick, ar fi fost frumos să se întoarcă la birou și să găsească altceva decât învinuiri pentru noi și oribile probleme de natură medicală.

— A sunat mama ta, îi spuse Maureen, recepționera, înmânându-i un ultim bilet. Bună dimineața, ciripi ea în cască, scoțând un vălătuc de fum.

Începu să tușească. Nu era tusea delicată a cuiva care își dregea glasul, ci un buldozer pulmonar, din adânc.

— Academia... ghhî... pentru Studiul... m-hhî... Tutunului.

Nick se întrebă dacă o recepționeră care nu putea spune „alo" fără să facă un spasm pulmonar era sau nu un atu.

Maureen îi era simpatică. Se întrebă dacă să-i spună să nu tușească atunci când trecea BR pe-acolo. În ultimele șase luni căzuseră destule capete. Murad al IV-lea era la putere.

Ajuns în birou, Nick își scoase sacoul sport Paul Stuart nou-nouț și-l agăță pe dosul ușii. Unul dintre avantajele schimbării conducerii la Academie era modificarea codului vestimentar. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse BR fusese să-i convoace pe fumologi – adică pe cei de la Academie care se ocupau de PR, cei care ieșeau în fața camerelor de luat vederi – și să-i anunțe că nu voia să-i vadă arătând ca o gașcă de înțepați de pe K Street. În parte, spusese el, problema fumatului era că nu se mai știa ce era sexul. Voia, le spusese, să-i vadă arătând ca în reclamele pentru îmbrăcămintea de lux, nu ca în anunțurile pentru soldurile de la J.C. Penney, de Ziua Președinților. După care fiecare primise câte cinci mii de dolari, pentru ținută. Toată lumea ieșise din ședință zicându-și: *mamă, ce șef!* Jumătate din ei găsiseră, la întoarcerea în birou, decizia de desfacere a contractului de muncă.

Nick se uită la birou, încruntându-se. Era extrem de supărător. Nu era un tip rigid şi o oarecare dezordine nu-l deranja, dar nu-i plăcea să fie victima dezordinii făcute de alţii. Îi explicase asta lui Jeannette, iar ea îi spusese, pe tonul acela plin de sinceritate, că înţelegea perfect – şi, cu toate acestea, continua să se folosească de biroul lui ca de o groapă de gunoi. Problema era că deşi Jeannette era, teoretic, mai jos decât el pe scara ierarhică a departamentului de comunicare, BR o adusese cu el de la Allied Vending şi era evident că se găseau într-o relaţie bună. Era ciudat cum se purta, ca şi cum Nick i-ar fi fost şef, cu drept de viaţă şi de moarte.

Acum îi trântise pe masa de lucru cinci teancuri de rapoarte ale Agenţiei pentru Protecţia Mediului despre fumatul pasiv, toate însoţite de mesajul: URGENT. Nick colecţiona cuţite. Aşeză cu grijă cuţitul Masai pentru sacrificarea porcilor, în teaca lui de piele, deasupra unuia dintre teancuri. Să fi fost asta oare o insolenţă care voia să treacă drept spirit ordonat?

Gazelle, secretara lui, sună la interfon ca să-i spună că BR lăsase vorbă că voia să-l vadă imediat ce se întorcea de la Plămâni Curaţi. Nick decise că nu se va duce să-i dea raportul imediat lui BR. Mai întâi va da câteva telefoane şi abia pe urmă se va duce să-i dea raportul lui BR. Uite-aşa. Se simţea mai bine, plin de importanţa propriei independenţe.

— BR a zis imediat ce te întorci, Nick, îl bâzâi Gazelle câteva clipe mai târziu, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Gazelle, o negresă drăguţă de vreo treizeci de ani, mamă necăsătorită, îl domina puternic pe Nick, căci acesta, care crescuse într-o casă în care stăpână era o menajeră negresă de şcoală veche, era neputincios în faţa mustrărilor femeilor de culoare.

— Da, Gazelle! spuse el înțepat, frizând limitele capacității de-a protesta.

Știa ce se petrecea în intuitiva minte a lui Gazelle: aceasta știa că Jeannette era cu ochișorii ei mici pe postul lui și că propria ei slujbă depindea de felul în care Nick se pricepea să și-o apere pe a lui.

Dar Nick nu avea de gând să se lase condus de secretară. Avusese parte de o dimineață sâcâitoare și nu intenționa să se grăbească. Fotografia lui Joey, în vârstă de doisprezece ani, privea în sus la el din rama de argint. Inițial, stătuse cu fața la canapeaua de vizavi de birou, până când o reporteră de la revista *American Health* – ce să-ți spun, halal reclamă le putea face un asemenea interviu; dar trebuia să-l acorzi, altfel nemernicii declarau că reprezentanții industriei tutunului refuzaseră să stea de vorbă cu ei – o văzuse și-l întrebase mieros:

— Vai, e fiul dumneavoastră?

Nick zâmbise ca orice părinte mândru și spusese că da, la care tipa îl plesnise și cu partea a doua:

— Și ce părere are despre eforturile dumneavoastră de-a promova fumatul în rândul minorilor?

De atunci încoace, fotografia lui Joey stătea cu fața spre interior și cu spatele la canapea.

Nick se gândise atent la decorul sugestiv al biroului. Deasupra mesei de lucru stătea un citat, cu litere mari: „Fumatul provoacă cel mai mare număr de statistici din țară". Îl auzise de la unul dintre avocații firmei Smoot, Hawking din Omaha, care se ocupa de majoritatea proceselor intentate de pesoane care fumaseră o viață întreagă țigară de la țigară și acum, că mureau de cancer la plămâni, li se părea că aveau dreptul la compensații.

Deasupra canapelei se găseau două exemplare originale ale unor reclame pentru țigări publicate în reviste din anii patruzeci și cincizeci. Prima înfățișa un doctor de pe

vremuri, dintre cei care făceau vizite la domiciliu și chiar veneau cu mașina prin nămeți ca să asiste la nașteri. El întindea un pachet de Lucky Strike ca pe un salvator pachet de eritromicină. „20 679* doctori afirmă că Luckies sunt mai puțin iritante." Asteriscul arăta că o firmă de contabilitate reală efectuase o numărătoare reală. Totul se simplificase când știința medicală fusese de partea lor.

A doua reclamă demonstra felul în care țigările Camel te ajutau să digeri cina de Ziua Recunoștinței, fel după fel. „Un început bun cu o supă de roșii, fierbinte și condimentată. Apoi – pentru digestie – fumați o țigară, imediat după supă." Următoarea trebuia fumată înainte de a doua porție de curcan. De ce? Pentru că „țigările Camel scad tensiunea. Măresc circulația sucurilor gastrice. Cresc alcalinitatea." Încă una înainte de salata Waldorf. Și una după salata Waldorf. „Această dublă pauză curăță cerul gurii, pregătind decorul pentru desert." Apoi una la budinca de prune „...pentru tușa finală de confort și bună dispoziție". Se adunau în total cinci, iar asta doar la cină. Odată băută cafeaua, erai îndemnat să scoți pachetul și să te pui cu adevărat pe treabă. „Pentru digestie."

BR, în unica sa expediție de până acum la periferie, unde se afla biroul lui Nick, o privise îndelung, parcă încercând să se hotărască dacă era genul de obiect pe care trebuia să-l țină în birou prim-vicepreședintele pe probleme de comunicare al firmei. Predecesorul său, J.J. Hollister, care-l angajase pe Nick după neplăcuta afacere... da, un adevărat om al tutunului din generația veche, un om care, la vremea lui, fuma zece țigări Camel la curcanul de Ziua Recunoștinței, un om născut cu gudron în sânge. Un om minunat, bun și atent, căruia îi plăcea să stea la serviciu după orele de program, la un cocteil, și să povestească despre vremurile de demult, când se îmbăta cu Luther Terry, cel

care elaborase catastrofalul raport semnat de ministrul Sănătății în 1964. Povestea favorită a lui Nick era...

— Nick, a zis *imediat*.

Zău așa, era intolerabil. Iar el n-avea de gând să rabde.

— Știu foarte bine, Gazelle.

Mai ducă-se dracului, își spuse, frunzărind mesajele rozalii ca pe o mână păgubașă la pocher; și Gazelle, și BR n-aveau decât s-aștepte. El avea treabă de făcut.

Sună rețelele de televiziune și lansă obișnuita provocare, disponibilitatea de-a apărea „oricând, oriunde" pentru o dezbatere cu ministrul Sănătății pe tema panourilor publicitare cu reclame la țigări sau pe orice altă temă. Ministrul Sănătății refuzase până atunci toate invitațiile lui Nick, pe motiv că nu intenționa să se înjosească, pe ea și funcția ei, împărțind o tribună cu purtătorul de cuvânt al „industriei morții". Cu toate acestea, Nick continua să emită invitațiile. Dădeau mai bine decât încercările de a explica de ce companiile producătoare de țigări aveau dreptul constituțional de a-și alege ca țintă pentru mesajele de pe panourile publicitare copiii din ghetouri.

Iar acum, maladia Buerger. Un subiect mai complicat. Nick meditã câteva minute, înainte de a-l suna pe Bill Albright de la *USA Today*. Nu-i plăcea să intre în detalii medicale și nu dorea câtuși de puțin să-și vadă numele lângă citate care conțineau termenul „amputare".

— Mda, începu el, mai mult trist decât furios, la urma urmelor, de ce să nu ne condamnați tot pe noi și pentru maladia Buerger? În ziua de azi, încasăm toate loviturile. Acum o săptămână, am citit undeva că țigările lărgesc gaura din stratul de ozon, și-atunci, de ce nu și Buerger? Ce mai urmează? Delfinii? La cum merg lucrurile, săptămâna viitoare o să citim că delfinii, categoric cel mai măreț dintre mamiferele pelagice de dimensiuni mici, se înecă înghițind mucurile aruncate peste bord de turiștii aflați în croaziere.

În realitate, Nick nu citise că ţigările lărgesc gaura din stratul de ozon, dar, pentru că Bill îi era prieten, considera că putea să-l mintă fără să-l mustre conştiinţa. Auzi păcănitul uşor al tastaturii, la capătul celălalt al firului. Bill lua notiţe. Fiecare îşi juca rolul.

— Nick, spuse Bill, raportul ăsta a fost publicat în *The New England Journal of Medicine.*

— Pentru care am tot respectul. Dar pot să-ţi pun o întrebare?

— Mă rog.

— Unde sunt datele?

— Cum adică, unde sunt datele? Vorbim despre *The New England Journal of Medicine.* E tot numai date, pentru numele lui Dumnezeu.

— Studiul a fost făcut în dublu-orb?

— … Sigur.

Ezitare fatală. *Atacă!*

— Şi cât de mare a fost grupul de control?

— Haide, Nick, zău aşa.

— Studiul e cu proiecţii?

— Vrei să apari în articol sau nu?

— Bineînţeles.

— Şi vrei să răspund unde-i datele?

— Unde *sunt* datele. Te rog frumos, nu mă deranjează că mă prezinţi ca pe un lacheu fără inimă al corporaţiilor, dar măcar nu face din mine un lacheu ignorant şi fără inimă al corporaţiilor.

— Deci comentariul tău e că cei de la *The New England Journal of Medicine* habar n-au ce vorbesc?

— Comentariul meu e că…

Dar care era comentariul? Nick ridică privirea spre doctorul care recomanda ţigări Lucky Strike, căutând inspiraţie.

— Maladia Buerger a fost diagnosticată de puțin timp. Are o patologie complexă, chiar extrem de complexă. Una dintre cele mai complexe din domeniul afecțiunilor circulatorii (spera el). Cu tot respectul, consider că e nevoie de cercetări suplimentare înainte ca știința să treacă, strângând lațul în mână, la linșarea suspecților de serviciu.

De la celălalt capăt se auzi păcănitul ușor al tastaturii lui Bill.

— Pot să te întreb ceva?

Bill n-avea stare astăzi. De obicei, scria ce i se dicta, publica în ziar și trecea la articolul următor.

— Ce? întrebă Nick bănuitor.

— Vorbești ca și cum ai crede și tu ce spui.

— Așa-mi plătesc ratele la casă.

Dăduse explicația aceasta de atâtea ori, încât începea să capete sonoritatea apărării de la Nürnberg: *N-am frut dekit za platesc ratele la kasa...*

— Nick, tocmai a sunat. Vrea neapărat să te vadă. Imediat.

Oricât ar fi fost de tentat să dea și celelalte telefoane, rămâneau totuși ratele la casă și, îngropată undeva sub avalanșa de hârtii aduse de Jeannette, factura pentru taxele școlare ale lui Joey la Saint Euthanasius, pe semestrul următor: 11 742 de dolari pe an. Cum se ajungea la asemenea sume? Pentru ce erau cei patruzeci și doi de dolari? Ce naiba îi învățau pe niște copii de doisprezece ani, de trebuiau plătiți 11 742 de dolari? Fizică subatomică?

Nick porni gânditor pe culoar, spre biroul lui BR. Culoarul era pavoazat cu afișe la spectacole de operă, concerte simfonice și expoziții la finanțarea cărora contribuise Academia. Pe vremea lui JJ, fuseseră postere color ale instalațiilor de uscare a tutunului în toată splendoarea lor, cu soarele strălucind orbitor prin frunzișul lucios.

Sondra, secretara lui BR, își ridică ochii spre el fără să zâmbească și-i făcu semn să intre. Și asta avea grijă de

sănătatea ei. La ea pe birou n-aveai să găsești niciodată o scrumieră.

Era un birou pe colț, spațios, cu mult lemn, masculin, cu lambriuri bogate de nuc rusesc, care-i aminteau lui Nick de interiorul unui umidificator de trabucuri. Până acum, BR nu scosese tot lemnul acesta minunat ca să-l schimbe cu oțel mătuit.

Budd Rohrabacher înălță din sprâncene în semn de salut. Stătea rezemat de spătarul fotoliului mare și citea *Raportul Săptămânal asupra Morbidității și Mortalității*, o lectură obligatorie la Academie. BR avea patruzeci și nouă de ani, dar emana energia unui bărbat mai tânăr. Ochii de un verde-deschis, intenși, serioși și care priveau viața ca pe un tabel cu cifre, puteau lăsa impresia unui om care suferise o dezamăgire grea în tinerețe și hotărâse, ca urmare, să le facă viața grea tuturor celor din jur. Se zvonea că juca squash la ora cinci în fiecare dimineață, un obicei deloc încurajator pentru un șef care, în consecință, ajungea la serviciu la șase și jumătate, energic și aerobicat, gata să mănânce pe pâine ziua și pe orice angajat care dădea randament mai mic de o mie la sută. Nick îl bănuia că purta cămăși cu un număr mai mic decât i-ar fi trebuit ca să-i scoată torsul în evidență, deși era la fel de adevărat că, de două ori pe săptămână, se hrănea exclusiv cu suc de legume în timp ce trăgea de fiare la sală. Era înalt de 1,93 m și avea înclinația de-a atrage atenția asupra înălțimii lui în moduri subtile – de exemplu, deschizându-ți ușa și făcându-ți semn să treci pe sub arcada formată cu brațul. Nick constatase cu mulțumire o dată, când îi făcuse figura asta la sfârșitul unei zile de lucru, că mirosea ușor a transpirație. Este întotdeauna o consolare când descoperim imperfecțiuni trupești umilitoare la cei care ne domină în viață. BR își începuse cariera în domeniul tutunului activând în arena mizeră și dură – și nu întotdeauna legală – a

automatelor de ţigări. Se ştia că avea un complex de inferioritate din cauza aceasta, iar angajaţii evitau referirile la automatele de ţigări, cu excepţia celor inevitabile. De când preluase conducerea Academiei, BR îşi pusese în funcţiune musculatura executivă şi obţinuse câteva victorii impresionante pentru industrie. Colaborase strâns cu reprezentantul comercial american pentru a convinge ţările asiatice să permită producătorilor de ţigări din Statele Unite să difuzeze clipuri comerciale în emisiunile TV de dimineaţă pentru copii. (Numai în Japonia consumul de ţigări americane la adolescenţi crescuse cu 20%.) Combătuse cu succes două propuneri de lege pentru interzicerea reclamelor tipărite aici, acasă, convinsese congresele din trei state sudice să declare o Săptămână a Tutunului şi manipulase în mod strălucit consiliul municipal din Los Angeles, care inclusese o prevedere în decizia de interzicere a fumatului prin care acesta era permis în zona barului din restaurante, lovitură pentru care primise felicitări cordiale din partea preşedintelui comitetului director al Academiei pentru Studiul Tutunului, legendarul Doak Boykin. BR avea ceea ce aveau generalii preferaţi ai lui Napoleon: noroc. De când preluase postul, trei dintre cei care dăduseră în judecată industria tutunului pentru că se îmbolnăviseră de cancer din cauza fumatului muriseră fumând în pat, obligându-şi urmaşii şi executorii testamentari să renunţe la procese; de ruşine, pur şi simplu, după cum formulase unul dintre avocaţii de la Smoot, Hawking.

— Salut, Nick, spuse BR şi pe Nick îl mâncă limba să-i răspundă la fel. Cum au fost plămânii?

— Curaţi, spuse Nick.

— Ai ieşit în faţă vreun pic?

Nick îi răspunse că sărise în faţa tuturor camerelor TV pe care le văzuse, pentru a sublinia preocuparea

manifestată în industrie față de reclama responsabilă, sănătate și fumatul la minori, dar că se îndoia că fața lui avea să fie prezentată substanțial – *dacă* avea să fie prezentată – în emisiunile de știri. Ieșitul în față, pentru un purtător de cuvânt al producătorilor de tutun, era o marfă electronică din ce în ce mai rară, ca o presimțire rea. Până nu demult, producătorii TV trimiteau periodic câte o echipă de filmare la Academie pentru a înregistra reacția oficială a industriei, câte o frântură de cinci sau zece secunde, care azvârlea obișnuitele acuzații defăimătoare împotriva integrității cercetării medicale care demonstra că firmele americane producătoare de țigări făceau în fiecare an ceea ce ar fi făcut patru bombe cât cea de la Hiroshima. În ultima vreme însă, astfel de mici și cuminți luări de poziție deveniseră tot mai rare. Cel mai probabil era ca reporterul să încheie spunând: „Nu mai este nevoie să precizăm că industria tutunului contestă raportul Institutului Național de Sănătate, susținând – citez – că nu există dovezi științifice potrivit cărora fumatul intensiv la femeile însărcinate ar face rău fătului."

— L-ai luat și pe nemțotei cu tine? întrebă BR.

Ochii îi fugiră iar spre raportul privind morbiditatea, obicei ușor iritant – de fapt, de o imensă impolitețe, dar de o mare eficacitate în afaceri – pe care-l deprinsese la Facultatea de Studii Economice de la Stanford. Îi ținea pe subalterni în priză. „Nemțoteiul" era G – de la Graf – Erhardt von Gruppen-Mundt, „savantul de casă" al Academiei. Erhardt avea o diplomă în Patologie Judiciară de la Universitatea din Steingarten, poate nu cel mai important centru academic din Germania, dar care îi dădea un aer de savant. JJ îl angajase în anii șaptezeci și construise „un centru de cercetări" în jurul lui la Reston, în Virginia, denumit Institutul pentru Sănătatea Stilului de Viață, care consta în principal în mii de șobolani albi și răsfățați, care

nu făceau niciodată tumori F344, indiferent cu cât gudron erau vopsiți. Ziariștii competenți nu-l mai luau pe Erhardt în serios de ani de zile. Activitatea lui se compunea în principal din depoziții în instanță, în nesfârșitele procese intentate pentru daune, unde încerca să-i bage în ceață pe jurați cu formule epidemiologice erudite, rostite cu accent kissingerian, despre condiționarea selectivă și regresiile multivariabile. Decizia de a-l aduce în sala de tribunal, în cursul procesului Luminotti, îmbrăcat în halatul alb de laborator, nu fusese prea bine primită de judecător.

— Da, spuse Nick. NHK – televiziunea japoneză – i-a luat un interviu. S-a descurcat foarte bine cu fumatul pasiv. Stăpânește subiectul la perfecție. O să apară pe sticlă la Tokio, sunt sigur.

— Asta n-o să ne ajute prea mult la Peoria.

— Știu și eu...

Deci, Erhardt era următorul pe listă. După douăzeci de ani de servicii devotate aduse științei, *auf Wiedersehen*, adio și n-am cuvinte, Fritz.

— Cred c-ar trebui să facem rost de un cercetător negru, spuse BR. Dacă e negru, e musai să-l dea pe post, nu-i așa?

— S-ar putea să ne explodeze în față.

— Mie-mi place ideea.

Ei, în cazul ăsta...

— Stai jos, Nick.

Nick se așeză; murea să fumeze o țigară, dar aici, în biroul omului care era la cârma întregii industrii a tutunului, nu se găseau scrumiere.

— Avem de vorbit.

— OK, spuse Nick.

Joey putea oricând să meargă la o școală de stat.

BR oftă.

— Hai să facem un tur de orizont. Individul de colo (arătă cu degetul în direcția Casei Albe, aflată la câteva cvartale distanță) cere o acciză de patru dolari pe pachet, nevastă-sa vrea plasturi cu nicotină gratuiți pentru toți doritorii, secretarul general al Congresului face presiuni pentru interzicerea totală a reclamelor, Bob Smoot îmi spune c-o să pierdem în procesul Hefferman și o să pierdem masiv, ceea ce o să atragă sute, poate chiar mii de alte cazuri cu daune pe an, Agenția pentru Protecția Mediului ne-a trântit o clasificare de cancerigene din Clasa A, Pete Laruie îmi spune că Institutul Național de Sănătate a pregătit o istorie de groază despre fumat și orbire, pentru Dumnezeu, Lou Willis îmi spune că are probleme cu Comisia pentru Agricultură, legate de asigurările pentru recolta de anul viitor. Ceea ce lasă un număr de zero vești bune la orizont.

— Interesantă lume, cea a tutunului, nu-i așa? zise Nick pe un ton de conversație amicală.

— Și mie-mi plac provocările, la fel ca oricui altcuiva. Ba chiar mai mult ca oricui altcuiva, dacă vrei să știi.

Da, BR, chiar vreau să știu.

— Și asta i-am spus Căpitanului, când s-a rugat de mine să accept postul ăsta.

BR se ridică, poate pentru a-i aminti lui Nick că era mai înalt decât el, și se uită pe geam afară, pe K Street.

— Mi-a dat mână liberă. Mi-a spus: fă ce trebuie să faci, indiferent ce, dar schimbă situația. (BR era eliptic în dimineața asta.) Cu cât te plătim, Nick?

— O sută cinci, spuse Nick, apoi adăugă: Brut.

— Hmm, făcu BR, atunci spune-mi singur. Faci banii ăștia?

Ce imagine plăcută: Nick sărind peste biroul lui BR, cu baioneta lui din Primul Război Mondial. Din păcate, îi urmă trecerea rapidă la o altă imagine, a lui Nick încercând să obțină un al doilea împrumut pentru casă.

— Nu știu, BR. Spune-mi tu. Îi fac?

— Hai să abordăm chestia asta în mod profesionist. Eu n-am nimic de ascuns. O să te întreb direct, ca de la bărbat la bărbat: care-i situația? Am senzația asta de... defetism în tabăra noastră. Nu văd în jur decât stindarde albe.

Nick se încordă, încercând să răcorească sângele care începuse să-i fiarbă în vine.

— Stindarde albe?!

— Da, ca propunerea aia tâmpită pe care ai lansat-o luna trecută, să recunoaștem că există o problemă de sănătate. Aia ce-a mai fost, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ca să fiu cinstit, spuse Nick, eu cred și-acum că era o propunere îndrăzneață. Zău așa, BR, nimeni nu pare să ne mai creadă când spunem că fumatul nu dăunează sănătății. Și-atunci, de ce să nu ieșim noi și să spunem: da, în unele situații, fumatul face într-adevăr rău. Dar uneori și șofatul le face rău. Sau băutura, sau zborul cu avionul, sau traversatul străzii, sau prea multe produse lactate. Dar e o activitate legală și plăcută, care, practicată cu moderație, probabil că nu este mai periculoasă decât... știu eu... viața în sine. Cred că multă lume și-ar spune: ia te uită, până la urmă nu sunt chiar atât de mincinoși.

— Cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată, spuse BR cu oarece asprime. Tâmpită și costisitoare, pe deasupra. A trebuit să pun să se ardă toate exemplarele memoriului pe care l-ai făcut. Te gândești ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi ieșit la suprafață în vreunul dintre nenorocitele alea de procese? Un document intern în care recunoaștem că fumatul e dăunător? Maica ta, Cristoase... ai măcar idee ce dezastru ar putea provoca?

— Bine, spuse Nick, ridicând din umeri, atunci o să continuăm să ne prefacem că nu există dovezi că e nociv. Dacă lucrurile tot merg atât de bine...

— Vezi ce vreau să spun? zise BR, clătinând din cap. Defetism.

Nick oftă.

— BR, dau tot ce pot. E prima dată în șase ani când cineva îmi pune la îndoială loialitatea.

— Poate că ți-ai epuizat resursele. Se mai întâmplă.

Chiar atunci intră Jeannette, fără să bată.

— Ah, făcu ea, mă scuzați că vă întrerup. Aveți rezultatele pe care le-ați cerut, scoase din Nexis, despre „sindromul clădirii bolnave".

Era într-adevăr atrăgătoare, deși puțin cam severă pentru gustul lui Nick, în *deux-pièces*-ul de birou, cu tocurile care pocneau pe pardoseală, cu părul de un blond înghețat pieptănat peste cap și prins într-un coc strâns, cu sprâncenele pensate, pomeții înalți, ochii negri, de subaltern sârguincios, și gropițele care, într-un fel sau altul, reușeau să-i dea un aer și mai amenințător, deși n-ar fi trebuit să facă asta. Se auzea că, în weekenduri, mergea să călărească în Virginia. Pentru Nick, nu era un lucru surprinzător. Dacă-i puneai un bici în mână, era imaginea tipică a femeii *yuppie* dominatoare.

— Mersi, spuse BR.

Jeannette ieși, închizând ușa în urma ei cu un sunet ferm.

— Dacă tot vorbim „ca de la bărbat la bărbat", reluă Nick de unde rămăseseră, nu vrei să-mi spui pe șleau ce ai de spus?

— OK, zise BR, bătând cu creionul în masă. La o sută cinci mii pe an, cred că am putea avea rezultate mai bune.

— Mă-ndoiesc că am să-l pot convinge pe ministrul Sănătății că fumatul face bine organismului. Cred că, la drept vorbind, am depășit etapa aia, BR.

— Ăsta e necazul cu tine! Nu te mai gândi la ce NU poți să faci. Gândește-te la ce POȚI. Îți petreci tot timpul

stingând mici incendii din coșurile de hârtii, când ar trebui să fii în lumea largă, provocând incendii de pădure.

Incendii de pădure?

— Te-ai blocat într-o stare în care nu faci decât să reacționezi. Trebuie să gândești proactiv. Nu mai sta la birou, așteptând să sune telefonul de fiecare dată când cineva își scuipă plămânii. Ești omul nostru pe comunicare. Comunică. Vino cu un plan. Ce zi e azi?

— Vineri, zise Nick posomorât.

— Bine, luni. Luni vreau să văd ceva, spuse BR, uitându-se în agendă. Măi, măi, măi.

Zâmbi. Era prima dată când îl vedea Nick făcând așa ceva.

— Luni dimineață la șase jumate sunt numai și numai al tău.

2

Aici Nick putea fi el însuși. Aici era printre ai lui.

Mod Squad se întrunea la prânz la Bert's în fiecare miercuri, vineri sau joi, cum se nimerea. În domeniul lor de activitate, lucrurile – în general dezastruoase – aveau tendința de-a apărea în ultima clipă, astfel că programarea din timp era problematică. Dar, dacă trecea mai mult de o săptămână fără un prânz sau o cină împreună, începeau să fie neliniștiți. Aveau nevoie unii de alții, așa cum au membrii grupurilor de sprijin: între ei nu existau iluzii. Puteau conta unul pe altul.

Numele de Mod Squad nu era o referire la serialul de televiziune din anii 1960 despre un trio de polițiști sub acoperire eleganți, integrați rasial și sexual, ci prescurtarea de la *Merchants of Death* (Negustorii Morții). Și dat fiind că erau principalii purtători de cuvânt din industria tutunului, băuturilor alcoolice și armelor de foc, părea să li se potrivească perfect. Nick afirma că numele îi reprezenta de minune, pentru că era cu siguranță cel pe care avea să li-l dea presa, dacă afla vreodată de existența micului lor cerc.

Erau trei la număr: Nick, Bobby Jay și Polly. Aveau în comun nu doar faptul că lucrau toți pentru organizații disprețuite, ci și că erau la vârsta – în jur de patruzeci de ani – la care fiorul slujbei cu responsabilitate mare începea să se tocească, înlocuit treptat de dificultatea de-a o păstra.

Bobby Jay Bliss lucra pentru SAFETY, Societatea pentru Promovarea Armelor de Foc și Antrenarea Eficientă a Tineretului, fostă NRBAC, Comitetul pentru Dreptul Național de a Purta Arme.

Bobby Jay era un malac de o sută de kilograme, cu glas moale și păr buclat, din Loober, Mississippi, o localitate cu o populație de 235 de locuitori, unde taică-său fusese șerif, primar și principal colector de taxe, în virtutea faptului că aresta fiecare al treilea șofer care trecea prin Loober, indiferent cât de repede. Avea la dispoziție o serie întreagă de indicatoare cu limitare de viteză, care puteau fi schimbate pe loc, după nevoi. Bobby Jay, pe care-l făcuse ajutor de șerif pentru prima oară la vârsta de opt ani, insuflându-i fiului respectul de o viață pentru lege (și arme), se ascundea în tufișuri și schimba indicatoarele în funcție de viteza cu care mergea persoana respectivă, în timp ce tatăl o trăgea pe dreapta și o mustra aspru pentru conducerea imprudentă prin centrul orașului, chit că un centru propriu-zis nici nu exista în Loober, Mississippi.

După masacrul de la Kent State, Bobby Jay, atunci în vârstă de șaptesprezece ani, făcuse autostopul tocmai până în Meridian, pentru a se înrola în Garda Națională și a putea să împuște și el studenți; ofițerul de recrutări pentru Garda Națională era însă plecat la masă, iar cel al armatei, aflat alături și recunoscând materialul bun, se oferise să-i plătească taxele de școlarizare pentru colegiu. Așa ajunsese Bobby Jay să împuște vietnamezi, ceea ce era aproape la fel de bine ca împușcarea studenților, doar că aceștia trăgeau și ei. Cele două tururi în Asia de Sud-Est îi plăcuseră și s-ar fi oferit și pentru al treilea, dar lama rotorului unui elicopter îi smulsese antebrațul stâng până la cot în timpul unei evacuări rapide dintr-o zonă de conflict foarte fierbinte. Era unul dintre puținii soldați din epoca războiului din Vietnam care fuseseră întâmpinați cu o paradă

la întoarcerea acasă, chiar dacă parada, la care participaseră toți locuitorii din Loober, n-ar putea fi considerată uriașă. Dat fiind însă că paradele sunt rare în vremurile noastre tulburi, ea ajunsese în ziare și-i atrăsese atenția lui Stockton Drum, legendarul președinte al lui SAFETY. Drum preluase o organizație prăpădită de posesori de arme de foc și o transformase în ceea ce ar fi putut fi cea mai mare armată din lume, cu treizeci de milioane de membri și o prezență foarte activă, după cum putea atesta orice senator sau congresmen. Cu felul său de-a fi colorat, din Sud, și stânga cu cârligul de oțel, Bobby Jay se dovedise a fi purtătorul de cuvânt firesc al cauzei deținătorilor de arme din America și prosperase, devenind principalul purtător de cuvânt al lui SAFETY. La un moment dat începuse să se căiască pentru păcatele comise și așa ajunsese creștin renăscut, într-o vreme în care asemenea mișcări nu erau simple, cu toți teleevangheliștii care înfundau pușcăria pentru comportament neevanghelic. Venind din suburbiile Virginiei, împărțea în fiecare zi mașina cu un grup de colegi renăscuți de la SAFETY, iar pe drumul spre casă, întorcându-se la nevastă și la cei patru copii, se opreau la un poligon de trageri și își descărcau tensiunile acumulate în cursul zilei, împroșcând cu gloanțe siluetele unor atacatori de hârtie cu un profil vag etnic.

Consiliul Cumpătării, fosta Asociație Națională pentru Băuturi Alcoolice, reprezenta industria țării în domeniul băuturilor distilate, vinului și berii, și făcuse o mișcare inteligentă atunci când o promovase pe Polly Bailey ca principal purtător de cuvânt. Confruntați cu un val tot mai mare de neopuritanism și neoprohibiționism, plus un declin volumetric catastrofal, luaseră hotărârea că era nevoie de o abordare nouă. Și așa, în timp ce reclamele la bere treceau de la blondele în costum de baie și câinii însetați la puii de focă salvați eroic, cu tot cu blănița lor

lucioasă, pe când promoțiile începeau să pună tot mai mult accent pe calitatea vinului de a scădea colesterolul, odată cu posterele care schimbau pozele cu pahare de martini rece și tare pe apelurile insistente la o atitudine responsabilă la volan, asociația profesională începuse să apeleze nu la tradiționalul bărbat alb, între două vârste, cu vorbă aspră și costum elegant, ci la cineva care succa capetele. Drăgălașă, brunetă, minionă, cu ochi albaștri, vii și provocatori, și gene lungi (naturale), Polly și-ar fi găsit cu ușurință locul într-o reclamă la săpun; iar când o vedeai pe micul ecran, combătând ultimul raport guvernamental despre accidentele rutiere cauzate de alcool sau despre efectele consumului de alcool în timpul sarcinii, în loc să vorbească despre cum nu folosea ea decât săpun Ivory, rămâneai cu gura căscată. Nick remarcase că, printr-o lovitură de geniu, Polly purta părul lung, mult dincolo de nivelul umerilor, ceea ce sugera tinerețe și vitalitate, în locul stilului profesional corect pe care femeile au impresia că trebuie să-l adopte pentru a demonstra că sunt dispuse să renunțe la frumusețea naturală de dragul asimilării sexelor, dacă de asta e nevoie pentru a deveni partener, vicepreședinte sau șef de cabinet.

Polly fuma – țigară de la țigară –, ceea ce dădea glasului ei o răgușeală plăcută, astfel încât echivocurile fără cusur pe tema cantității de alcool în sânge, a fenolilor sau a acizelor sunau de-a dreptul sexy, ca și cum ți le-ar fi împărtășit în pat, cu așternutul mototolit, jazz în fundal, lumânarea pâlpâind și fumul ridicându-se în spirală către tavan. Și se îmbrăca elegant – lucru neobișnuit la Washington, unde eleganța la femei este suspectă –, preferând costumele Donna Karan alb cu negru, în special cele cu gulere foarte ample, care izbutesc să dea celei care le poartă un aer de școlăriță, anunțând în același timp că ar fi o greșeală

să n-o iei în serios. Una peste alta, un glas convingător la Washington, în favoarea etanolului.

Industria băuturilor alcoolice folosește femei pentru a-și vinde produsele de la începutul vremurilor, punându-le să se frece de sticle falice sau să-și expună picioarele în timp ce gânguresc ceva despre iubitul care bea marca lor de scotch; Nick se întreba de ce abia de curând le trecuse prin cap să folosească o femeie elegantă pentru a le susține politica în public. Senatorii și congresmenii care luau decizii legate de etichetele cu avertismente sau de accize nu erau, la fel ca toată lumea, influențați de sex? Nick însuși era acum într-o perioadă în care se vedea nevoit să aducă argumente în favoarea propriei persoane tradiționaliste, albe și masculine față de șeful său, care părea tot mai dornic s-o pună în locul lui pe telegenica Jeannette.

Polly venise din sudul Californiei și studiase la Universitatea Georgetown cu gândul de-a intra în diplomație, picase examenul pentru Foreign Service și se angajase la Capitol Hill, unde își petrecuse o mare parte a timpului ferindu-se de congresmeni care se gândeau la altfel de propuneri decât cele legislative.

Ajunsese asistenta congresmenului care se ocupa de problemele administrative și de personal în Comisia pentru Agricultură a Camerei, reprezentantul ei fiind cel cu vechimea cea mai mare din partea majorității. Acesta era din nordul Californiei, unde, la vremea respectivă, viile erau practic decimate de filoxeră; Polly fusese aceea care, prin manevre strălucite, organizase o alianță de conveniență între el și reprezentantul din regiunea unde se cultivau citrice, lăsându-i cu această ocazie pe reprezentanții regiunilor cu avocado și anghinare fără subvenții, dar, în dragoste și în subvenții, orice e permis. Șeful îi răsplătise eforturile și sârguința sărind-o din schemă la avansări și numind pe altcineva șef de cabinet, astfel încât,

când președintele secției de vinuri din Consiliul Cumpătării, sincer recunoscător, o sunase s-o felicite pentru victoria răsunătoare și să menționeze în treacăt cât de mult ar fi vrut să aibă pe cineva ca ea printre angajați, făcuse mișcarea fără să stea pe gânduri.

Când încă nu împlinise treizeci de ani, Polly se căsătorise cu un coleg de pe Capitol Hill pe nume Hector, un tânăr inteligent, atrăgător și ambițios, care părea destinat să joace un rol important într-o zi, într-o administrație prezidențială, dar care, după ce asistase la o prelegere ținută de Paul Ehrlich, gurul suprapopulării, devenise devotat cauzei, renunțase la slujba de la Congres și se dusese să lucreze pentru o organizație nonprofit care distribuia mijloace anticoncepționale – prezervative în principal: trei sute de milioane pe an – gratuit în țările Lumii a Treia. Își petrecea patru cincimi din timp în Lumea a Treia. Cincimea rămasă o petrecea acasă, la Washington, căutând leacuri pentru diverse boli exotice tropicale și infecțioase, dintre care unele făceau șederea în preajma lui de-a dreptul neplăcută. Hector făcuse o pasiune pentru subiectul suprapopulării, după cum dedusese Nick din relatările lui Polly, până la punctul unde aproape că nu mai vorbea despre nimic altceva.

La întoarcerea dintr-o călătorie prelungită în vestul Africii, însă, își anunțase soția, într-un mod lipsit de romantism și foarte practic, că dorea să înceapă să aibă copii, mulți, și asta imediat. Pe Polly, anunțul o luase prin surprindere. N-ar fi putut spune dacă era sentimentul de vinovăție față de miliardele de spermatozoizi din Lumea a Treia anihilați sau pur și simplu dorința de a popula propriul colț de lume; dar acesta fusese momentul când își dăduse seama că, într-un moment de slăbiciune dictată de prea mulții congresmeni care o fugăriseră în jurul biroului, se măritase cu un ratat.

Hector, între timp, era din ce în ce mai insistent. Pielea i se înverzise deja de la niște pastile suspecte contra malariei, distribuite de o farmacie din Brazzaville, fapt care, combinat cu fervoarea obsesivă a procreației, avea un efect catastrofal asupra libidoului lui Polly. Îi prezentase un ultimatum și, când ea îl refuzase, o anunțase că totul se terminase între ei și că își muta bastonul fertilității în altă parte. Divorțul urma să se pronunțe în toamnă. Hector trăia acum la Lagos, în Nigeria, unde organiza o parașutare masivă de prezervative asupra mulțimii așteptate să asiste la slujba ținută de Papă, la următoarea vizită.

De obicei discreți, cei din Mod Squad invitau când și când pe alți purtători de cuvânt la masă, pentru a promova camaraderia în rândul celor disprețuiți. Oaspeții proveneau din grupări precum Societatea pentru Tratamentul Uman al Viteilor, care reprezenta industria cărnii de vițel, Prietenii Delfinilor, fostă Asociația Pescarilor de Ton din Pacific, Asociația pentru Siguranța Autostrăzilor Americane, care-i reprezenta pe șoferii camioanelor cu trei remorci, Fundația pentru Îmbogățirea Pământului, fostă Coaliția pentru Depozitarea Responsabilă a Deșeurilor Radioactive, și altele. Uneori aveau invitați străini. Principalul purtător de cuvânt al Asociației Văcarilor Brazilieni venise de curând pentru a le împărtăși din opiniile sale cu privire la managementul junglei tropicale și-i amuzase imitând un cârd de papagali ara fugind din calea buldozerelor.

Masa lor obișnuită era în zona pentru fumători a barului Bert's, lângă un șemineu cu flăcări electrice, care dădea o lumină intimă, chiar dacă falsă. Nick comandă obișnuita salată Cobb care, la Bert's, venea cu aproape un sfert de kilogram de brânză albastră moale, topită peste destulă șuncă și ouă jumări ca să blocheze o arteră cât Tunelul Holland, și cafea rece, fără zahăr, ca s-o spele și să pună

talamusul la treabă pentru o după-amiază de dueluri cu mass-media.

Bobby Jay comandă ceea ce comanda de obicei: creveți prăjiți în unt, cu maioneză cu muștar. Polly, după ce ezită puțin la calamar, se decise în favoarea unei salate verzi, cu sos franțuzesc separat, și un pahar din vinul alb al casei, vesel, cu un gust final plăcut și nu prea scump, la 3,75 dolari.

Tot ea observă că Nick stătea încruntat, cu ochii ațintiți în cana de cafea.

— Ia zi, spuse ea, cum ne lăudăm?

Era deschiderea tradițională la Mod Squad. Răspunsul era întotdeauna „groaznic", căci era improbabil ca știința medicală să fi descoperit că fumatul prelungește viața, că rata omuciderilor cu folosirea armelor de foc scăzuse sau că, undeva, o viață tânără și plină de promisiuni fusese salvată și nu întreruptă în mod tragic de un adolescent cu o alcoolemie de 24 la mie.

— Cum a mers la Plămâni? îl întrebă Polly, trăgând cu sete dintr-o țigară cu conținut scăzut de gudron.

Nick îi spusese să nu se deranjeze să fumeze țigări *light*, pentru că studiile demonstraseră că nu făceai altceva decât să fumezi mai multe, pentru a obține aceeași cantitate de nicotină, aspect nemenționat nicăieri în voluminoasa bibliotecă a Academiei pentru Studiul Tutunului.

— A, spuse Nick, a fost bine. Individa a cerut interdicție totală la reclame. Ce să-ți spun, mare surpriză.

— Te-am văzut un pic pe C-SPAN. Mi-a plăcut poanta cu Murad.

— Îhî.

— Ai pățit ceva?

Nick îi relată întâlnirea cu BR și despre cum avea răgaz până luni dimineață, la șase și jumătate, pentru a concepe un plan care să contracareze patruzeci de ani de atitudine împotriva fumatului. Polly puse degetul pe rană:

— Vrea s-o bage pe Jeannette. Despre asta-i vorba.

Promise să se gândească și ea până luni. Schimbă subiectul, aducând discuția înapoi la ministrul Sănătății.

— Știi că suntem următorii pe listă. Încă nu s-a inventat acciza pe care femeia asta să n-o adore. N-are nici o legătură cu finanțarea serviciilor naționale de sănătate. Pur și simplu nu vrea să vadă pe nimeni bând. Punct. Săptămâna viitoare vin la Washington angrosiștii de bere, pentru conferința anuală, și sunt gata să omoare pe cineva. Au amenințat că intră cu camioanele în parcul central.

— Ar fi o imagine interesantă, spuse Nick, parcă uitând o clipă de depresie. Monumentul lui Washington înconjurat de camioane cu Budweiser.

— Sunt fierți. Șaispatru de cenți la setul de șase cutii? Se încearcă recuperarea deficitului național pe spinarea industriei berii, iar oamenii nu sunt tocmai încântați.

Într-un fel, Mod Squad semăna cu întrunirile scenariștilor care scriau comedii la Hollywood și se întâlneau la o cafea, să-și testeze glumele unii pe ceilalți. Doar că aici erau unde sonore care încercau să minimalizeze efectele letale ale produselor lor.

Până acum, Bobby Jay nu intrase în conversație, pentru că stătea cu mobilul lipit de ureche. Era în mijlocul unei „știri de presă în curs de elaborare", ceea ce, pentru cei din domeniul lor de activitate, însemna de cele mai multe ori vești proaste. Un „poștaș tracasat", dintre Aducătorii de Vești Proaste pentru industria armelor de foc, își făcuse iar de cap. Acesta se dusese ca de obicei la slujba de duminică, în Carburetor City, Texas, și, pe la jumătatea predicii cu tema „Lungile tentacule de iubire ale Atotputernicului", se ridicase și-l spulberase pe preot din amvon, după care deschisese un foc nimicitor asupra corului. Aici poștașul se îndepărtase de scenariul obișnuit, căci apoi nu întorsese, după cum formulau ziarele, „pistolul

asupra sa însuşi". Era tracasat, dar nici chiar atât de tracasat încât să-şi pună capăt zilelor. Iar acum făcea obiectul celei mai mari vânători de oameni din istoria Texasului. Bobby le spuse că SAFETY înregistra peste două mii de apeluri telefonice pe zi.

— Pro sau contra? întrebă Nick.

Bobby Jay nu muşcă momeala.

— Aveţi idee câţi asemenea „poştaşi tracasaţi" au făcut figura asta în ultimii douăzeci de ani? spuse Bobby Jay cu gura plină de creveţi. Şapte. Şi ştiţi ce-aş vrea să aflu? Vreau să aflu *de ce* sunt atât de tracasaţi. Doar noi suntem cei care nu-şi primesc niciodată corespondenţa.

— Pistol-mitralieră? puse Polly o întrebare de profesionist.

Bobby Jay smulse o coadă de crevete cu incisivii.

— Dată fiind situaţia, aş zice că da, probabil. Bineînţeles că, în nouă cazuri din zece, ceea ce e descris ca „pistol-mitralieră" e de fapt altceva. Dar ia să-ncerci să le explici asta prietenilor noştri – făcu semn cu degetul în direcţia clădirii unde era sediul lui *Washington Sun* – de colo. Pentru ei, şi puşca mea cu aer comprimat, veche de zece ani, e „pistol-mitralieră". Pentru ei, continuă el, ridicând furculiţa, şi asta e „o armă". Şi ce-o să facem acum, o să scoatem furculiţele în afara legii?

— Furculiţele? făcu Nick.

— Nu Furculiţele Ucid, Oamenii Ucid, spuse Polly. Nu ştiu, mai trebuie lucrat la ea.

— Era un Commando Mark 45. Teoretic, ar putea fi considerat pistol-mitralieră semiautomat.

— Cu o denumire ca asta, mda, spuse Polly. Poate c-ar trebui să le spuneţi producătorilor să le dea nişte nume mai puţin îngrozitoare. Ca de pildă Gentle Persuader* sau Housewife's Companion.**

---

* Persuasiune blândă (*n.tr.*).

** Prietenul gospodinei (*n.tr.*).

— Ce nu pricep eu e de ce-a folosit nenorocitul gloanțe Hydra-Shok cu cap retezat.

— Au! făcu Nick.

— Asta e muniție de război. Se folosește împotriva teroriștilor. Gloanțele explodează în corp.

Bobby demonstră cu mâna acțiunea unui glonț Hydra-Shok în interiorul corpului omenesc.

— Te rog frumos, spuse Polly.

— Ce se aștepta? întrebă Bobby Jay retoric. Ca preotul și coriștii să poarte veste antiglonț pe sub sutane? Ce-i apucă pe unii?

— Asta-i întrebarea, spuse Nick.

— Și ce faci? întrebă Polly.

— Și de ce, de fiecare dată când un... poștaș nebun de legat îi împușcă pe enoriași la biserică, vin toți cu funia pregătită să ne linșeze pe noi? Ce, noi le-am pus arma în mână și le-am spus: „Poftește, masacrează toată parohia"? Mă sună Redekamp – reporter la *Sun* – și-l aud efectiv cum jubilează. Tipul adoră masacrele. Înflorește din masacre, porcul păgân. I-am zis: când se prăbușește un avion dintr-o eroare de pilotaj, dați vina pe compania Boeing?

— E bună, spuse Nick.

— Când mai știu eu ce bețiv cu creierii murați dă cu mașina peste cineva, vă duceți să bateți la ușă la General Motors și să strigați: *J'accuse!*?

— Sper că nu i-ai spus așa ceva, se crispă Polly.

— OK, zise Nick, dar cum dezamorsați situația?

Bobby Jay își șterse urmele de maioneză cu muștar de pe buze. În ochi i se născu o lucire.

— Bunul Dumnezeu o s-o dezamorseze.

Nick știa că Bobby Jay era un cetățean onorabil, cu frica lui Dumnezeu, care venea la serviciu cu colegii în aceeași mașină, care, din când în când, își condimenta limbajul cu citate biblice precum cutare „s-a vândut pe un blid de

terci, asemenea fratelui lui Esau", dar nebun nu era. Puteai întreține cu el o conversație normală, laică. Ideea aceasta însă, că Dumnezeu însuși s-ar putea implica în remedierea unei asemenea situații, îl făcu pe Nick să se întrebe dacă nu cumva Bobby Jay trecuse în tabăra cealaltă, a pierderilor de război. Îl privi cu ochi mari.

— Poftim?

Bobby Jay se uită peste umăr și se aplecă, să fie mai aproape. Spuse:

— Nu se poate altfel. Ocaziile de genul ăsta nu vin decât de sus. Și nu li se-arată decât celor curați la suflet.

— Bobby Jay, spuse Polly cu o expresie alarmată, te simți bine?

— Ascultați-mă, necredincioșilor, și pe urmă spuneți-mi dacă nu vi se pare că bunul Dumnezeu are grijă de prietenul Bobby Jay. Sunt în mașină, mă duc la serviciu...

— Cu Navetiștii lui Cristos?

— Nu, Polly, și să știi că nu mi se pare amuzant. Cum ziceam, sunt singur. Ascult emisiunea în direct a lui Gordon Liddy...

— Nu mă mir, spuse Polly.

— Se-ntâmplă că Gordon mi-e prieten. În fine, el îi dă cu gura despre masacru, liniile telefonice sunt toate blocate și, brusc, zice: „Carburetor City, ești în direct" și o voce de femeie spune: „Am fost în biserica aceea și vreau să-i spun vorbitorului dinainte că se înșală grav." Era să ies cu mașina de pe șosea. Tipa continuă: „Eu am un pistol, dar pentru că legea din Texas îmi interzice să-l port asupra mea, înseamnă că nu pot decât să-l țin în mașină, așa că atunci îl lăsasem în torpedou. Iar dacă aș fi avut pistolul ăsta cu mine în biserică, atunci corul ăla ar mai fi cântat și astăzi *Pășește alături de mine, Isuse.*"

Nick simți un junghi de invidie. Pe când îl jupuiau pe el de viu în câte o emisiune de radio, nu sunase nimeni

să spună: *dacă n-aș fi fumat câte cinci pachete de țigări pe zi, timp de patruzeci de ani, acum aș fi fost mort.* Bobby Jay continuă, cu ochii ieșiți din orbite:

— Gordon era în al nouălea cer. A ținut-o la telefon vreun sfert de oră. Și femeia i-a dat înainte cu ce rău îi părea că nu avusese micul S&W de calibrul 38 cu carcasă ușoară cu ea în strană și cum ar fi putut fi evitată tragedia. Uite-atât de aproape fusese de el! N-avea cum să-l rateze! Doar un glonț, în cap.

Bobby întinse un braț în poziția de tragere, ochind pe cineva de la masa de alături.

— Poc!

— Vezi că sperii clientela.

— Și ce-ai făcut? întrebă Nick.

— Ce-am făcut? bolborosi Bobby Jay. *Ce-am făcut?* Vă spun ce-am făcut. Am băgat picioru-n accelerație, m-am dus direct la Aeroportul Național și m-am urcat în primul avion spre Carburetor City. Numai că „primul avion spre Carburetor City" nu există. Trebuie să faci escală la Dallas. Dar eram în livingul domniței înainte de ora șase, în aceeași după-amiază.

— „Domniță"? repetă Polly. Trogloditule.

— Un metru șaiș'doi, i-o întoarse Bobby Jay iute. Cu tot cu tocuri. Și o doamnă din cap până-n picioare. O simplă sintagmă descriptivă, așa că, dacă-mi dați voie să continui, domnișoară Nod-în-Papură... Echipa de filmare a ajuns înainte de prânz, a doua zi. Chiar acum se montează materialul, din care-o să iasă cel mai simpatic clip pe care l-ați văzut vreodată (desfăcu palmele, ca un regizor care încadrează o scenă). Deschidem cu... „Carburetor City, Texas. Un funcționar federal dezechilibrat mintal..."

— Îmi place, spuse Nick.

— Stai să vezi ce vine. „...atacă un preot și corul bisericii...“ Imagini cu ambulanțe, oameni scoși pe tărgi, lume care scrâșnește din dinți și-și smulge părul din cap...

— Cum fac oamenii să-și smulgă părul din cap? întrebă Polly.

— Peste tot, e scena unui carnagiu, continuă Bobby Jay. Scena unei distrugeri totale. Haos incandescent!

— Haos incandescent? repetă Polly.

— Mai taci, Polly, spuse Nick.

— Comentariu din *off*. Și ghiciți a cui e vocea, spuse Bobby Jay cu falsă modestie.

— Charlton Heston?

— Nu, zise Bobby, încântat și zâmbitor. Mai încearcă.

— David Duke, spuse Polly.

— *Jack Taggardy!* exclamă Bobby Jay triumfător.

— Îmi place, spuse Nick.

— Nu și-a făcut implanturi la șold? Am citit în *People*.

— Ce legătură au șoldurile cu ce vorbesc eu? spuse Bobby Jay.

— Parcă mergea cu un cadru, nu?

— Nu, nu merge cu nici un fel de cadru!

— Zi-i mai departe, spuse Nick.

Bobby refăcu cadrul pentru scenă.

— Deci, comentariu cu vocea lui Taggardy: „Oare această groaznică tragedie umană ar fi putut fi evitată?“

— Întrebare, interveni Nick. De ce „umană“?

— De ce nu „umană“? Sunt oameni.

— Eu aș fi zis că-i o „tragedie inumană“.

— Aici are dreptate, spuse Polly.

— Bine, se pot face modificări. Vreți să auziți mai departe?

— Da, spuse Nick, foarte mult.

— Acum trecem la domnița mea. Stă într-un fotoliu, drăgălașă și cuminte. O comoară. Am chemat coafeza

acasă. A vrut s-o și fardeze, dar m-am opus categoric. O voiam cu ochii roșii de plâns. I-am dat și cu niște ceapă pe pleoape, nu-i nimic rău în asta, doar ca să-i inducem starea de spirit, să dea drumul la robinete.

— Ceapă?

— Nici n-avea nevoie. Cum a văzut fotografiile color făcute de poliție, pe care i le-am arătat fără să le pun în fața camerei, a-nceput să orăcăie ca un prunc. Mai zice o dată ce oribil a fost și pe urmă trece la partea unde a trebuit să-și lase pistolul în torpedou. Și pe urmă se uită direct la cameră, drept în ochii tăi, își șterge o lacrimă din colțul ochiului – iar asta nu era în scenariu – și zice: „De ce nu ne lasă legiuitorii noștri aleși să ne apărăm? Cerem chiar atât de mult?" Și cadrul se întunecă. După care revine vocea lui Taggardy, o voce inconfundabilă, ca burbonul pe șmirghel: „Al Doilea Amendament spune că dreptul cetățenilor de a deține și de a purta arme asupra lor nu poate fi încălcat. Reprezentantul dumneavoastră în Congres sprijină Primele Zece Amendamente? Sau încearcă să vă vândă Primele Zece Gogoși?"

Bobby Jay se lăsă pe spate în scaun.

— Ce părere aveți?

— Transcendent, spuse Nick. O abilă manipulare a sindromului de șoc posttraumatic.

Bobby Jay rânji.

— Mai dulce ca nectarul în lumina lunii.

— Felicitări, spuse Polly. E o lovitură de maestru.

— Până după-amiază, câte un exemplar o să fie trimis fiecărui membru al delegației Texasului în Congres și în organismul legislativ al statului. Până mâine, toți păcătoșii din Congres vor fi primit câte unul. S-ar putea chiar să difuzăm materialul pe posturile naționale. Domnul Drum n-a aprobat încă, dar eu am să-i recomand cu toată tăria s-o facem.

Șeful lui Bobby Jay era unul din puținii dintre cei de la Washington care insistau să li se spună „domnule". Făcea parte din aura lui, iar această aură era amplă. Când preluase conducerea zbuciumatei organizații SAFETY, cu ani în urmă, în America nu erau decât cincizeci de milioane de arme în circulație. Acum sunt două sute de milioane. Drum era un bărbat impozant, cu o chelie caracteristică. Redekamp, de la *Sun*, scormonise și aflase că, la vârsta de șaisprezece ani, împușcase și omorâse un băiat de șaptesprezece, într-o dispută pe tema proprietății asupra unei broaște-țestoase. Condamnarea fusese ulterior ridicată pe motiv că țestoasa, care decedase, probabil, din cauza stresului, nu putuse fi adusă ca probă. De atunci încoace, presa anti-SAFETY de la Washington, adică întreaga presă, mai puțin conservatorul *Washington Moon*, includea câte o referire la nefericitul incident ori de câte ori pomenea numele lui Drum.

Sosi cafeaua. Nick o întrebă pe Polly:

— Ce se mai întâmplă la Cumpătați?

— Ieri am primit o veste foarte bună.

Era o afirmație uluitoare. Nick nu-și aducea aminte de când nu mai auzise asemenea vorbe rostite la masa lor.

— Curtea Supremă din Michigan a decis că blocajele rutiere pentru cumpătare sunt neconstituționale, detalie Polly.

— Partidul e-n pierdere de viteză, spuse Nick.

— Curtea Supremă a Statelor Unite a hotărât că sunt constituționale, așa că, deocamdată, sunt constituționale peste tot, mai puțin în Michigan.

— Dar nu vedeți? spuse Bobby Jay.

— Ce să vedem? întrebă Nick.

— Tiparul. Mai întâi ne iau armele, pe urmă încep cu blocajele rutiere. Totul se face conform unui program.

— Al cui?

— Știți cum se păcălește etilotestul? spuse Bobby Jay. Cu pastile de cărbune activ.

— O putem folosi în noua Campanie pentru Șoferul de Serviciu, spuse Polly. „Dacă trebuie să vă urcați beți la volan, vă rugăm să sugeți cărbune."

— Se găsește la magazinele cu produse pentru animalele de casă. Purifică aerul care trece prin pompiță. Nu știu de ce se-agită, peștii ălora mici ai mei s-au întors toți cu burta-n sus într-o zi. Cică-l ții sub limbă. Și desface moleculele de etanol.

— Și polițistul nu se-ntreabă ce faci cu bucata de cărbune în gură?

— Nu-i nici o lege care s-o interzică, spuse Bobby Jay.

— Încă, intonară ceilalți doi la unison.

Era un lucru subînțeles pentru ei că în orice clipă, undeva, cineva din „marele aparat birocratic federal" emitea o reglementare care le era potrivnică. Erau Cavalerii Consumului, așezați în flanc pe câmpul de bătălie, față în față cu Capetele Rotunde ale Neopuritanismului. Polly spuse:

— Săptămâna viitoare e conferința berarilor. Mă îngrijorează.

— De ce? întrebă Nick.

— Am o dezbatere programată cu Craighead, în fața a două mii dintre ei.

Gordon R. Craighead era „funcționarul public neales" principal, șeful Biroului pentru Prevenirea Abuzului de Substanțe din Ministerul Sănătății și Serviciilor Umane, „Stupizii, Scrântiții și Urâții", pentru toți cei care lucrau în industria băuturilor alcoolice sau a tutunului. Biroul lui Craighead împărțea anual câte 300 de milioane de dolari grupărilor antitutun și anti-băut-la-volan. Și în ciuda faptului că se calculase că industria tutunului cheltuia 2,5 miliarde de dolari pe an, adică 4 000 de dolari pe secundă pentru

promovarea fumatului, Nick continua să tune și să fulgere împotriva „bugetelor scăpate de sub control" ale BPAS-ului.

— Craighead n-ar trebui să-ți pună probleme.

— Nu el mă îngrijorează, ci berarii. Ăștia nu sunt obișnuiți cu fineturile. Cei mai mulți au început cu un camion pe care-l conduceau singuri. Mă tem că dacă Craighead pomenește iar de creșterea accizelor sau dacă aduce vorba despre depozitul pentru reciclare, o să înceapă să arunce după el cu ce le cade-n mână. O să-l înjure. Și nimeni n-o să aibă nimic de câștigat.

— Faceți și Întrebări și Răspunsuri?

Polly spuse că da, după dezbatere avea loc o sesiune de întrebări și răspunsuri.

— Pune-i să adreseze întrebările în scris. Am organizat o dată o masă rotundă cu Mamele Împotriva Fumatului, la o conferință a proprietarilor de automate de țigări. Am primit întrebări oral. A fost un coșmar. Vânzătorii își smulgeau microfonul unul altuia, strigându-le mamelor: „Furi pâinea de la gura copiilor mei și te mai numești mamă!" M-am cam mirat. Aveam impresia că, în mod tradițional, Mafia manifestă mai mult respect față de mame. Acum, Mamele Împotriva Fumatului nici nu-mi mai răspund la telefon. După aia mi-am făcut o regulă: exclusiv întrebări scrise. Ai un slogan pentru întâlnire?

— Facem Parte din Soluție, spuse ea. Ce părere ai?

Nick se gândi o clipă.

— Îmi place.

— Ne-a fost greu să-l impunem, spuse Polly. Voiau ceva mai agresiv. Angrosiștii de bere sunt mari bătăuși.

— Am eu un slogan pentru voi, interveni Bobby Jay. L-am văzut pe un tricou. „O zi fără tărie/E-o zi ce n-a fost să fie."

— Prima opțiune, continuă Polly fără să-l bage în seamă, a fost În Spiritul Cooperării, dar au zis că prea sună

a „spirt". Îmi petrec jumătate din timp încercând să-i împiedic pe berari să-i omoare pe spirtoși, și pe vinari să-i omoare pe amândoi. Ideea care a stat la baza Consiliului Cumpătării a fost tocmai să ne unim forțele într-o perioadă de declin volumetric, dar e ca și cum ai încerca să unifici Iugoslavia, adăugă ea, sorbind din cappuccino. E o chestie tribală.

Își aprinse o țigară. Lui Nick îi plăceau femeile care fumau sexy. Polly se lăsa pe spate, vârându-și brațul stâng sub sâni și sprijinindu-și cotul drept, cu antebrațul drept în sus, cu țigara ațintită spre tavan. Inhala prelung, adânc, cu capul aplecat pe spate, și dădea fumul afară în expirații prelungi și lente, elegante, forțând ușor la final, ca să-și curețe plămânii. O fumătoare splendidă. Mama lui Nick fusese, la vremea ei, o fumătoare splendidă. Și-o amintea pe marginea piscinei, în verile anilor cincizeci, toată numai picioare lungi și pantaloni scurți; cu ochelari de soare codați, pălării de soare largi și ruj care lăsa urme lipicioase, de un roșu-aprins, pe filtrele pe care el le subtiliza și le reaprindea tușind în spatele garajului.

Fu trezit din reverie de țârâitul strident, ca de greier, al telefonului celular al lui Bobby Jay. Acesta îl desfăcu abil, cu un calm exersat, ca pe un briceag.

— Bliss. Da? spuse Bobby. *Grozav.*

Le spuse lui Nick și Polly:

— Poștașul. L-au prins. M-hm... m-hm... Missouri... m-hm... m-hm... Ce? făcu el și fruntea i se acoperi de broboane. Și de unde știe CNN-ul? O avea la el? FBI-ul... ce anume, sper că nu le-ai spus nimic. Auzi, ai verificat la Membri?

Nick văzu fața lui Bobby cum cade și-și zise: *Fața asta e în cădere liberă.*

— Susținător? Are cotizația la zi? Oricum, verifică imediat, înainte de orice altceva. Nu, nu-i suna pe cei de

— O să fie o emisiune cu vizibilitate mare. Cu lume importantă. Mi s-a comunicat clar că vor să fie prezent *principalul* purtător de cuvânt pentru industria tutunului.

Nu pipița ta de la serviciu.

— Foarte bine, spuse BR tăios și închise.

Îl sună mama, să-i amintească iar că el și Joey nu veniseră la masa de duminică de mai bine de o lună. Nick îi aminti că, ultima dată când venise, tatăl său îl făcuse „prostituată" chiar la masă.

— Cred că e o dovadă de respect, faptul că simte că poate să vorbească deschis cu tine, îi replică ea. Și apropo, azi-dimineață a sunat Betsy Edgeworth, să-mi spună că te-a văzut pe C-SPAN vorbind despre un sultan turc. Mi-a zis: „Nick e tare chipeș. Mare păcat că n-a rămas să facă ziaristică. Până acum ar fi putut avea propria lui emisiune."

— Trebuie să-nchid, spuse Nick.

— Vreau să-l aduci pe Joey la masă, duminică.

— Nu pot. Duminică pică prost.

— Cum poate să pice *duminica* prost, Nick?

— Trebuie să mă pregătesc pentru emisiunea cu Oprah de luni după-amiază.

Pauză.

— Te duci la *Oprah Winfrey Show*?

— Da.

— Aha. Să faci bine să iei un autograf pentru Sarah. Sarah o adoră pe Oprah Winfrey.

Sarah era menajera, motivul pentru care Nick nu era capabil să-i țină piept secretarei lui.

— Oprah fumează? îl întrebă mama.

— Mă-ndoiesc.

— Poate-i mai bine să-i ceri autograful *înainte* de emisiune. Asta pentru cazul în care se enervează toată lumea, așa cum s-a întâmplat când ai fost cu Regis și Kathy Lee.

Era în întârziere. Porni grăbit spre garajul de la subsol și apoi agresiv cu mașina prin traficul de vineri după-amiază, ajungând în fața la Saint Euthanasius cu o jumătate bună de oră întârziere. Joey, în uniformă, stătea pe bordură în fața clădirii principale, cu o mutră abătută. Nick frână în scrâșnet de cauciucuri și sări din mașină ca într-o operațiune a trupelor speciale.

— Am întârziat! strigă el, enunțând inutil și cu voce tare evidența, iar Joey îi aruncă o privire ucigătoare.

— A, domnule Naylor.

O tuse ușoară. Griggs, directorul școlii.

— Părinte, spuse el cu toată încântarea pe care o mai putu stoarce.

Griggs nu-l iertase nici acum pentru că, la rubrica intitulată „Ocupația tatălui" din fișa de înscriere la școală a lui Joey, scrisese: „Vicepreședinte al unei importante asociații de producători". Nici nu-i trecuse prin cap că Nick era prim-vicepreședinte la Genocid SRL, până nu-l prinsese într-o seară la *Nightline*, într-o controversă cu președinta sindicatului stewardeselor, pe tema efectelor fumatului pasiv în avioane. În momentul acela, însă, Joey era bine mersi, înscris aici, la cea mai prestigioasă școală de băieți din Washington. Griggs aruncă o privire la ceas, arătând că nu-i scăpase faptul că Nick întârziase cu o jumătate de oră.

— Bună ziua, spuse Nick, întinzându-i mâna.

Hotărî să renunțe la schimbul de glume mincinoase despre aglomerația de vineri după-amiază din Washington.

— Mă bucur să vă văd, tromboni el.

Nu-i plăcea să fie scos la tablă pentru disprețul tăcut de către un director de școală unde, printre părinți, se numărau emiri din Golf și membri ai Congresului. La

11 742 de dolari pe an, părintele Josiah Griggs n-avea decât să-și manifeste superioritatea din amvon.

— Traficul a fost îngrozitor, spuse el.

— Da, aprobă Griggs, dând din cap încet, meditativ, ca și cum Nick tocmai i-ar fi propus să facă schimbări majore în cartea de rugăciuni. Vinerea... desigur.

— În weekendul ăsta mergem la pescuit, schimbă Nick subiectul. Nu-i așa, Joe?

Joey nu răspunse.

— Dac-ați putea trece într-o zi, săptămâna viitoare, spuse Griggs în felul acela sigur pe el, tipic directorial.

Nick se alarmă. Îi aruncă o privire lui Joey, care nu-i furnizã nici un indiciu cu privire la această convocare.

— Sigur, spuse el. La începutul săptămânii sunt plecat în interes de serviciu.

Un gând prinse contur în mintea lui: oare Griggs se uita la Oprah? Nu, sigur că nu.

— Spre sfârșitul săptămânii, atunci? Vineri? Ați putea veni să-l luați pe Joey puțin... mai devreme?

Un surâs jucă pe chipul lui subțire.

— Foarte bine, spuse Nick.

— Splendid, se însenină Griggs. Ce vreți să pescuiți?

— Somn.

— Ah! aprobă Griggs, dând din cap. Ellie, menajera noastră, adoră somnul. Eu bineînțeles că nu reușesc să mă obișnuiesc cu înfățișarea lui. Mustățile alea înfiorătoare!

Și se îndepărtă spre cabinetul lui, cu mâinile la spate.

La adăpostul mașinii, Nick întrebă:

— Ce-ai făcut?

— Nimic, spuse Joey.

— Și-atunci, de ce vrea să stea de vorbă cu mine?

— Habar n-am, zise băiatul.

Vârsta de doisprezece ani nu era cea mai comunicativă. Conversațiile erau ca la concursurile de cultură generală.

Minunat, medită Nick, intru la ședință cu părinții complet nepregătit.

— Îți ofer amnistie totală și necondiționată. Indiferent ce-ai făcut, s-a iertat. Dar spune-mi de ce vrea Griggs să mă vadă.

— Ți-am mai spus că nu știu.

— OK, spuse Nick, pornind mașina. Cum a fost la meci?

— Oribil.

— Păi știi cum zicea Yogi Berra: „În baseball, nouăzeci la sută e pe jumătate cu mintea."

Joey cumpăni.

— Adică patruzeci și cinci la sută.

— E o glumă.

O glumă care, dacă nu avea legătură cu cele mai scârboase dintre funcțiile organismului, era lipsită de șansa de a-i provoca unui băiat de doisprezece ani vreun hohot de râs. Îi smulse lui Joey rezultatul meciului: 9-1.

— Lucrul cel mai important, se aventură el să-l consoleze, este... este...

Dar *care* era lucrul cel mai important? Educat la Școala de Creștere a Copiilor Vince Lombardi, unde tatăl lui îi punea în gura mare la îndoială bărbăția de fiecare dată când rata câte o lovitură, Nick optase în favoarea unei abordări mai tolerante în ce-l privea pe fiul său.

— ...este ca, la sfârșitul zilei, să simți oboseala.

Poate că Aristotel n-ar fi construit o întreagă filozofie în jurul acestei afirmații, dar n-avea ce-i face. Și da, Hitler și Stalin simțiseră și ei, probabil, oboseala la sfârșitul câte unei zile. Dar oboseala lor nu era pozitivă.

Joey nu-și dădu cu părerea cu privire la această Mare Teorie Unificată asupra Ființării decât arătându-i lui Nick că tocmai trecuse de Blockbuster Video și acum va trebui să încerce să întoarcă în loc pe strada aglomerată.

Parcurseră ritualul obișnuit, Joey propunând filme nepotrivite, unul după altul, de cele mai multe ori pe cele cu carcase pe care era câte o actriță blondă, pe jumătate dezbrăcată, cu un spărgător de gheață în mână, sau diverși culturiști europeni umflați cu steroizi și deveniți actori, în timp ce decapitau oameni cu fierăstrăul electric, cu Nick contracarând cu filme din anii cincizeci, cu Doris Day și Cary Grant, și cu Joey vârându-și degetul pe gât ca să arate ce părere avea despre opera duoului Grant–Day. De regulă, Nick reușea să obțină un compromis sub forma filmelor despre al Doilea Război Mondial. Violente, da, dar de bun-gust prin comparație cu standardele moderne și fără imaginea gloanțelor ieșind din corp cu încetinitorul, inventată de Peckinpah.

— Uite unul pe care nu l-am văzut, se entuziasmă el, *Nisipurile de la Iwo Jima*. Cu John Wayne. Tare!

Joey nu manifestă cine știe ce zel față de aventurile Ducelui, ale lui John Agar și Forrest Tucker, care cuceriseră cu arma în mână înălțimile Muntelui Suribachi, dar se declară de acord, cu condiția să închirieze și *Casa animalelor*, pentru a șaptesprezecea oară.

Nick locuia într-un apartament cu două camere în apropiere de Dupont Circle, cu vedere spre o stradă pe care anul acesta, până atunci, avuseseră loc opt jafuri, dintre care numai două soldate cu morți. Cea mai mare parte a celor o sută cinci mii pe an se duceau pe ratele la casa aflată la câțiva kilometri mai sus, pe Connecticut Avenue, în înfrunzitul cartier Cleveland Park, unde stăteau Joey și mama lui. O dată la două weekenduri, Joey avea ocazia de-a locui în mediul urban, împreună cu tata.

Împreună, luară o cină hrănitoare, compusă dintr-o pizza cu mult salam picant și înghețată cu fursecuri și fulgi de ciocolată. Înghețată cu fursecuri și fulgi de ciocolată? Și societatea se mai sperie de țigări!

Nisipurile de la Iwo Jima era un film cam depășit, dar bun și cu un mesaj nobil. Și avea scena aceea în care John Wayne, după ce și-a condus oamenii prin flăcările iadului către victorie, spune încântat: „În viața mea nu m-am simțit așa de bine. Ce ziceți de-o țigară?" Și, în timp ce le oferă oamenilor săi pachetul, un lunetist japonez îl omoară cu un glonț. În mod inconștient, Nick luă o țigară și o aprinse.

— Taaati! spuse Joey.

Ascultător, Nick ieși pe balcon.

4

BR nu-i oferi lui Nick cafea din cafetiera lui, în ciuda faptului că era ora şase şi jumătate, luni dimineaţă. Nu se osteni să-i dea bună dimineaţa, ci zise doar:

— Sper din suflet că ai pregătit ceva, Nick. Avem mare nevoie.

— Bună dimineaţa, spuse totuşi Nick.

— Te-ascult.

BR semna nişte hârtii, sau se prefăcea că semnează nişte hârtii.

— Îmi dai şi mie nişte cafea?

— Te ascult! repetă BR.

Mai bine să sară peste cafea. Nick se aşeză, inspirând adânc.

— Filme.

— N-am timp pentru dialoguri socratice, Nick. Treci la subiect.

— Ăsta e subiectul.

BR îşi ridică lent ochii.

— Ce?

— Cred că filmele sunt soluţia pentru problema noastră.

— Cum aşa?

— Vrei şi raţionamentul logic? Pot să-ţi fac un material.

— Spune-mi odată.

— În 1910, Statele Unite produceau zece miliarde de ţigări pe an. În 1930, producţia era de o sută douăzeci şi

trei de miliarde pe an. Ce s-a petrecut între timp? Trei lucruri. Primul Război Mondial, regimurile de slăbire și filmele vorbite.

BR asculta cu atenție.

— În război, soldaților le era greu să ia cu ei pipe sau trabucuri pe câmpul de luptă, de aceea li se distribuiau țigări. Care au prins atât de bine, încât generalul Pershing a trimis o telegramă la Washington în 1917, în care scria: „Tutunul este la fel de indispensabil ca rația de mâncare. Avem nevoie de mii de tone, fără întârziere."

Nick nu menționă că în 1919, după război, începuseră să apară primele cazuri dintr-o maladie până atunci aproape necunoscută, denumită cancer la plămâni. Decanul unei facultăți de medicină își invitase studenții să asiste la autopsia unui fost pifan pentru că, după părerea lui, nu aveau să mai vadă niciodată un caz asemănător.

— Carevasăzică, acum bărbații fumează țigări. În 1925, Liggett și Myers au scos reclama la Chesterfield în care o femeie îi spunea unui bărbat care își aprindea o țigară: „Suflă și spre mine." Așa s-a spart tabuul sexului. Dar abia câțiva ani mai târziu le-am oferit femeilor un motiv ca să vrea cu adevărat să fumeze. George Washington Hill, care tocmai moștenise de la taică-său American Tobacco Company, merge cu mașina prin New York. Oprește la un semafor și observă o femeie grasă, care stă la colț de stradă și mănâncă ciocolată, practic se-ndoapă cu ea. La semafor oprește un taxi, iar el vede în spate o femeie elegantă, care ce face? Fumează o țigară, probabil unul dintre Chesterfield-urile lui Liggett și Myers. Se întoarce la birou, comandă o campanie publicitară și așa se naște sloganul: „Întinde mâna după o Lucky, nu după o bomboană." Și, deodată, femeile încep să-și aprindă țigările. Din care pufăie și în zilele noastre. După cum știi, sunt pe cale să devină

cei mai importanți clienți ai noștri. Până la mijlocul anilor nouăzeci, o s-avem mai multe femei fumători decât bărbați.

BR se foi pe scaun.

— Și ce se mai întâmplă, cam tot atunci? Filmul sonor. Filmele vorbite: 1927, Al Jolson. De ce e ăsta un detaliu important? Pentru că acum regizorii încep să se confrunte cu o problemă. Trebuie să le dea actorilor ceva de făcut în timp ce vorbesc. De aceea le pun în mână țigări. Publicul își vede idolii – pe Cary Grant, pe Carole Lombard – aprinzându-și țigările. Bette Davis – ca un coș de fum. Scena în care Paul Henreid aprinde țigările pentru amândoi ținându-le simultan în gură, la sfârșitul lui *Acum, călătorule*, deschide întregul domeniu al sexului fumător. Iar Bogart... Bogart! Îți aduci aminte prima replică pe care i-o spune Lauren Bacall în *A avea și a nu avea*, primul lor film făcut împreună?

BR îl privi cu ochii mari.

— Intră legănându-se pe ușă, are nouăsprezece ani, e toată numai sex și-are vocea aia. Zice: „Are cineva un chibrit?" Bogie îi aruncă o cutie de chibrituri. Și ea o prinde. E cea mai tare scenă de dragoste din secolul douăzeci și cum începe? Cu un chibrit. Știi de câte ori și-au aprins câte o țigară în filmul ăla? De douăzeci și una de ori. E un film în care s-au fumat două pachete.

— Și acum face reclamă la plasturii cu nicotină, spuse BR. Unde vrei s-ajungi?

— Tu te duci la film, BR?

— N-am timp de filme.

— E de-nțeles, cu programul tău. Chestia e că, în ziua de azi, când un personaj dintr-un film fumează, de cele mai multe ori e un polițist psihopat căruia i s-a urât cu viața și, până la final, se lasă și el pentru că adoptă un orfan drăgălaș de șase ani, care-i spune că nu e bine ce face. Uneori, foarte rar, mai vezi situații în care fumătorii

sunt *cool* și sexy, ca în serialul ăla, *Twin Peaks*. Dar niciodată pe posturile naționale. Și întotdeauna – Nick făcu semnul pentru ghilimele din degete – „ca procedeu artistic". Dar, în nouă cazuri din zece, sunt psihopați, ratați, demenți, pușcăriași și ciudați cu tunsori nereușite. Mesajul pe care-l transmite Hollywoodul este că fumatul nu e *cool*. Dar din filme își iau oamenii modelele în viață. Așa că...

— Așa că...

— Ce-ar fi să încercăm să facem ceva pe linia asta?

— Ca de pildă? întrebă BR.

— Să-i convingem pe regizori să le pună iar actorilor țigările în mâini. Cheltuim, cât? două miliarde și jumătate de dolari pe an pe publicitate. Două miliarde și jumătate de dolari ar trebui să ne deschidă niște uși acolo.

BR se lăsă pe spate, uitându-se sceptic la Nick. Apoi oftă. Prelung și întristat.

— Asta-i tot, Nick?

— Da, spuse Nick, asta-i tot.

— O să fiu sincer cu tine. Nu mă dă pe spate. Speram, pentru tine, să mă dea pe spate. Dar – BR oftă, pentru a obține efectul – sunt încă pe picioarele mele.

De fapt, era așezat pe scaun. Nick era cel care cădea pe spate sau în fund. Păcat. I se păruse că ideea cu Hollywoodul avea potențial.

— Cred c-o să trebuiască să-ți regândim statutul aici, spuse BR.

Așadar, iată vârful mâinii scriind pe perete, cu litere mari și clipitoare, de neon: Adio și n-am cuvinte!

— Înțeleg, spuse Nick. Vrei să eliberez biroul înainte de prânz sau mai am până la cinci?

— Nu, nu, zise BR. Nu trebuie să facem nimic astăzi. Jeannette o să aibă nevoie să-i arăți unde sunt lucrurile. Tu vezi-ți de emisiunea cu Oprah.

Nick se întrebă dacă BR se aştepta să-i mulţumească pentru mărinimie.

— A, şi dacă ţi se oferă ocazia, poţi să anunţi că am promis să investim cinci sute de mii într-o campanie de combatere a fumatului la minori.

— Cinci sute... de mii?

— M-am gândit eu c-o să-ţi placă, jubilă BR. Doar a fost ideea ta. N-a fost uşor de promovat la Winston-Salem. Căpitanul a numit-o „sinucidere economică", dar i-am spus că eşti de părere că trebuie să băgăm şi nişte bani cinstiţi, pentru ca lumea să ştie că ne pasă de copiii care fumează.

— Cinci sute de mii de dolari n-o să impresioneze pe nimeni. Cu ei abia dacă achiziţionaţi câteva afişe de pus la metrou.

— Ideea contează, zâmbi BR. Grăbeşte-te, să nu pierzi avionul.

Pe drum spre ieşire, Nick se gândi dacă să-şi cumpere o poliţă de asigurare pentru zbor, pentru cazul în care BR îi suspendase deja toate beneficiile.

5

Nick mai avea timp pentru un jogging scurt pe malul Lacului Michigan.

Când reprezentai moartea, trebuia să arăți în formă. Unul dintre primii fumologi care se duseseră fusese Tom Bailey. Bietul Tom. Un tip simpatic, nici măcar nu fuma, până când se lăudase cu asta în fața unei ziariste, care inclusese informația în primul paragraf al articolului. JJ îl chemase la ordin, îi dăduse un pachet de țigări și-i spusese că, de-acum încolo, era fumător. Așa că Tom se apucase de fumat. Dar fără să-l atenueze prin mers la sală. Vreo două luni mai târziu, JJ îl văzuse pe C-SPAN tușind, palid și fleșcăit, iar pentru Tom acesta fusese începutul sfârșitului. De aceea, Nick își îngrijea sănătatea: jogging, greutăți și, din când în când, câte un salon de bronzat, unde stătea într-un aparat care arăta ca și cum ar fi fost proiectat să prăjească uriașe sandviciuri cu caşcaval topit.

— Vai, ce bine-arăți, îi spuse Oprah în culise, înainte de emisiune, veselă și vorbăreață. Parcă ești salvamar.

— Dar nu la fel de bine ca tine.

Nick constată cu mulțumire că Oprah pusese la loc câteva dintre cele treizeci de kilograme pe care le dăduse jos. Atâta timp cât pe lume existau femei supraponderale, pentru industria tutunului mai erau speranțe.

— Am încercat să-l convingem pe ministrul Sănătății să vină, dar a declarat că nu intră în aceeași emisiune cu un negustor al morții, râse Oprah. Așa ți-a spus. Negustorul morții.

— Îmi câștig și eu traiul, rânji Nick.

— Jumătate din timp nici nu-nțeleg ce spune femeia aia, cu accentul ei, spuse Oprah, apoi îl privi atent. Dar *de ce* faci ce faci? Ești tânăr, chipeș, alb. N-ai fost cumva... nu știu de unde, dar mi se pare că te cunosc.

— Apar des la televiziunile prin cablu.

— Și *de ce* faci ce faci?

— E o mănușă aruncată, spuse Nick. E cea mai grea slujbă dintre toate.

Nu păru convinsă. Era de preferat să se pună bine cu ea înainte de emisiune.

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— Control demografic, îi șopti Nick.

— Ești îngrozitor, spuse ea, strâmbându-se. Sper c-o să spui asta și pe post.

Îl lăsă în grija machieuzei.

Nick studie foaia cu numele celorlalți invitați și ceea ce văzu nu-i făcu plăcere. De vineri încoace apăruseră schimbări. Lista arăta în felul următor: președinta de la Mamele Împotriva Fumatului – ce bine! –, un „specialist în publicitate" din New York, președinta Asociației Naționale a Profesorilor, unul dintre adjuncții lui Craighead, de la Biroul pentru Prevenirea Abuzului de Substanțe. Pe Nick îl irita să se înfrunte cu adjuncții. Ce avea Craighead de făcut astăzi, de era mai important decât să încerce să jupoaie câțiva centimetri de piele de pe spinarea principalului purtător de cuvânt al industriei tutunului? Împărțea din banii contribuabililor sufletelor milostive și

puchinoase? Stând pe scaune, în cabina de machiaj, invitaţii nu se tachinară cum se obişnuia înainte de emisiune.

Fură conduşi pe scenă, ca să li se pună microfoanele. Nick se trezi îndrumat către un fotoliu, lângă un alt invitat, un adolescent chel. Cine era oare? se întrebă el.

— Bună, spuse Nick.

— Bună, spuse şi puştiul, destul de amical.

Ce căuta un puşti de vârsta asta şi chel – chel şi fără sprâncene – într-un asemenea grup? Un tehnician cu căşti voluminoase strigă:

— Un minut!

Nick făcu semn unui asistent de producţie, care se apropie în grabă pentru a-l informa că era prea târziu pentru toaletă. Mulţi începători sufereau de vezici stresate în ultima clipă şi ajungeau să stea un ceas încheiat cu lenjeria umedă.

— Ăă..., începu el în şoaptă, n-am nimic. Dar cine-i puştiul?

— Robin Williger, îi răspunse asistentul tot în şoaptă.

— Şi ce caută aici?

— Are cancer.

— Spune-i lui Oprah că trebuie să vorbesc cu ea *imediat.*

— Prea târziu.

Nick apucă cleştişorul lavalierei şi şi-o desfăcu de pe cravata Hermès, cea portocalie cu model ca blana de girafă.

— Atunci o să facă emisiunea fără mine.

Asistentul ţâşni. Oprah îşi făcu apariţia grăbită, cu admirabilul său bust săltând pe sub mătasea albastră.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-mi plac surprizele, spuse Nick.

— A înlocuit în ultima clipă pe cineva.

— Pe cine, pe Anna Frank? Ei, acum n-are decât să mă înlocuiască pe mine.

— Nick, șuieră Oprah, știi că nu putem face emisiunea fără tine!

— Da, știu.

— Cinșpe secunde! țipă un tehnician.

— Ce vrei să fac? Să-l dau afară din studio?

— Nu e treaba mea.

Dar nu făcu nimic. Instinctul îi spunea lui Nick că ar trebui să plece. Rapid! Dar iat-o pe femeia asta de culoare cum îi poruncea să stea jos și să termine de mâncat, iar el nu se mai putea clinti din loc.

Oprah se răsuci pe călcâie cu microfonul fără fir în mână și își dezveli dinții strălucitori și perlați către camera cu luminița roșie aprinsă.

Ridică-te de-aici! Fugi!

Prea târziu. Erau în direct. Poate că reușea să se strecoare pe nesimțite.

Titlu: MERCENARUL TUTUNULUI FUGE DE ADOLESCENTUL CANCEROS.

Pentru ca umilința să fie desăvârșită, o să se împiedice de un cablu electric și o să dărâme cu zgomot un reflector. Publicul o să râdă, în timp ce el o să stea lungit acolo, amețit, pe podeaua studioului. O să râdă în toată America toate gospodinele, hohotind și arătându-l cu degetul. BR n-o să râdă.

Nici Pustiul Canceros n-o să râdă. Nu, pe buze are să-i joace doar un zâmbet mic și subțire de triumf, marcat de tristețea tragediei care era a lui și doar a lui. Nick simți dâra fierbinte de transpirație deasupra liniei părului, ca niște picături de lavă topită, pe care nu le despărțea de sprâncene decât fruntea netedă, bronzată artificial. Și ce bine dădea la televizor când trebuia să-ți ștergi fruntea, în timp ce stăteai alături de cine știe ce Student Meritoriu – nu se poate să nu fie, ba da, cu siguranță că e și președintele Ligii Studenților și al Societății Științifice și ține

o cantină pentru săraci în timpul liber, când nu face lecții cu copiii mai mici decât el din cartierele defavorizate – și muribund. Singura lui greșeală fusese când fumase acea unică țigară – da, una singură, atâta tot, una; dovadă că nicotina putea fi fatală chiar și în doze minuscule – și chiar și aceea îi fusese dată cu forța, împotriva voinței lui, de către companiile producătoare de tutun și de aceste... nenorocite de... cămile care cântau la saxofon, cu boturile lor falice; și de el, de Nick Naylor, prim-vicepreședinte pe probleme de comunicare al Academiei pentru Studiul Tutunului, Negustor al Morții.

Iar el era incapabil să se miște. Îl lipise de scaun. Cățeaua perfidă îl dusese de nas!

În asemenea clipe – nu c-ar mai fi trecut vreodată prin ceva atât de dramatic – se închipuia stând la comenzile unui avion. Piloții reușesc întotdeauna să-și păstreze calmul, chiar și când toate motoarele au luat foc, trenul de aterizare s-a înțepenit și pasagerul cu față de arab de pe locul 17B tocmai a scos cuiul de la grenadă.

Trase aer în piept, umplându-și plămânii, și-i dădu drumul încet, încet, încet. Asta era. Exerciții de respirație. Și le amintea de la cursurile Lamaze. Dar inima tot îi bubuia sub coaste. Oare microfonul agățat de cravată le prindea? Ce plăcere, bătăile inimii lui transmise în toate sufrageriile din țară.

Poate că trebuia să-i dea Pușt iului Canceros un mic semn de camaraderie. Avea nevoie de o remarcă introductivă. *Ia zi, cât ți-au spus că mai ai de trăit?*

Oprah făcea deschiderea.

— Anul trecut, RJR Nabisco, firma care produce țigările Camel, a lansat o nouă campanie publicitară în valoare de șaptezeci și cinci de milioane de dolari. Vedeta acestei campanii este Old Joe, o cămilă. Dar ea nu este un patruped rumegător oarecare.

Pe ecran apăreau scene cu Old Joe: cântând la saxofon, cântând la o chitară bas, lăfăindu-se pe plajă, uitându-se după fete, arătând *cool*, cu cuiul de la cosciug atârnat șmecherește în colțul gurii, sau al prepuțului, depinde cât de ușor cădeai pradă sugestiilor falice.

— Old Joe a devenit foarte popular, mai ales printre copii. Conform unui sondaj recent, mai bine de nouăzeci la sută dintre copiii în vârstă de șase ani – de *șase* ani! – nu numai că l-au recunoscut pe Old Joe, ci știau și ce reprezintă. Este aproape la fel de cunoscut ca Mickey Mouse.

Înainte ca Old Joe să înceapă să apară pe panourile publicitare și în paginile revistelor de pretutindeni, cota deținută de țigările Camel pe piața ilegală a minorilor era de sub un procent. Acum, ea este de... treizeci și doi la sută – treizeci și doi virgulă opt la sută, mai exact. Ceea ce se traduce prin venituri de patru sute șaptezeci și șase de milioane de dolari pe an.

Ministrul Sănătății din Statele Unite a cerut interzicerea totală a reclamelor la țigări. În reviste, pe panouri publicitare, peste tot. Ceea ce va da, fără îndoială, naștere multor controverse. Sunt în joc sume mari de bani.

Dați-mi voie să v-o prezint pe Sue Maclean, președinta Organizației Naționale Mamele Împotriva Fumatului. Sue a pus bazele organizației după ce fiica ei a adormit cu țigara aprinsă și a dat foc dormitorului de la cămin. Din fericire, nimeni n-a fost rănit. Sue mi-a declarat că fiica ei s-a lăsat de fumat imediat după incident.

Râsete în studio. Atmosferă caldă.

— Fiica este acum, la rândul ei, mamă și membră activă a organizației.

Publicul gânguri.

Nick, ale cărui sinapse se supraîncălziseră, încercă să-și coordoneze trăsăturile feței pentru a compune o expresie adecvată, ceva între așteptarea autobuzului care întârzia

neobișnuit de mult și coborârea cu capul înainte într-un acvariu plin cu țipari electrici.

— Frances Gyverson este directoarea executivă a Asociației Naționale a Profesorilor din Washington. Ea răspunde de programul de sănătate al ANP-ului, prin intermediul căruia profesorii învață să facă față pericolelor pe care le prezintă fumatul pentru elevi.

Ron Goode este director-adjunct al Biroului pentru Prevenirea Abuzului de Substanțe din cadrul Ministerului Sănătății și Serviciilor Umane din Washington, DC. BPAS este centrul de comandă în războiul pe care-l duce țara împotriva țigărilor și în care ce ai fi tu, Ron, colonel?

— Un biet infanterist, Oprah.

De unde venea toată modestia asta superbă? se întrebă Nick. Goode era unul dintre cei mai înfumurați și mai infatuați ticăloși din întregul guvern federal.

Oprah surâse. Un murmur cald și moale străbătu publicul din studio. *Un om cu atâta putere și uită-te la el, ce nepretențios e!*

Se întoarse spre Puștiul Canceros.

— Robin Williger este elev în ultimul an la liceu în Racine, Wisconsin. Îi place istoria și este în echipa de înot a școlii.

Inima lui Nick făcu o voltă. Poate că fusese doar un vis urât. Poate că băiatul nu avea cancer. Nu-i așa că înotătorii se rădeau în cap pentru a câștiga în viteză? Iar cei mai ciudați nu-și rădeau și sprâncenele?

— Robin era nerăbdător să-și desăvârșească educația, mergând la colegiu. Apoi, însă, s-a întâmplat ceva. De curând, el a fost depistat ca suferind de cancer, într-o formă foarte agresivă. Acum face chimioterapie. Îi urăm mult noroc.

Publicul și restul invitaților izbucniră în aplauze. Nick li se alătură, moale.

— Motivul pentru care l-am chemat la emisiunea noastră este că s-a apucat de fumat ţigări Camel la vârsta de cincisprezece ani. Pentru că, după cum mi-a mărturisit, voia să fie *cool*, ca Old Joe. Tot el mi-a spus că s-a lăsat de fumat Camel după ce a aflat că are cancer. Şi că fumatul nu i se mai pare *cool*.

Aplauze răsunătoare. Nick tânjea după o capsulă cu cianură. Dar acum Oprah se întoarse cu faţa spre el.

— Nick Naylor este vicepreşedinte al Academiei pentru Studiul Tutunului. Poate că, judecând după nume, o să credeţi că e vorba de-o instituţie ştiinţifică. Ea reprezintă însă principalul grup de lobby al industriei tutunului de la Washington, DC, iar domnul Naylor este principalul său purtător de cuvânt. Vă mulţumim pentru prezenţă, domnule Naylor.

— Cu plăcere, cârâi Nick, deşi ceea ce trăia în clipa aceea era departe de-a se numi plăcere.

Publicul îl privea cu ură. Deci aşa trebuie să se fi simţit naziştii în prima zi a procesului de la Nürnberg. Iar Nick nu avea posibilitatea de a beneficia de o apărare ca a lor. Nu, în sarcina lui cădea să declare cu un chip ca de piatră că Führerul nu invadase Polonia. *Unte zunt datele?*

— Cine vrea să înceapă? spuse Oprah.

Nick ridică mâna. Oprah şi colegii de dezbatere îl priviră nesiguri.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă el.

Publicul icni a surpriză. Până şi Oprah fusese luată pe nepregătite.

— Vrei să *fumezi*?

— Păi, prin tradiţie, condamnatului i se oferă o ultimă ţigară.

Timp de câteva clipe se aşternu o tăcere uluită, după care cineva din public izbucni în râs. Alţii îi urmară. În scurtă vreme, râdea toată lumea din studio.

— Scuzați-mă, dar mie nu mi se pare distractiv, spuse domnna Maclean.

— Nu, întări doamna de la Asociația Națională a Profesorilor. Nici mie. Mi se pare de prost gust.

— Nu pot să nu fiu de acord, spuse și Goode. Nu văd unde e umorul. Și bănuiesc că nici domnul Williger nu vede.

Dar Pustiul Canceros râdea. Binecuvântează-l, Doamne, râdea! Pe Nick îl copleși iubirea. Voia să-l adopte pe copilul ăsta, să-l ia cu el la Washington, să-l vindece de cancer, să-i găsească o slujbă grasă, să-i dea o mașină – una de lux –, casă, piscină – una mare, ca să nu-și piardă antrenamentul la înot. Tot ce-și dorea. Îi părea teribil de rău pentru cancer. Poate, cu radiații...

Lasă-l pe puști! E dus deja! Continuă atacul! Atacă! Atacă!

— Ah, mai lăsați-l în pace, se răsuci el spre Goode. Și nu mai încercați să-i dictați ce-ar trebui să simtă.

Se întoarse către Oprah.

— Dacă-mi dai voie, Oprah, asta e atitudinea tipică pentru guvernul federal. „Noi știm mai bine ce-ar trebui să simțiți." Atitudinea asta a dat naștere Prohibiției, războiului din Vietnam și perioadei de cincizeci de ani în care ne-am aflat pe marginea anihilării nucleare.

Unde voia să ajungă? Și cum se strecurase amenințarea nucleară în toate astea? *N-are importanță! Atacă!*

— Dacă domnul Goode intenționează să marcheze puncte ieftine pe seama suferinței acestui tânăr doar pentru a-și mări bugetul ca să le poată spune oamenilor ce să facă, mie, unuia, mi se pare foarte, foarte trist. Dar ca un membru al guvernului federal să apară la emisiunea asta și să țină prelegeri despre cancer, când, timp de cincizeci de ani, același guvern s-a ocupat cu producerea de bombe atomice, în număr de douăzeci și cinci de mii, dacă tot aruncăm în stânga și-n dreapta cu cifre, dom-nu-le Sta-tis-ti-că, bombe capabile să provoace tuturor locuitorilor

planetei, fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil, forme de cancer atât de oribile, de înfiorătoare și de netratabile, atât... atât de incurabile, încât știința medicală nici nu le-a găsit încă un nume... este... – *Repede, la obiect! Care e obiectul?* – este un lucru demn de tot disprețul. Și zău așa, Oprah, aș vrea să știu cum se face că un asemenea... om ajunge să ocupe o poziție de autoritate atât de înaltă în ierarhia federală. Răspunsul stă în faptul că el nu trebuie să fie ales. O, nu. El nu trebuie să participe la procesul democratic. El e mai presus de așa ceva. Alegeri? Consimțământul celor guvernați? Ha! Al celor care-i plătesc leafa? A, nu. Nu pentru Ron Goode. El nu vrea decât să profite de pe urma oamenilor precum bietul Robin Williger. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun un lucru, Oprah, împărtășindu-l oamenilor minunați și preocupați care se află astăzi în public. Nu e plăcut, dar și tu, și ei trebuie să-l auziți. Ron Goode-ii lumii ăsteia chiar vor ca Robin Williger-ii să moară. Oribil, dar adevărat. Regret, dar asta e starea de fapt. Și știți de ce? Vă spun eu de ce. Pentru ca... *bugetele* lor – scuipă dezgustătorul cuvânt – să crească. E nici mai mult, nici mai puțin decât trafic făcut cu nefericirea unor oameni, iar dumitale, domnule, ar trebui să-ți fie *rușine*.

Ron Goode nu-și mai reveni. Pe tot parcursul următoarei ore, nu mai reuși decât să țipe la Nick, încălcând toate recomandările lui McLuhan cu privire la manifestările înfierbântate într-un mediu calm. Până și Oprah făcu eforturi să-l calmeze.

Cât despre Nick, el adoptă masca senină a celui cu cugetul împăcat, mulțumindu-se să dea sau să clatine din cap, mai mult cu tristețe decât cu mânie, ca și cum ar fi vrut să arate că această izbucnire nu făcea decât să-i valideze spusele. „Toate bune și frumoase, Ron, dar nu mi-ai răspuns la întrebare", sau: „Zău așa, Ron, n-ar fi mai bine să nu te mai prefaci că nu m-ai auzit", sau: „Și cum rămâne

cu toți oamenii ăia pe care i-ați iradiat în timpul testelor nucleare din New Mexico? Despre cancerul *lor* nu vrei să vorbim?"

Într-una dintre pauzele publicitare, un tehnician trebui să-l țină pe Ron Goode cu forța.

Președinta Mamelor Împotriva Fumatului și cea a organizației profesorilor făcură tot ce le stătea în puteri pentru a sări în ajutorul binefăcătorului lor guvernamental, dar, de fiecare dată când se aventurau să facă vreun comentariu, Nick le întrerupea spunând: „Uitați ce e, suntem toți de aceeași parte a baricadei aici", o afirmație atât de stupefiantă, încât le lăsa mute. Când replicară, în fine, că nu reușeau să găsească nici un centimetru pătrat de teren comun între cauza lor umanitară și acțiunile diabolice ale industriei tutunului, Nick profită imediat de ocazie. Nimeni, declară el, nu era mai preocupat de problema fumatului la minori decât companiile producătoare de țigări. Nu că ar fi existat, firește, nici măcar o umbră de dovadă științifică prin care să se facă legătura între fumat și maladie, dar companiile, membri responsabili din punct de vedere social ai comunității, bineînțeles că nu încurajau fumatul în rândul minorilor – sau condusul mașinii sub influența alcoolului, dacă tot veni vorba – pentru simplul motiv că era împotriva legii. Iar acum era momentul ideal pentru dezvăluirea noii campanii împotriva fumatului la minori.

— De fapt, tocmai ne pregătim să lansăm o campanie în valoare de cinci milioane de dolari, menită să-i convingă pe tineri să nu fumeze, spuse Nick. Drept care vedeți că noi, cel puțin, am pus banii pe masă.

6

Nick auzi ciripitul insistent al telefonului mobil din servieta pe care o recuperă de la garderoba studioului, dar îl ignoră. Continuă să-l ignore pe drumul cu taxiul până la aeroport. Șoferul, pe jumătate curios, pe jumătate iritat, îl întrebă în cele din urmă dacă avea de gând să răspundă. Lui Nick îi făcea o plăcere nespusă să știe că, la capătul celălalt, BR trecea prin toate chinurile iadului, așa că nu răspunse. În sala de așteptare de la O'Hare răspunse, mai mult pentru că se uita lumea la el decât pentru că ar fi vrut să pună capăt suferinței lui BR.

— *Cinci milioane de dolari?*

Da, era BR. Nick îi estimă tensiunea la 18 cu 12.

— Ți-ai ieșit din minți?

— S-ar putea. Am trecut printr-o perioadă foarte grea. Acum însă mă simt mult mai bine.

— Și de unde, pentru numele lui Dumnezeu, o să scoatem cinci milioane de dolari pentru reclamele *anti*fumat?

— Dacă te gândești un pic, nu-i chiar atât de mult. RJR cheltuie șaptesprezece de milioane pe an pe tâmpitele lor de cămile cu botul ca o pulă. Cred că presa o să vă laude pentru asta.

BR fumega, proferând amenințări cu caracter juridic și declarând că ai lui vor răspândi zvonul că Nick suferise

o cădere nervoasă. Şi tot aşa, fără oprire. Era foarte plăcut. În plin elan, Nick îl auzi spunând cuiva:

— Cine? Ah, fir-ar să fie!

După care îi spuse lui Nick:

— E Căpitanul, pe linia doi.

— Salută-l din partea mea, zise Nick.

— Rămâi la telefon.

Nick rămase, nu pentru că i-o ceruse BR, ci ca să vadă care era reacţia celui mai puternic om din industria tutunului la auzul veştii că un parvenit de vicepreşedinte tocmai angajase întreaga industrie în investirea unei sume serioase de bani, în vederea îndepărtării unor potenţiali clienţi.

Aşteptă mai bine de zece minute. Zborul se anunţă, dar cei de la poartă refuzară să-l lase să treacă în timp ce folosea celularul.

BR reveni pe fir. Glasul i se schimbase, de la urlete la gheaţă topită şi scuipată printre dinţii încleştaţi.

— Vrea să te vadă.

— Serios? spuse Nick. De ce?

— De unde mama dracului să ştiu eu? i-o trânti BR, închizându-i telefonul cu un *bang!* elocvent.

Între Chicago şi Winston-Salem nu erau zboruri directe, de aceea Nick fu nevoit să ia avionul spre Raleigh. În timpul călătoriei, femeia de lângă el, grasă, spre şaizeci de ani, cu părul într-o culoare care nu se găsea în natură, îl ţintui cu privirea în timp ce el citea, în virtutea obiceiului, din dosarul cu extrase din presă, un articol din revista *Science* intitulat „Standardele ştiinţifice aplicate în studiile epidemiologice asupra ameninţărilor prezente în viaţa de zi cu zi".

— Te *cunosc*! spuse ea acuzator, ca şi cum incapacitatea de a-l identifica pe Nick era din vina lui.

— Serios?

— Îhî. Ai fost la televizor.

Nick auzi pe cineva mișcându-se pe scaunul din spate. Ce se petrece? O celebritate printre ei? „Cine e?" „Știam eu că l-am mai văzut." „E tipul ăla, cum îi zice, de la *Cele mai haioase clipuri de amator din America*." „Oare ce caută în Raleigh? Oricum, ar trebui să stea la clasa întâi." „Ascultă-mă pe mine..."

Era un lucru care i se întâmpla destul de des.

— Da, îi spuse el încet doamnei.

— Știam eu! exclamă ea, plesnind exemplarul din *Lear's* pe care-l ținea în poală. *Armăsarii.*

— Da. Așa e.

— Ah! Cred că te-ai simțit grozav de umilit când femeia aia ți-a spus că săruți ca un pește.

— Așa e, spuse Nick. A fost greu.

Femeii i se făcu milă. Îi împărtăși propriile dezamăgiri în dragoste, mai ales cele legate de a doua căsnicie, care părea să nu meargă prea bine. Nick nu se pricepea să iasă din astfel de situații. După o oră de ascultat înțelegător, avea mușchii gâtului încordați la maximum, ca niște noduri oțelite de tensiune. Va avea nevoie de o sesiune cu doctorul Wheat. La întoarcere. Constată că tânjea după un incident terorist. Din fericire, treceau prin ceea ce pilotul numise „un sistem anticiclonic violent", iar în cabină turbulențele deveniră atât de mari, încât femeia uită de problemele cardiace, lăsându-i urme adânci de unghii pe antebrațul stâng. Ajunse la hotel după o zi lungă, prea obosit ca să mai facă altceva decât să bea două beri și să mănânce alune și covrigei în valoare de vreo patru sute de dolari din minibar.

Micul dejun comandat la room-service sosi împreună cu ziarul de dimineață, *Winston-Salem Tar-Intelligencer.* Îl

despături și, spre surprinderea lui, își văzu fotografia color pe prima pagină, în jumătatea de jos. Titlul era următorul:

RIPOSTĂ: PURTĂTORUL DE CUVÂNT PENTRU TUTUN
ÎL DESFIINȚEAZĂ PE REPREZENTANTUL OFICIAL
AL GUVERNULUI PE PROBLEME DE „SĂNĂTATE"
PENTRU MANIPULAREA UNEI TRAGEDII UMANE

Articolul era plin de laude pentru „curajul" și „dorința lui de a trece dincolo de vorbele goale". Reușiseră chiar să obțină un citat pozitiv din partea lui Robin Williger, care-l absolvea pe Nick de orice răspundere personală pentru cancerul său și afirma că oamenii ar trebui să-și asume mai mult responsabilitatea pentru propria viață.

Sună telefonul și un glas profesional feminin întrebă:

— Domnul Naylor? Vă rog așteptați să vorbiți cu domnul Doak Boykin.

Căpitanul. Nick se înălță în capul oaselor. Dar de unde știau unde stătea? În Winston-Salem erau multe hoteluri. Așteptă. În cele din urmă, pe fir se auzi o voce subțire.

— Domnule Naylor.

— Da, domnule, spuse Nick șovăitor.

— Am vrut să-ți mulțumesc personal.

— Da?

— Am crezut că tipu' de la guvern o să facă infarct miocardic pe loc, la televiziunea națională. O performanță splendidă, domnule, splendidă. Sunteți aici, în oraș, dacă înțeleg bine?

Era însemnul celor cu adevărat puternici, că habar nu aveau unde te găsiseră la telefon.

— Acceptați să prânziți cu mine? La Club nu se gătește rău. Ora douăsprezece vă convine? Minunat, spuse el, ca și cum Nick, cu multe trepte sub el în lanțul trofic, tocmai îi oferise un motiv să continue să trăiască.

Sudiștii ăștia – purtaseră un război în numele sclaviei, dar erau extrem de curtenitori.

În hol, pe când ieșea din hotel, cumpără *USA Today*. Îl descoperi în secțiunea financiară, pe prima pagină, în jumătatea inferioară:

COMPANIILE DIN DOMENIUL TUTUNULUI ÎȘI PROPUN SĂ CHELTUIE CINCI MILIOANE PE O CAMPANIE *ANTI*FUMAT, DECLARĂ PURTĂTORUL DE CUVÂNT

Citi. BR se zbătea înnebunit într-un vârtej în care nici nu nega, nici nu confirma nimic. Deși mai erau multe detalii de lămurit, da, Academia fusese întotdeauna „în prima linie" a preocupărilor legate de fumatul la minori și era pregătită să investească „sume importante" într-o campanie de servicii publice. Tranca fleanca. Era citată și Jeannette, care spunea că domnul Naylor, care avusese o prezență remarcabilă la *Oprah Winfrey Show*, nu era disponibil pentru comentarii: „Nu știm cu certitudine unde se află în acest moment." O spusese ca și cum ar fi fost prin vreo cârciumă.

În taxi, pe drum spre Tobacco Club, Nick trecu în revistă tot ce știa despre Doak Boykin, adică nu prea mult. Doak – se spunea că-și schimbase ortografierea numelui din mai plebeul Doke – Boykin era unul dintre ultimii giganți ai tutunului, o legendă vie. Autodidact, începuse de la nimic și sfârșise prin a avea totul. Mai puțin un fiu, bineînțeles. Avea șapte fiice. Andy, Tommy, Bobbie, Chris, Donnie, Scotty și Dave, asupra căreia se abătuse poate cel mai amarnic dorința frustrată a părintelui de a avea un moștenitor. Doak Boykin fusese cel care introdusese noțiunea de filtru, după ce începuseră să apară primele articole în *Reader's Digest* cu titluri precum: „Cancer la carton". (Filtrul de azbest fusese una dintre ideile lui

mai speciale, care aducea acum multe mii de ore facturabile celor de la Smoot, Hawking, pentru reprezentarea în instanțe.) Odată cu proliferarea articolelor și pe măsură ce industria resimțea nevoia unei prezențe mai active la Washington, înființase Academia pentru Studiul Tutunului, care să servească, după cum se spunea în statut, drept „rezervor de informații și mediator imparțial și întotdeauna onest între preocupările și nevoile publicului american, pe de o parte, și companiile de tutun, pe de alta".

Sănătatea Căpitanului era pusă sub semnul întrebării. Circulau zvonuri insistente cum că și-ar fi pierdut cunoștința în California, la clubul Bohemian Grove, și că fusese dus la spitalul din Santa Rosa, din apropiere, unde-l băgaseră direct în sala de operații. Tânărul rezident de la cardiologie, după ce aflase cine era pacientul, îi spusese amețitului Căpitan, în timp ce împingea targa, că doctorii porecliseră această sală de operații „Marlboro Country", pentru că aici se făceau, de obicei, intervențiile la bolnavii de cancer. Căpitanul, convins că încăpuse pe mâna unui asasin, încercase din răsputeri să comunice lucrul acesta cuiva, dar perfuzia cu valium îl privase de capacitatea de a vorbi coerent, drept care nu-i rămăsese altceva de făcut decât să dea din mâini neajutorat și mut, în timp ce targa rula către preriile de oțel din Marlboro Country. Și nu-l ajutase nici faptul că se trezise la reanimare cu vestea că anticipatul dublu bypass se transformase într-unul cvadruplu și că, pe deasupra, descoperirea suplimentară a unei deteriorări mitrale impusese inserția în inima sa a unei valve prelevate de la un purcel. Căpitanul, se spunea, părăsise spitalul profund zguduit, dar dăduse instrucțiuni ca, la următoarea urgență medicală, să fie evacuat imediat și dus la Centrul Medical Browman-Gray din Winston-Salem, construit în întregime cu fonduri provenite din tutun.

Aici era la adăpost de alte sabotaje chirurgicale organizate de generația lui *Sfântu' Aiurea.*

Nick sosi pentru masa de la Tobacco Club cu o jumătate de oră mai devreme. Clădirea masivă, în stil Greek Revival, fusese ridicată de baronii tutunului în anii 1890, ca loc de refugiu din calea nevestelor. Pereții erau împodobiți cu originalele în rame scumpe ale reclamelor la diverse mărci de țigări americane, făcute de mult scrum: Crocodile, Turkey Red, Duke of Durham, Red Kamel, Mecca, Oasis, Murad – dulce răzbunare împotriva bătrânului călău – Yankee Girl, Ramrod („Blândă ca briza de vară!"), Cookie Jar („Moi, Moderne, Minunate"), Sweet Caporal, Dog's Head, Hed Kleer („Fumul de Eucalipt Original"). Ce istorie era aici!

Nick se așeză să fumeze într-un fotoliu masiv de piele, ascultând tic-tacul pendulei uriașe.

La douăsprezece fără un minut, ușile batante de cristal se deschiseră și în încăpere intră un individ vizibil important, provocând un val mișcător, ca în fața provei unei nave. Era un bărbat zvelt și elegant, care se apropia de șaptezeci de ani, cu o mustață gen David Niven și păr alb și ondulat, care sugera cândva, demult, un mic flirt cu viața boemă. Nu era înalt, dar felul drept în care se ținea părea să-i mai adauge câțiva centimetri. Era superb îmbrăcat într-un costum subțire, la două rânduri, bleumarin cu dungulițe, care părea să fi fost croit direct pe el la una dintre firmele londoneze gen Huntsman sau Gieves & Hawkes, unde ai nevoie de recomandări din partea a trei duci și un viconte doar ca să intri pe ușă. Prinsă de rever, Nick observă rozeta colorată a gradului de colonel de armată. Omul emana autoritate. Slujitorii se repeziră să-l scape de pălărie și de bastonul cu măciulie de argint – să fi ascuns oare o sabie? – cu o solicitudine care părea să sugereze că cele două obiecte erau o povară insuportabilă.

Un altul se materializă cu o măturică și începu să scuture ușurel umerii costumului. Eliberat de greutăți și periat, gentlemanul privi în direcția salonului de așteptare, în timp ce un slujitor îi șoptea la ureche, arătându-i-l pe Nick.

Se întoarse și porni cu pași mari, zâmbitor, către Nick, întinzându-i mâna.

— Domnule Naylor, spuse el cu încântare și accentuând momentul, sunt Doak Boykin și mă bucur nespus să te cunosc.

Față în față cu atâta măreție, Nick murmură:

— Bună ziua, domnule Boykin.

— Te rog, spune-mi Căpitanul.

Luându-l pe Nick de cot, îl ghidă către masa din colț.

— Punctualitatea, zâmbi el, este politețea regilor. Nu mulți nordiști sunt conștienți de asta.

Un slujitor îi trase scaunul și altul luă șervetul alb, apretat, de pe locul lui și, cu o singură mișcare grațioasă, îl așeză în poala Căpitanului.

— Îmi ții tovărășie la un pahar?

Nu așteptă replica lui Nick. Chelnerul, căruia nu i se spusese nimic, dădu doar din cap și un altul apăru imediat, cu o tavă pe care erau două cești de argint, brobonite de condens și debordând de gheață și frunze proaspete de mentă.

— Mâl, spuse Căpitanul și sorbi cu ochii închiși, scoțând apoi un mic suspin. Știi care e secretul unui lichior de mentă cu adevărat bun? Trebuie să strivești menta cu degetul mare de gheață, să pătrundă. Așa emană mentolul, zise el și chicoti încet. Știi cine m-a învățat chestia asta?

Nick nu știa, dar presupuse că fusese vreun urmaș al lui Robert E. Lee.

— Ferdinand Marcos, președintele Filipinelor.

Nick așteptă detalii; care nu veniră. Altă prerogativă a celor cu adevărat bogați.

— În ce an ești născut, domnule Naylor?

Oare să-l îndemne să-i spună pe numele mic?

— În 1952, domnule.

Căpitanul zâmbi, clătinând din cap.

— O mie nouă sute cincizeci și doi! Doamne sfinte. O mie nouă sute cincizeci și doi.

Sorbi iar din lichiorul de mentă și sfărâmă o bucată de gheață dezgolindu-și dinții, care erau albi.

— În 1952 eram în Coreea, împușcam chinezi.

— Serios? zise Nick, incapabil să se gândească la vreun alt comentariu.

— Astăzi, chinezii sunt clienții mei cei mai buni. Ăsta-i secolul XX.

— Șaptezeci la sută dintre chinezii adulți sunt fumători, observă Nick.

— Corect, spuse Căpitanul. Data viitoare n-o să trebuiască să mai *împușcăm* atâția, nu?

Se lăsă pe spate în scaun, chicotind.

— Mai luăm unul?

Își făcu apariția o nouă tavă cu băuturi. Care să fi fost protocolul? Trebuia să golească mai întâi prima ceașcă? O goli, vărsându-și bucățele de gheață în poală.

— O mie nouă sute cincizeci și doi a fost un an important pentru domeniul nostru de activitate, continuă Căpitanul. Îți amintești ce spunea domnul Churchill? „Nu e sfârșitul – imită glasul ca un mârâit – și nici măcar începutul sfârșitului. Dar cred că s-ar putea să fie sfârșitul începutului." O mie nouă sute cincizeci și doi fiind, bineînțeles, anul în care *Reader's Digest* a publicat articolul ăla despre... sănătate (mai-marii tutunului evitau anumiți termeni, ca de exemplu „cancer"). S-ar putea spune că, pentru noi, ăla a fost sfârșitul începutului.

Se servi masa, spre imensa ușurare a lui Nick, amețit de burbonul mentolat. Căpitanul vorbea despre ce însemnase

noua conducere din Coreea pentru industrie. Începură cu creveți condimentați, de la gheață, și trecură la un file mignon cu cartofi copți și câte o lingură de smântână groasă. Căpitanul îl rugă pe șeful de sală să nu-i dezvăluie doamnei Boykin ce mâncase, altminteri, îl avertiză el sumbru, „ne jupoaie pe amândoi de vii". Bogaților le face mare plăcere să etaleze o frică exagerată de soții. Li se pare că-i umanizează.

— Am înțeles, să trăiți, domnule Căpitan! spuse chelnerul, savurându-și rolul în această conspirație a tăcerii.

— Îmi permiteți? întrebă Nick, scoțând pachetul de țigări, după ce farfuriile fură strânse.

— Te rog, și îți mulțumesc. Întotdeauna mă copleșește recunoștința când văd pe câte cineva din generația mai tânără fumând, spuse el cu oarece tristețe. Ți-aș ține companie, dar de când cu cea mai recentă... experiență, doamna Boykin a devenit foarte categorică. De aceea nu-mi rămâne decât să strâng din dinți și să rabd, ca să am liniște în casă. Fiica mea cea mare m-a întrebat, acum câteva zile, ce plăceri mai am la vârsta mea. I-am răspuns: „Votul în favoarea republicanilor și clipele când mă lasă maică-ta în pace."

Sosi cafeaua. Alți membri ai clubului se opreau lângă masa lor ca să-l salute pe Căpitan, care i-i prezenta plin de amabilitate lui Nick.

— Nick Naylor de la televizor? spuse unul, strângându-i mâna. Vai, ce plăcere-mi face să vă cunosc. Ați făcut o treabă excelentă, excelentă!

Începură să se afereze toți pe lângă el. Era grozav de măgulitor. Da, într-adevăr, foarte plăcut. Lui Nick nu-i era greu să se închipuie locuind în Winston-Salem, luând masa la Tobacco Club, nesilit să se scuze sau să-și justifice tot timpul existența. „Tutunul se îngrijește de ai lui", așa suna zicala. Și așa era, într-adevăr.

— Cred că ai făcut o impresie excelentă, Nick, constată Căpitanul, zâmbind larg, odată cu îndepărtarea ultimului dintre admiratorii lui Nick. Îmi dai voie să-ți spun Nick? În general, nu sunt adeptul familiarismelor, dar de data asta mi-ar face plăcere. Îmi amintești puțin de mine însumi, când aveam vârsta ta.

— Desigur, spuse Nick stânjenit. Chiar vă rog.

— Înainte ai fost reporter de televiziune, nu-i așa?

Nick roși. Era un lucru de care nu putea să scape. O să-i apară și în ferpar. *Nick Naylor a fost cel care, în calitatea sa de reporter al unui canal de televiziune din Washington, a anunțat în direct că președintele s-a înecat cu o bucată de carne, la o bază militară, și a murit, provocând o cădere a bursei de 180 de puncte și o pierdere echivalentă cu trei miliarde de dolari, înainte ca președintele să-și facă apariția, viu și nevătămat, la Casa Albă.* Acum, nu mai putea decât să spere că va realiza ceva în viață care să trimită această descriere în paragraful doi.

— Da, cu mult timp în urmă, spuse Nick.

Căpitanul ridică o mână.

— Nu trebuie să-mi explici. În locul tău, probabil c-aș fi procedat la fel. Trebuie să profităm de ocaziile prielnice. JJ mi-a povestit totul, de-a fir a păr. De aceea te-a și angajat. A știut exact ce face.

— Serios?

— Exact. Oricâte defecte va fi avut JJ, și regret c-a trebuit să ne despărțim de el, la oameni se pricepea. El mi-a spus: „Băiatul ăsta o să muncească pe brânci ca să lase povestea asta în urmă și să-și facă un nume."

— Altul decât Omul de Trei Miliarde de Dolari.

— Și mi-a mai spus ceva. Mi-a spus: „Băiatul ăsta o să fie un tânăr foarte furios." Nu mi-am dat seama cât de furios până nu te-am văzut ieri în emisiunea femeii ăleia de culoare, Obrah. Fiule, ai fost de-a dreptul *măreț*.

— Vă mulțumesc.

— Și eu eram furios la întoarcerea din Coreea. Și știi de ce, domnule Naylor?

— Nu, domnule.

— Pentru că am hotărât că niciodată, nici-o-da-tă, n-o să mă mai pun în situația de a mă supune în fața autorității unor *incompetenți*. Am început de la cuptoare și, în cinci ani, eram vicepreședinte, cel mai tânăr vicepreședinte din istoria companiilor producătoare de tutun. Asta poate face furia din om. Hai să bem un coniac împreună.

Încă o dată, băuturile se materializară ca din neant, aduse pe o tavă de argint. Ce club! Iar chelnerii nu ți se prezentau cu numele mic. Erau așa cum trebuie să fie niște chelneri: supuși, eficienți, taciturni.

— Îți *place* ceea ce faci, Nick?

— Da, spuse Nick. E o activitate care te ține-n priză. Cum se spune la noi la birou: dacă poți să lucrezi în tutun, înseamnă că poți să lucrezi oriunde.

Căpitanul fornăi în paharul larg.

— Știi, generația ta de oameni din industria tutunului – și femei, mereu uit să adaug „și femei" – crede că duce o viață mai grea decât oricare din generațiile anterioare. Vi se pare că totul a început în 1952. Phui!

Phui?

— Chestia asta ține de aproape cinci sute de ani. Numele de Rodrigo de Jérez îți spune ceva?

Nick clătină din cap.

— Nu, bănuiesc că nu. Bănuiesc că la școală nu se mai predă istoria, ci doar tupeul. Ei bine, ca să știi și dumneata, domnule, Rodrigo de Jérez a debarcat odată cu Cristofor Columb. Și i-a văzut pe băștinași „bând fum", după cum s-a exprimat el, cu pipele. A luat cu el niște tutun pe care l-a dus înapoi, în Lumea Veche. I-a lăudat virtuțile până în înaltul tavanelor cu fresce. Și știi ce-a pățit? Inchiziția spaniolă l-a aruncat în închisoare pentru asta.

A declarat că e un „obicei diavolesc". Ți se pare greu să te lupți cu Comisia Federală de Comerț? Cum ți-ar plăcea să-ți susții cauza în fața Inchiziției spaniole?

— Păi...

— Pariez că nu ți-ar plăcea. Ține minte numele ăsta, Rodrigo de Jérez. Pentru că mergi pe urmele lui. El a fost primul purtător de cuvânt al tutunului. Și cred că și pe el „l-a ținut în priză".

— Ăă...

— Dar numele de Edwin Proon îți spune ceva?

— Prune?

— Dumnezeule mare și bun, cu toate miliardele de dolari care se aruncă pe școlile de stat! Edwin Proon a trăit în colonia Massachusetts la începutul secolului al XVII-lea, când părinții puritani umblau de colo-colo, atârnând primele afișe cu *Fumatul interzis* din Lumea Nouă. Crezi că ești primul care se confruntă cu restricțiile privind clădirile și cu ordonanțele publice? Ba nu, domnul meu, să știi că nu ești. Edwin Proon a dus bătălia asta cu mult înaintea ta. S-a adoptat o lege care zicea că n-ai voie să fumezi în public, iar public era orice loc unde erau prezente de la două persoane în sus. Iar pe el l-au legat pe butuc. Și când l-au prins fumând și-acolo, i-au acoperit fața cu o glugă de fier. Ce zici, lui Edwin Proon i s-o fi părut că-l „ține-n priză"?

Legați-vă centurile de siguranță, își zise Nick, mai avem patru sute de ani. Cu lux de amănunte, Căpitanul îi aminti că America declarase război pe față împotriva acestei „practici pernicioase" – în 1790, în 1850, în 1880. Îi aminti că Horace Greely definise trabucul ca fiind „foc la un capăt și un prost la celălalt", că Thomas Edison refuzase să angajeze fumători, că până și în secolul acesta existaseră americani – și nu doar femei – arestați pentru gestul de a-și aprinde o țigară. O ținu tot așa, până când pe frunte

îi apărură broboane de sudoare, asemenea condensului de pe lichiorul de mentă. În fine, se opri și își tamponă chipul cu batista.

— Iartă-mă. De când cu operația, am tendința asta de a... perora. Apropo, nu cumva să te îmbolnăvești vreodată în California. Cel puțin nu de ceva care să presupună o intervenție chirurgicală. Ăia habar n-au ce-i aia chirurgie. Eu n-am avut nimic care să nu poată fi vindecat cu un pic de bicarbonat de sodiu.

Discutară despre ipocrizia și răutatea politicienilor din Regiunea 11. Aproape toate ordonanțele împotriva fumatului se nășteau în Regiunea 11 din California, Reichlandul naziștilor din sănătate. Ce fel de dreptate era aceea când californienilor li se permitea să stabilească standardele pentru sănătatea națională?

— Știi cine a fost Lucy Page Gaston? întrebă Căpitanul, cu una dintre privirile acelea pătrunzătoare, interogative.

Nu, Nick nu știa cine fusese Lucy Page Gaston.

— A venit din mișcarea Uniunii pentru Temperanță în anii 1890, căutând noi suflete de mântuit. A pus să fie arestați șase sute de vânzători din Chicago pentru că vindeau țigări minorilor. A înființat Liga Împotriva Țigaretelor. În 1913, ea și un doctor au deschis o clinică unde aduceau cu forța bieți vânzători de ziare de pe străzi, le badijonau gâtlejurile cu nitrat de argint și le spuneau să mestece rădăcină de gențiană ori de câte ori îi apuca pofta. Acum avem nenorociții de plasturi. În 1919, le-a scris reginei Maria și președintelui Harding, cerându-le să se lase de fumat. Auzi, tupeu! A anunțat că vrea să candideze la președinție. În 1924, când pleca de la o întrunire împotriva tutunului, la Chicago, a fost lovită de un tramvai. A supraviețuit. A murit opt luni mai târziu. Și știi de ce-a murit, Nick?

— Nu, domnule.

Căpitanul zâmbi.

— De cancer în gât. Și știi ce demonstrează asta, Nick? Demonstrează că Dumnezeu există.

La ieșirea din Club, Căpitanul declară că, dat fiind că era o zi așa frumoasă de primăvară, avea chef de plimbare. Porniră așadar pe jos, urmați încet de automobilul Căpitanului.

— Spune-mi, ce părere ai despre BR? întrebă el, adăugând: Asta așa, între noi, fetele.

Pe neașteptate, trotuarul se acoperise cu coji mari de banană.

— BR, spuse Nick, e... șeful meu.

Căpitanul scoase un mormăit ușor amuzat.

— Mda, mi-ar plăcea să cred că *eu* îți sunt șef, fiule.

Fiule?

— Dar admir loialitatea la oameni. *Respect* loialitatea. Pot să-i iert aproape orice cuiva care e loial.

Își continuară plimbarea. Căpitanul se opri să examineze niște plante agățătoare.

— Peste vreo trei săptămâni ar trebui să înflorească glicina. Nimic nu se compară cu mirosul de glicină. Eu cred că așa miroase în rai. BR și-a băgat în cap c-ar trebui să începem să-i mituim pe producătorii de la Hollywood, ca să-și pună actorii să fumeze. O idee interesantă. Peste un an, s-ar putea ca interdicția asupra reclamelor să fie totală. El e de părere că asta e o modalitate de eludare. Și, probabil, mai ieftină. Oricum, în momentul ăsta cheltuim aproape un miliard de dolari pe an cu publicitatea. Ce părere ai?

— O idee interesantă, spuse Nick, fierbând molcom.

— Da, mie-mi place chiar foarte mult. Un tip isteț, BR.

— A, da. Și loial.

— Mă bucur să aud asta. Vine din lumea automatelor de țigări. O parte mai dură a lumii noastre. În ziua de azi, e nevoie de cineva ca BR. Se descurcă foarte bine cu

japonezii. E dur. În anii care vin, Orientul Îndepărtat o să devină din ce în ce mai important pentru noi. De-aia i-am făcut o ofertă care l-ar fi făcut până şi pe Cresus să roşească. Nu că în America de astăzi a corporaţiilor mai are cineva capacitatea să roşească. Tare rău mi-a părut c-a trebuit să-l concediem pe JJ. Dar el are complexul de locuinţe din Tarpon Springs, chiar la capătul terenului de golf. Presupun că şi pe mine o să mă tragă pe linie moartă cât de curând. Pe de altă parte – mârâi el –, când deţii douăzeci şi opt la sută din acţiuni, deţii şi luxul de a-ţi face singur programul. Oricum, nici eu nu mai sunt tânăr. Uneori mă simt ca un *Tyrannosaurus rex*, umblând prin mlaştină, cu doar un pas înaintea glaciaţiunii. Ştiai – continuă el cu un aer stupefiat – că savanţii susţin acum că dinozaurii au murit din cauza propriilor *flatulenţe*?

— Nu, spuse Nick.

— Cică toate vânturile trase de dinozauri, care s-au ridicat în atmosferă, au creat un fel de efect de seră care a dus la topirea calotei glaciare. De unde ştiu ei toate astea? întrebă Căpitanul, clătinând din cap.

— Dar unde sunt datele?

— Întocmai. Întocmai! Îţi aminteşti cum spunea Finisterre?

— Scularea, băieţi, e Vinerea Mare, hai să bem vreo două beri?

— Nu Finisterre ăla. Romulus K. Finisterre. Preşedintele. Ţi-l aminteşti, nu? El zicea: „Trecem torţa unei noi generaţii." Vorbea despre generaţia mea. Iar acum a venit vremea s-o trecem generaţiei voastre. Eşti pregătit să preiei torţa, Nick?

— Torţa?

— N-o să fie uşor. Avem de-a face cu o lume ostilă. Mă uit de jur-împrejur şi nu văd decât scânteierile ţevilor de puşcă. Mai mult, văd scânteierile astea şi dinspre locul

unde se află aliații noștri. Mai acum câteva zile, a venit Jordan să mă vadă. Târfa bătrână, am băgat atâția bani în campaniile lui în decursul anilor, că numai din surplus și-a ținut copiii la facultate. Fir-ar el al naibii, în ultima campanie nici avionul personal nu l-am putut folosi, că-l folosea el tot timpul. Și ce crezi că are neobrăzarea să-mi spună, în propriul meu birou, dacă nu te superi? Că trebuie să fie de acord cu noua acciză, altfel Casa Albă închide baza aeriană de la LaGroan.

Nick trebui să fie de acord: înseamnă că situația era într-adevăr gravă, dacă Onorabilul Gentleman din Carolina de Nord, președintele Comisiei pentru Agricultură a Senatului, își dădea votul în favoarea unei taxe de doi dolari pentru pachetul de țigări.

— Uneori, mă simt ca un traficant de droguri columbian. Mai acum câteva zile, nepoata mea în vârstă de șapte ani, carne din carnea mea, îmi zice: „Bunicule, e adevărat că țigările fac rău?" Propria mea nepoată, a cărei educație privată, cal și tot restul sunt plătite cu bani frumoși, proveniți din țigări!

Căpitanul se opri locului și spuse:

— Trebuie să facem ceva. Ceva masiv, deștept și rapid. Proiectul ăsta al lui BR cu Hollywoodul. Vreau să te ocupi tu de el. Sub ordinele mele directe.

— Dar a fost ideea lui BR, spuse Nick. Nu vreau să-l supăr băgându-mă peste inițiativele lui.

— Nu-ți bate capul cu asta. Mă ocup eu de BR. Mi s-a părut că se gândește la fătuca aia, Jeannette, să conducă proiectul. Are impresia că lumea începe și se termină cu ea. Dar eu zic că tu ești mai potrivit, zise el și puse o mână pe umărul lui Nick. Și eu nu mă înșel decât foarte rar.

Îi făcu semn șoferului. Urcară în mașină.

— La sediu, Elmore, spuse Căpitanul. Și pe urmă du-l pe domnul Naylor la aeroport.

— Trebuie să-mi iau bagajele de la hotel.

— S-a rezolvat deja, domnule, spuse Elmore, iar Căpitanul surâse.

— Tutunul se îngrijește de ai lui.

Traseră în față la Agglomerated Tobacco. Bățul în valoare de cinci milioane de dolari băgat de Nick în roatele companiei nici nu fusese pomenit. Nick deschise vorba. Căpitanul dădu din cap meditativ.

— E o sumă mare de bani, fără îndoială. Trebuie să recunosc că pari să ai o înclinație de-a provoca cheltuirea unor sume considerabile.

Chipul i se întunecă, parcă acoperit de un anticiclon emoțional, și, preț de o clipă, Nick se temu că înțelegerea căzuse, iar el va fi silit, în cele din urmă, să se așeze la coadă, la forțele de muncă. Apoi, însă, norii de furtună se destrămară. Bătrânul chicoti.

— Mă rog, cred că n-o să dăm faliment din cauza a cinci milioane de dolari. Oricum, nu mă aștept ca puterea de convingere a campaniei ăsteia să fie uriașă.

Îi întinse mâna.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii să mă vezi. Ținem legătura.

La aeroport, o poartă de plasă se deschise automat la apropierea mașinii. Avionul, un Gulfstream 5 suplu, aștepta cu motoarele vuind și o stewardesă ca din numărul cu costume de baie al lui *Sports Illustrated* zâmbind la capătul scării. Nu era de mirare că președintele Comisiei de Finanțe a Senatului făcuse o pasiune pentru el.

— Bună ziua, îl întâmpină stewardesa, ne face plăcere să vă avem la bord!

Nick urcă scara. Tălpile i se înfundară în mocheta groasă. Pe pereți erau tablouri în ulei, tavanul era capitonat, iar fotoliile erau enorme, ca fabricate pentru BarcaLounge,

tapisate într-o piele crem care se mulă pe corpul lui Nick imediat ce se așează.

— Căpitanul susține că acesta este fotoliul lui preferat din întreaga lume, spuse stewardesa.

Pe masa de alături erau fructe proaspete, cinci ziare care arătau de parcă ar fi fost călcate cu fierul și un carton gros pe care scria: BUN VENIT LA BORD DOMNULUI NICK NAYLOR DE LA AST și care dădea timpul de zbor până la Washington, împreună cu viteza, altitudinea programată, condițiile meteorologice și temperatura în Capitală. Fata se aplecă, îngăduindu-i lui Nick o inevitabilă privire în crevasa moale dintre sânii albi ca laptele din care se ridica un parfum delicat.

— Dacă pot să fac ceva pentru ca zborul să vă fie cât mai plăcut, *nu* ezitați să-mi spuneți, vă rog.

7

— Cum a fost călătoria, OK? întrebă BR.

— A fost bine, spuse Nick.

— Cu ce zbor ai venit? Cel de patru și-un sfert nu ajunge decât la cinci și douăsșcinci, iar acum e abia cinci.

— De fapt, am venit cu Avionul.

— Bineînțeles că ai venit cu avionul, ce dracu'!

— Avionul Căpitanului.

Nu se decisese încă în ce fel să-și abordeze noul statut, dar se simțea ca o bufniță în biroul directorului fabricii de cherestea Weyerhaeurser: protejat.

BR se holbă la el.

— Ce... frumos din partea lui.

— Da, spuse Nick, savurând momentul. Un avion de toată frumusețea, nu-i așa?

— N-am de unde să știu.

— Poftim?

— Da, eu am mers cu cel dinainte. Practic mă mutasem în el. Căpitanul m-a invitat de vreo zece ori să-l văd pe cel nou, dar pur și simplu nu mi-am găsit timp s-o fac.

— Mda, cu programul tău... Îl înțeleg perfect pe senatorul Jordan. Ashley, stewardesa – foarte amabilă persoană –, mi-a spus că e un pas mare înainte față de G-4, în ce privește autonomia de zbor.

— Aha. Ce-a zis Căpitanul despre campania antifumat de cinci milioane de dolari?

— A zis s-o facem. Dar nu vrea să fie prea convingătoare.

Lui BR îi căzu faţa. Era ca un gheţar care se topeşte, doar că mai repede. Ce ciudată e viaţa, reflectă Nick: cu treizeci şi şase de ore în urmă, stătea aici, în acelaşi birou, unde i se refuza cofeina şi i se spunea că era terminat. Acum, BR era cel ai cărui muşchi îi zvâcneau pe maxilare şi care arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de o programare la doctorul Wheat. Poate c-ar trebui să-i dea lui BR cartea de vizită a doctorului Wheat. DR. WHEAT, D.O., MANIPULĂRI OSTEOPATICE. Relaxaţi-vă... *pâârrrrrr*!

— M-am gândit să le-o dăm celor de la BMG, firma nouă de care ţi-am povestit, din Minneapolis. Dacă n-ai nici o obiecţie.

— Nu. Cum vrei tu.

— Apropo, BR, Căpitanului i-a plăcut mult ideea ta de a încerca să-i facem pe actori să fumeze mai mult în filme.

BR roşi.

— A fost ideea ta. Probabil c-a încurcat borcanele.

— Sigur. La câte are pe cap...

— La vârsta lui...

Nick mai că nu văzu bula, ca în benzile desenate, apărând deasupra capului lui BR, cu textul: *N-o s-o mai ducă mult, Naylor, şi, la zece secunde după ce se pronunţă decesul, ţi-am luat gâtul.*

— Da, spuse Nick, dar încă pare extraordinar de lucid. Nu-i scapă nimic, nu ţi s-a părut?

— A dat ordin, spuse BR, împingând o foaie de hârtie pe birou, să primeşti asta.

Era o decizie de mărire a salariului. La început, Nick crezu că era o greşeală de tipar. De la o sută cinci la... două sute?

— Ăă, spuse el, mulţumesc.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, spuse BR cu sinceritate.

Cei pe lângă care trecea pe culoare nu știau dacă să-l întâmpine ca pe un ciumat sau ca pe un erou. Atmosfera zbârnâia de zvonuri. Nick fusese dat afară. Dar iată-l aici, cu surâsul lui radioactiv, și-atunci, cum era posibil? Pesemne că nu fusese dat afară.

— Hei, Nick, ai fost formidabil la Oprah.

— Am crezut că te sugrumă Goode.

— Nick, chiar o să cheltuim cinci milioane de dolari pe antifumat?

Gazelle îl aștepta, cu o expresie de enormă ușurare la gândul că șeful ei încă avea un loc de muncă. Veniseră primele planșe de la BMG, tocmai la timp. Nu aveau nici un minut de pierdut.

— Hai să le vedem.

I le propti de spătarul canapelei, iar Nick le studie. Lumea începu să se adune în ușa deschisă, trăgând cu ochiul înăuntru. Ce se petrecea? Ce cocea Nick? Tensiunea era palpabilă. Deodată, biroul lui Nick devenise centrul incandescent al Academiei. Și iat-o și pe Jeannette, zâmbind ca o cobră, îmbrăcată atrăgător în costum, cu cravată.

— Nick, spuse ea, făcându-și intrarea ca pe scenă, ai fost absolut *fabulos* la Oprah! Reacțiile sunt uluitoare.

— Amenințările astea cu moartea le-ai văzut? întrebă Gazelle, ridicând un pumn de bilețele roz pentru mesaje.

— Ai notat amenințările cu moartea pe foile pentru mesaje?

— Eu nu le-aș acorda nici o atenție, spuse Jeannette, dând-o la o parte pe Gazelle. Pasează-i-le lui Carlton.

Carlton se ocupa de paza Academiei.

— Poftim? făcu Gazelle.

— Dacă Nick n-ar stârni și tot felul de nebuni, ar însemna că nu-și face bine meseria, zise Jeannette,

expediind-o, iar apoi se întoarse spre Nick: Pe cuvânt, ai fost *uluitor.*

— Nu vrei să citești câte ceva din ce au de spus oamenii ăștia? insistă Gazelle, alegând un bilet din cele răsfirate în mână, ca pe o carte de joc. „O să-ți torn catran încins pe gât, jigodie nenorocită. Să vedem cum îți place." „Ești mare șmecher, nu, domnu' Nick Naylor? Eu am o armă cu care dobor o scârnăvie ca tine de la 250 de metri, așa că ai grijă!"

— Am vrut doar să-ți spun că ai fost minunat, spuse Jeannette, strângându-l ușor de cot, după care se răsuci spre micul grup adunat în prag. Nu-i așa?

Aplauze.

Gazelle mai că n-o izbi pe Jeannette cu ușa peste fund, în timp ce ieșea.

— Scârbă nesuferită!

— Știu și eu? zise Nick. Mi s-a părut c-a venit cu gânduri de împăcare.

— Nu zău? Ieri am găsit-o aici cu mostre de tapet, reamenaja biroul. Acum a venit să te pupe-n fund. Și ție-ți place.

Nick se uită încruntându-se la planșe.

— Fă-mi, te rog, legătura cu Sven Gland, din Minneapolis. Dacă ai terminat de criticat, vreau să spun.

Studie mesajele telefonice. Sammy Najeeb, producătoarea lui Larry King. Măi, să fie...

— Cine e Heather Holloway?

— Reporteră la *Washington Moon*, îl repezi Gazelle.

— Și ce vrea?

— Un interviu.

— Despre ce?

Gazelle își puse mâinile în șold.

— Tu despre ce crezi? Despre pacea în Orientul Mijlociu?

— Cum se face că notezi fiecare cuvințel scos de toți... demenții cu spume la gură și arme de calibru mare, dar nu te ostenești să scrii ce spune un reporter? Și de ce ești așa țâfnoasă astăzi? Ce se-ntâmplă aici?

— Vrei să ți-l dau pe Sven Gland la telefon sau nu?

— Da, chiar te rog, spuse el cu dinții strânși. Și o cafea, adăugă, deși nu voia cafea (era doar ca s-o pedepsească).

— E cinci jumate, la ce-ți trebuie cafea? N-o să mai poți să dormi.

Și ieși. Inteligentă decizie luase, să se culce cu ea în seara aia, când lucraseră până târziu și după aceea ieșiseră la Bert's, să bea ceva. Și uite-așa, dintr-una într-alta – cum se întâmplă de obicei –, se trezise că rezervă o cameră la Madison Hotel de la un recepționer mistocar din tura de noapte. Nu, nu aveau rezervare. Nu, nu aveau nici bagaje. Da, două persoane. Nu, NU cu paturi separate. Urcaseră în ascensor împreună cu băiatul de la bagaje, care insistase să le arate cum funcționau minibarul, căldura, aerul condiționat, televizorul, la dracu', tocmai se pregătea să le descrie procedura pentru trimisul hainelor la curățătorie, când Nick îl dăduse pe ușă afară, cu o hârtie de zece dolari. Apoi, a doua zi, fuseseră nevoiți să treacă prin toată stânjeneala de la birou. Bună dimineața, domnișoară Tully. Bună dimineața, domnule Naylor. Cafea? Da, *vă rog*, domnișoară Tully. Și pe urmă, cu prima ocazie când ea făcuse o greșeală și el îi atrăsese atenția, scandal și bubuială, priviri fioroase și o prelegere despre discriminările sexuale. Și de fiecare dată când mai rămâseseră să lucreze până târziu, iar el propusese să bea ceva la Bert's, i se spusese: nu pot, e târziu și trebuie să-l iau pe Jerome de la soră-mea, punându-l în rolul bărbatului alb, obsedat sexual, și obligându-l să se întrebe dacă nu cumva... o făcuse de oaie cu ceea ce, în ce-și mai amintea din seara aceea fierbinte, figura drept o execuție perfect onorabilă. O *serie* de execuții. Ce se spunea despre femeile

de culoare era adevărat, până la ultimul cuvânt: erau într-adevăr nesătule. Nu se mai mira că bărbaţii negri fugeau de-acasă în cârduri. Aveau nevoie de somn.

Nick îşi îndreptă atenţia asupra planşelor. Erau convingătoare, sclipitoare, captivante. Avusese dreptate să rezilieze contractul cu nesărata agenţie de publicitate a Academiei şi să treacă la Buda/Munganaro/Gland, nouă-nouţă şi pe val, mică şi elegantă, din Minneapolis, care luase o marcă de vodcă suedeză de mâna a doua, care-ţi lăsa în gură un gust de solzi de hering, şi o transformase în băutura alcoolică cel mai bine vândută din ţară. Oftă.

— Sven, zise el în telefonul pus pe speaker, e ameţitor. Am rămas fără replică.

— Ştiu, spuse Sven. Şi noi.

— Asta e problema. E o situaţie şi bună, şi proastă. Partea proastă e că trebuie să procedăm în aşa fel încât s-o facem de oaie. Dacă nu behăie, ai mei n-o s-o vrea. Partea bună e că sunt dispuşi să bage cinci milioane de dolari în campania asta.

Cu onorarii şi comisioane, BMG avea de câştigat mai bine de 750 000 de dolari.

— Sven, mai eşti acolo?

— Vreţi să *behăie*?

— Da, *trebuie* să behăie.

— Noi nu prea ne ocupăm cu aşa ceva, Nick.

— Nu, voi convingeţi milioane de oameni că sunt grozavi pentru că beau o vodcă al cărei gust e ca al oricărei alte mărci de vodcă, ba chiar mai prost. Am auzit că nici un suedez cu mintea la cap nu bea chestia aia. Are gust de peşte. Cred că acum, la Stockholm, se tăvălesc prin zăpadă de râs. Şi vrei să-mi spui că, pe bani grei, nu sunteţi în stare să produceţi o campanie antifumat neconvingătoare, care să se adreseze minorilor?

Pauză.

— Ba am putea.

— Atunci care-i buba?

— Nici una.

Nick adăugă că avea nevoie de ceva de prezentat adulţilor până vineri, fiindcă deja le sufla în ceafă Consiliul pentru Publicitate, căruia îi suflau în ceafă grupările din industria tutunului, care începuseră să simtă că exista ceva care nu mirosea deloc a bine.

O sună pe Sammy Najeeb. Ministrul Sănătăţii şi Serviciilor Umane ceruse demisia lui Nick.

— Eu sunt întotdeauna ultimul care află, spuse Nick.

Larry îl voia în emisiunea de a doua zi. Cum închise telefonul, Jeannette băgă capul pe uşă să-l anunţe că Ministrul *Furioso* al celor Stupizi, Scrântiţi şi Urâţi (vezi mai sus) îi cerea demisia, iar Nick putu să-i răspundă că tocmai aflase asta de la producătorul executiv al lui Larry King. Când eşti tare, eşti tare, ce mai.

BR sună câteva minute mai târziu. Suferise un implant de tonalitate. Întreaga atitudine i se schimbase. Auzise de invitaţia lui Larry King. Un punct important marcat, bravo. Acum, chestia asta cu *Furioso*, cum trebuia abordată? Tutunul Ripostează, da, suna bine, foarte bine. Nick îşi merita cu prisosinţă cele două sute de mii. Dar e ministru şi nu-i bine s-o călcăm prea tare pe bătături, da?

Da. Căzură de acord. Nick urma să se ţină tare pe poziţie, dar cu politeţe. Va continua pe tema „suntem-toţi-de-aceeaşi-parte-a-baricadei", cât se va putea de mult. *Furioso* era o acvilă bătrână şi hârşită. BR îi făcu un compliment. Uimitor. Îi spuse:

— Ar trebui să scoţi şi ideea de cinci milioane de dolari la bătaie. S-ar putea să fie cea mai profitabilă cheltuială pe care o vom fi făcut noi vreodată.

Noi! Echipa Tutunul!

Planetele erau aliniate armonios. Polly avea o zi bună, chiar foarte bună. Era posibil să nu mai aibă niciodată alta la fel. De câțiva ani încoace, neoprohibiționiștii din guvernul federal începuseră să utilizeze o expresie care-i înnebunise pe cei din lobby-ul pentru băuturi tari, bere și vin: „alcoolul și alte droguri". Consiliul Cumpătării cheltuise milioane încercând să convingă capetele rotunde care lucrau pentru Unchiul Sam să n-o mai folosească în toate comunicatele. În zadar. Acum, până și Papa declarase public că vinul nu trebuia considerat un drog. E adevărat, el se referea la vinul de împărtășanie și la cel băut cu moderație, la mesele în familie, de preferință în pregătirea pentru un pic de sex conjugal și reproductiv. Nu conta. Polly intenționa să exploateze la maximum afirmația pontificală, emițând o tornadă de materiale. Vinarii erau în culmea fericirii. Berarii eliminau pietre la rinichi. Directorul de la Gutmeister-Melch își petrecuse treizeci de minute ocărând-o pentru că „nu-l pusese" să spună același lucru și despre bere.

— I-am spus că nu noi l-am convins. L-au convins producătorii italieni. Au văzut cifrele în cădere liberă ale consumului din America și l-au abordat, prin intermediul unui cardinal.

— Doar că nu prea știu ce-ar putea spune Papa de bine despre bere, își dădu cu părerea Bobby Jay. Bunul Dumnezeu n-a schimbat apa în bere la Cana. Iar la Cina cea de Taină m-aș mira să fi băut bere sus, în salonul de la etaj.

— Pe urmă m-au sunat cei de la băuturi distilate, să se plângă.

— Ce se-așteaptă, ca Papa să ia poziție în favoarea scotch-ului?

— Nu, doar că... E un război din care n-are nimeni de câștigat. Cifrele privind volumele sunt în scădere și acum

au înnebunit toţi. Văd ceva bun întâmplându-se la vin sau la bere şi se gândesc: asta-i pe spinarea noastră. Mai bine de jumătate din timp mi-l petrec împiedicându-i să se omoare unii pe alţii, când de fapt ar trebui să-şi păzească spatele unul altuia.

— Oricum, noroc, spuse Nick, ridicând paharul. Şi bravo, chiar dacă nu ţi se datorează. Auziţi, o cunoaşte vreunul din voi pe o tipă Heather Holloway, care lucrează la *Moon*? Vrea să scrie un articol despre mine.

— Heather Holloway? A, da, spuse Bobby Jay. Faţă de irlandeză cu păr roşcat, ochi mari şi verzi, un ten superb. Şi nişte ţâţe de mare clasă.

— Ţâţe? repetă Polly. Ce importanţă au ţâţele?

— Hm, făcu Bobby Jay cu gura plină. Balcoanele de talie mondială la o ziaristă care face un interviu cu un exemplar mascul au o mare importanţă, crede-mă.

— Credeam că ciracii lui Cristos nu vorbesc ca fotbaliştii la vestiar.

— Nu sunt „ciracul lui Cristos". Nu acostez străini la colţ de stradă şi nu zdrăngăn la chitară. Sunt creştin renăscut. Şi trag cu arma, continuă Bobby Jay. Şi ucid.

— O să sfârşeşti ca individul ăla din Waco. Cu rugăciunile în gură, trecând muniţia din mână-n mână şi trăgând după agenţii ATF. Mie combinaţia dintre religie şi arme îmi dă fiori.

— Altceva poţi să-mi mai spui despre ea, în afară de numărul de la sutien? întrebă Nick.

Bobby Jay spuse că Heather Holloway venise la o conferinţă de presă organizată de SAFETY, la care domnul Drum ceruse să se construiască mai multe închisori. Făcea parte din strategia ofensivă a organizaţiei: în loc să stea şi să încaseze pumni din partea liberalilor care nu doreau arme în mâinile criminalilor de război, se dădea la liberali,

care provocaseră totul, eliberându-i pe cei care împușcaseră oameni. Heather îl cucerise complet pe Drum și scrisese un material oarecum împotriva limitării dreptului de a deține arme de foc – căci *Moon* era un ziar conservator –, dar îl contrazisese pe același Drum, care susținea că existența unei boli mintale n-ar trebui să împiedice o persoană să cumpere un pistol. De aceea, Drum o bănuia de tendințe liberale.

— Și despre ce vrea să scrie? întrebă Polly. Despre riposta tutunului?

— Zice că e pentru o serie de articole despre Noul Puritanism. Poate că *Moon* vrea niște reclame la țigări.

— Ai grijă, spuse Bobby Jay. Prefă-te că vorbești cu o pocitură bătrână și botoasă.

— Bobby, cred că sunt în stare să mă descurc cu o ziaristă care arată bine.

— Am văzut chestia asta de nenumărate ori. Vin, clipesc din ochii ăia frumoși la tine, își încrucișează de câteva ori picioarele și, până să te dezmeticești, începi cu: „De fapt, nici n-ar trebui să-ți spun asta" și cu: „Nu vrei să vezi dosarele cu informații confidențiale?" Ferește-te de Izabelele cu reportofoane.

— Bobby Jay, trebuie să te lași de rugăciunile în grup la micul dejun. Ai început să fii cam ciudat.

— Nu spun decât că majoritatea bărbaților, puși față în față cu o ziaristă drăguță, își dau drumul la gură.

— Oricum, mulțumesc pentru sfat.

— Pun pariu pe-o sută de dolari c-o să scuipi din secretele firmei până o să-ți trebuiască un aspirator ca să mai aduni ceva. Ce zici, domnișoară Steinem, te bagi?

— Eu cred că Nick e-n în stare să facă față.

— O sută de căciulă că scapă cel puțin un secret important.

— De acord, spuse Nick.

— S-a făcut, zise și Polly. Fir-ar să fie, continuă ea, am o întâlnire la două jumate. Cei de la *Prime Time Live* fac un segment despre sindromul alcoolic la făt, joia viitoare.

— Hm, mormăi Nick, sorbind din cafea, grea temă.

— O să ne sfâșie.

— Am văzut un reportaj pe CNN despre o femeie care a băut litri întregi de vodcă în fiecare zi, în ultimul trimestru de sarcină. Și ce să vezi, copilul are probleme.

— Aveți vreo idee pe care-aș putea-o folosi?

Nick medită.

— Nu știu. Copiii cu malformații sunt un subiect greu. Eu am noroc. Marfa mea nu-i face decât să chelească înainte de a-i omorî.

— De mare ajutor îmi ești.

— Contestă datele. Cere să vezi anamneza mamei. Și a mamei mamei. Și a mamei mamei mamei. „Și unde sunt argumentele științifice? Totul e doar anecdotică."

— Poți să-i îmbrățișezi pe copii, spuse Bobby Jay. Ca doamna Bush cu copilul bolnav de SIDA.

— Ce naiba, Bobby, n-o să mă lase tocmai pe mine să-i iau pe copii în brațe.

— Cine face segmentul, Donaldson sau Sawyer?

— Cred că Sawyer. Sunt cam secretoși, dar producătorul cu care am vorbit e al ei, așa că sunt aproape sigură.

— Nu-i bine.

— De ce?

— Pentru c-o să-i îmbrățișeze ea. Auzi, dacă ți se pare, dacă o vezi întinzându-se să strângă un copil în brațe, încearcă să i-o iei înainte.

— Doamne, nu mă bucur deloc de chestia asta.

— Înființați un fond, îi propuse Bobby Jay. Fundația pentru Sindromul Alcoolic la Făt. FSAF. Fâsaff.

— Cum să nu, parcă văd faţa lui Arnie Melch, a lui Peck Gibson sau a lui Gino Grenachi, când o să le spun că vreau bani pentru copiii mamelor băutive. Plus c-o să avem cuvintele „alcool" şi „făt" în denumire. Ce idee minunată. Dar scuză-mă. Uit că stau de vorbă cu marele maestru al adusului din condei de după Masacrul Corului din Carburetor City.

— Şi de ce nu? Ar demonstra că sunteţi capabili de compasiune, că aveţi inimă.

— Voi înfiinţaţi fonduri pentru oamenii împuşcaţi? i-o întoarse Polly, iritată. Nu, că ar însemna să daţi faliment.

— Nu armele omoară, Polly.

— Hai, scuteşte-mă.

— Nu, are dreptate, interveni Nick. Gloanţele omoară.

— Trebuie să plec, oftă Polly din rărunchi. Of, o să fie oribil.

Nick o însoţi o parte din drumul până la Consiliul Cumpătării. La Washington era o zi frumoasă de primăvară – verile hidoase reprezintă răzbunarea Naturii pentru primăverile încântătoare din Washington – şi magnolia de la colţul dintre Rhode Island şi Seventeenth era în floare. Nick observă că Polly purta ciorapi albi, puţin lucioşi, care dădeau picioarelor ei lungi o sclipire ca de brumă, pe măsură ce dispăreau sub fusta bleumarin plisată. Se surprinse uitându-se în jos, la picioarele ei. Discuţia despre ţâţele lui Heather Holloway, Gazelle la Madison Hotel, primăvara – îl puseseră pe gânduri. Ciorapii albi, mamă, ce bine arătau, îi aminteau de o seară cu zece, ba nu, cu doisprezece ani în urmă, când abia sosise la Washington, vara, iar el şi Amanda goliseră două sticle de Sancerre proaspăt şi rece şi porniseră agale spre Lincoln Memorial. Era una dintre serile acelea pâcloase, tipice pentru Washington în luna iulie. Amanda purta o rochie de bumbac înflorată, care, din cauza umidităţii, se lipea de

ca și, în fine, nu știa cum era Heather Holloway, dar corpul Amandei n-avea nici un motiv să se rușineze de felul în care... mm... și avea ciorapi albi, până la pulpă, din cei care nu aveau nevoie de portjartier, ci îngăduiau accesul rapid în porțiunea de vis de deasupra și... mm... da, Nick avea o slăbiciune clară pentru ciorapii albi, până la pulpă. Ocoliseră monumentul, ajungând în spate, de unde se vedea cimitirul Arlington, iar Amanda se rezemase de una dintre coloanele masive de granit, chicotind amuzată de canelurile care-i intrau în spinare. Nick se lăsase în genunchi, ceea ce, pe marmură, nu era tocmai confortabil, dar numai la genunchi nu-i era gândul, și săltase rochia înfloratã încet, încet, depunând sărutări până apăruse pielea răcoroasă de dedesubt, apoi triunghiul alb – iar alb! – al chiloților de mătase și...

— Vrei să bem ceva diseară, mai târziu, după emisiunea lui King? întrebă el.

Polly îl privi.

— Să bem?

— Studioul e undeva, pe Mass, la intersecția cu altceva, parcă Third. Putem merge la Il Peccatore.

Senatorul Finisterre, nepotul președintelui asasinat, îi adusese recent celebritatea când o chelneriță, care intrase în salonul privat, îl găsise în plină inițiativă parlamentară cu o tânără asistentă, pe masă. Incidentul ajunsese în presă și, de atunci încoace, autocarele care făceau turul orașului opreau la bordură, în față, unde erau scoase mesele, pentru ca ghizii să spună în portavoce: „Aici a avut loc incidentul în care a fost implicat senatorul Finisterre", iar turiștii din Indiana făceau poze, în timp ce clienții de la Il Peccatore încercau să-și termine salata verde sau calamarul, fără impresia că serveau drept fundal pentru un spectacol pornografic *live*.

— Ăă...

— Hai, zău așa.

— Mai bine nu.

— De ce?

— Am o cină cu comitetul de la Șoferul de Serviciu.

— Atunci după cină. Cât poate să dureze o cină a comitetului de la Șoferul de Serviciu?

Timp de o clipă, i se păru că avea să accepte, chiar cu entuziasm. Apoi însă spuse:

— Zău că nu pot. Poate altă dată.

8

Sammy Najeeb, producătoarea lui Larry King și o forță a naturii, peste un metru optzeci și cinci, mare și energică, veni să-l ia de la intrare și să-l ducă la machiaj.

— Am avut o vreme când fumam ca un șarpe, îi spuse ea.

— Nu-i niciodată prea târziu să te apuci din nou. Apropo, cine-i în a doua parte a emisiunii?

— Mai bine să nu știi, îi răspunse Sammy.

Nick se opri locului.

— Sper că nu pușlul canceros.

— Nu. Aici nu suntem la Oprah. Dar ești pe-aproape.

— Cine?

— Crede-mă, n-o să fiți în aceeași încăpere simultan. E aranjat. Am dat instrucțiuni.

— *Cine?*

— Lorne Lutch.

— Apar la televiziune cu Tumbleweed Man*? V-ați *țicnit*?

— Nu apari cu nimeni. Sunt două segmente complet diferite. Nu-i o capcană, serios. Larry te-a vrut pe tine în emisiune, pe urmă Atlanta a zis că în partea a doua trebuie cineva din tabăra cealaltă, pentru echilibru.

— Echilibru, murmură Nick.

---

* Omul Preriei (*n.tr.*).

— O să fie bine. Larry a fost încântat de ce-ai făcut la Oprah. Te admiră. Pe vremuri, fuma trei pachete de ţigări pe zi.

— Bună ziua, spuse doamna de la machiaj.

Nick se aşeză, fumegând.

— Cu Innocent Bisque?

— Nu mai am Innocent, spuse ea. Dar Indigo e pe-aproape.

— Bine. Şi pudră Tawny Blush.

Doamne, Tumleweed Man. De peste douăzeci de ani, simbolul bărbăţiei americane fumătoare călare, omul al cărui chip aspru, ca de granit, apărea pe ultima copertă a oricărei reviste, pe panourile publicitare, la televiziune, în vremurile acelea fericite şi demult apuse. Acum respira printr-o gaură în gâtlej şi, cu fiecare răsuflare rămasă – din care nu mai avea prea multe, slavă cerului, după cum susţinea Gomez O'Neal, şeful departamentului de informaţii al Academiei –, netezindu-şi calea către porţile cerului cu avertismente adresate tuturor împotriva răului pe care-l provoca fumatul. Ironia făcea ca tocmai Nick să fi fost cel care convinsese conducerea de la Total Tobacco Company să nu-l dea în judecată pentru lipsă de loialitate, pe motiv că nu aducea nici un folos imaginii industriei să târască prin tribunale un om cu trei copii şi doisprezece nepoţi, mai ales că apelurile răguşite către tineretul naţiei făcuseră media să-l îndrăgească enorm (cel puţin mijloacele audiovizuale, care oricum nu aveau voie să accepte reclame la ţigări). Poate reuşea să plaseze acest detaliu jalnic în apărarea lui, astă-seară, îşi spuse Nick.

Sammy se ţinea pe lângă el, ca şi cum n-ar fi avut încredere că nu se trezea s-o ia la goană pe scara de incendiu, cu baveta de machiaj încă la gât.

Larry King îl primi cu amabilitate.

— Mă bucur să te văd. Îţi mulţumesc c-ai venit.

— Cu plăcere, spuse Nick crispat.

Mușchii trapezi i se contractau spasmodic. O să aibă curând nevoie de o sesiune cu doctorul Wheat. De fapt, i-ar fi prins bine o sesiune cu doctorul Wheat *chiar acum.*

— Pe vremuri, fumam trei pachete pe zi, spuse Larry. Și știi ceva, și-acum mai simt nevoia. O să facem o emisiune bună astă-seară. Avem o mulțime de telefoane. Subiectul e de mare impact emoțional.

— Înțeleg că-n partea a doua vine Lorne Lutch, zise Nick.

Larry înălță din umeri.

— Ce să facem? Dar îți spun ceva.

— Ce?

— E un tip de treabă.

— Da, așa se-aude.

— Apropo, știi cum se cheamă gaura aia? Aia din gât. Stoma. Trebuie să vină din grecește, nu?

— Cu siguranță.

Nick își înșurubă firul căștii în ureche.

— Bună seara tuturor. Primul meu invitat din această seară este Nick Naylor, principalul purtător de cuvânt al lobby-ului tutunului de aici, din Washington, DC. Bună seara, Nick.

— Bună seara, Larry.

— Nu demult ai participat la *Oprah Show*, unde ai făcut ceva vâlvă, nu-i așa?

— Așa se pare, Larry.

— Iar acum, atât ministrul Sănătății, cât și șeful serviciilor publice de sănătate cer să fii concediat, din câte înțeleg. O raritate, nu?

— Mă rog, sunt două persoane nu tocmai obiective când vine vorba despre tutun. Ca să fiu sincer, am crezut c-o să se bucure să audă anunțul nostru, cum că intenționăm să investim cinci milioane de dolari într-o campanie

de nivel foarte înalt pentru a-i convinge pe minori să nu fumeze. Dar presupun că i-au împiedicat aspectele politice. Păcat.

— Cinci milioane sunt o grămadă de bani.

— Asta așa e, Larry.

— Hai să te întreb ceva, Nick. Fumatul e dăunător, nu-i așa? Adică...

— Nu, Larry, nu e chiar așa.

— Eu am fumat mult și am făcut trei infarcturi și o operație pe cord deschis. Doctorul mi-a spus că pot să continui să fumez sau să mor.

— Nu cred că pot să comentez eu starea ta de sănătate, Larry. Nu știu câte cazuri de boli cardiace au fost în familia King. Oricum, mă bucur că te simți mai bine. Dar, dacă-mi dai voie să mă îndepărtez puțin de planul anecdotic și să mă îndrept către cel științific, realitatea este că 96% dintre fumătorii înrăiți nu se îmbolnăvesc niciodată grav.

— Nu e cam greu de crezut așa ceva?

— Suferă de răceli, de dureri de cap și toate lucrurile normale, de monturi – *monturi?* –, dar nu se îmbolnăvesc grav.

— De unde ai cifra asta?

— De la Institutul Național pentru Sănătate, de-aici, din Bethesda, Maryland.

INS-ul n-avea decât să dezmintă mâine; mâine, lumea va fi trecut deja la altceva – Bosnia, mărirea impozitelor, ultimul film al lui Sharon Stone sau ultimul roman al lui Patti Davis despre cât de ticăloasă fusese maică-sa. Și dacă tot era la subiectul ăsta, mai aruncă:

— Și de la Centrul pentru Controlul Maladiilor, din Atlanta, Georgia.

— E, într-adevăr, o noutate, spuse Larry, ridicând din umeri.

Era, practic, prea politicos ca să-şi acuze invitaţii că minţeau cu nerușinare. Probabil că de aceea îl simpatiza atât de mult Ross Perot. Cu puţin noroc, nimeni de la INS sau CCM nu se uita la emisiune.

— Desigur, adăugă Nick, nici Ministrul *Furioso* şi nici şeful serviciilor publice de sănătate, care refuză să apară împreună cu mine într-o dezbatere asupra acestor chestiuni, nu vor să audă de aşa ceva, pentru că le-ar scădea bugetele. Trist, dar adevărat.

— Interesant.

— Sunt multe lucruri despre tutun, pe care guvernul nu vrea ca lumea să le afle, oftă Nick. Ca de exemplu... – *ce?* –, concluzia ştiinţifică indiscutabilă că el întârzie instalarea maladiei Parkinson.

— Deci ar trebui să aşteptăm până la şaizeci şi cinci de ani şi pe urmă să fumăm ca nebunii?

— Larry, noi nu îndemnăm pe nimeni să se-apuce de fumat. Suntem aici doar ca să furnizăm detaliile ştiinţifice. Cum ar fi recentul raport care demonstrează că fumul de ţigară reface ozonul pierdut din cauza clorofluorcarbonului.

— Serios? zise Larry. Atunci, poate c-ar trebui să mă apuc din nou, să-mi aduc şi eu contribuţia la stratul de ozon. Dar mai întâi o să-l întreb pe doctor.

— Doctorii îşi au priorităţile lor. De asemenea, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia asupra raportului de săptămâna trecută, care arată că fumătorii care fac muncă de birou au mai puţine şanse să dezvolte o neuropatie mediană, ştii, boala aia a încheieturii, pentru că fac pauze mai multe. Un alt fapt pe care ştiinţa medicală, între ghilimele, nu vrea să-l aflaţi.

— O să luăm câteva telefoane. Spokane, Washington, eşti în direct.

— Alo?

— Sunteți la *Larry King Live.*

— Aha. Ăă, da, bună seara.

— Aveți vreo întrebare?

— Da. Aș vrea să-l întreb pe invitatul dumneavoastră cum se mai poate privi în oglindă.

— Înțeleg că nu sunteți de acord cu ceea ce face.

— După părerea mea, e un criminal, Larry. Ar trebui băgat la pușcărie. Sau și mai rău. Pentru ce face, ar trebui să se-aplice pedeapsa cu moartea.

— Nick, vrei să comentezi?

— Nu prea, Larry.

— Blue Hill, Maine, ești în direct.

— Da, am fumat mulți, mulți, *foarte* mulți ani. Și pe urmă am făcut niște noduli (*hopaaa*). Și doctorul mi-a zis că-s de la fumat, așa că m-am lăsat, da' nodulii nu mi-au trecut, așa că mă gândesc să m-apuc iar.

— Aha, făcu Larry. Și întrebarea?

— Doctoru' care mi-a zis asta era unu' tânăr și cred că mi-a zis doar așa, ca să mă las de fumat. Nu cred că nodulii aveau nimic de-a face cu fumatu'.

— OK. Milwaukee, Wisconsin, ești în direct.

— Eu fumez și nu m-am îmbolnăvit. Dar o să vă spun de la ce m-am îmbolnăvit, de la apa de băut din Milwaukee. Am crezut că mor.

— Mulțumesc. N-are nimeni întrebări astă-seară?

Larry își aruncă privirea către Sammy, care, din cabină, îi făcu semn că cei care sunaseră așa spuseseră, că aveau întrebări.

— OK, avem nevoie de o întrebare. Atlanta, Georgia – stomacul lui Nick intră în alertă de cod roșu – ești în direct.

— Mulțumesc, Larry. Lucrez la Centrul pentru Controlul Maladiilor și aș dori să corectez extrem de eronata impresie pe care încearcă să o creeze această... persoană. Chiar dacă este, poate, adevărat că 96% dintre fumători

nu suferă de boli grave, asta nu înseamnă că fumatul nu este periculos. E *foarte* periculos. În Statele Unite, ocupă primul loc între factorii letali care pot fi preveniți. Din anii 1940 până acum, s-au făcut peste 60 000 de studii care demonstrează legătura dintre fumat și îmbolnăviri. Iar faptul că individul acesta afirmă că noi am fi spus că e bine să fumezi este nu doar imoral, ci de-a dreptul grotesc.

— Nick?

Nick își drese glasul.

— Dacă domnul dorește o dezbatere cu argumente *științifice*, sunt încântat. Noi am fost întotdeauna în favoarea discuțiilor cu datele pe masă.

— Minte de-ngheață apele, Larry. Tipul e mai josnic decât orice dejecție.

— Mda, replică Nick, e destul de greu să porți o discuție rațională în timp ce ești bombardat cu injurii. Dar injuriile par să fie crucea pe care o au de dus fumătorii în ziua de azi (da, luați de-aici grămăjoara asta urât mirositoare...). Sunt batjocoriți, victimizați, evitați – dacă au noroc, sunt evitați, pentru că majoritatea sunt maltratați pur și simplu. Obligați să se chircească în pragul ușilor în miez de iarnă, tremurând. Aș dori să-l întreb pe... *domnul* de la CCM, dacă într-adevăr acolo lucrează, cum e cu recenta creștere a numărului de pneumonii...

— Ce creștere a numărului de pneumonii? Nu există așa ceva.

— Auu! Acum cine minte? Larry, s-a înregistrat o creștere ex-tra-or-di-na-ră a incidenței acestei maladii oribile, mortale, cu cifre din partea autorităților medicale, dacă nu vă supărați, care arată că are loc din cauză că fumătorii sunt obligați să iasă afară când temperatura e sub zero grade. Hai să recunoaștem cinstit, *domnule*, dumneavoastră și cei de teapa dumneavoastră ați făcut dintr-o

cincime din populația Statelor Unite niște ciumați. Asta e adevărata tiranie a majorității.

— Eu renunț, Larry, nu mai pot să ascult așa ceva, o să devin violent.

— Un subiect de mare impact emoțional, spuse Larry. Herndon, Virginia.

— Daa, spuse un glas în care se auzea nervozitatea, am o întrebare pentru domnul Naylor. Aș vrea să știu ce părere are despre plasturii ăștia cu nicotină pe care-i poartă atâta lume.

— O întrebare foarte pertinentă, aprecie Larry.

— Așa este. Ca să vă spun sincer, domnule, noi, la Academia pentru Studiul Tutunului, suntem puțin îngrijorați.

— De ce? întrebă Larry. Plasturii introduc nicotină în sistem, la fel ca țigările, iar voi susțineți că țigările nu sunt dăunătoare, nu-i așa?

— Da, spuse Nick, dar o țigară obișnuită adaugă în sistem o cantitate relativ minusculă de nicotină, una foarte mică. În timp ce doar unul dintre acești mici plasturi ucigași...

— Stai puțin, îl întrerupse Larry. Ucigași, ai spus?

— A, categoric. Oamenii mor pe capete din cauza plasturilor ăstora. Până și domnul de adineauri, doctorul Spaima-Morții din Atlanta, ar recunoaște-o.

— Am citit undeva că cei care au continuat să fumeze după aplicarea plasturilor au suferit uneori atacuri de cord, spuse Larry. Dar...

— Exact. Atacuri de cord. Ascultați-mă pe mine, Larry și, scuzați-mă, domnul e din Herndon, nu știu cum vă cheamă, eu n-aș lăsa o chestie din aia nici să mi se apropie de piele.

— Foarte interesant, spuse vocea. Am să fiu atent cu ea. Larry, a mai anunțat cineva vreodată, la emisiunea ta, că urmează să omoare un om?

— Nu, răspunse Larry, dar primim o mulțime de telefoane de la oameni supărați.

— Înseamnă că azi e ziua ta norocoasă, pentru că mă aflu aici ca să te informez că, în cel mult o săptămână, urmează să-i facem de petrecanie domnului Naylor, pentru toată durerea și suferința pe care le aduce lumii.

Urmă o pauză stânjenită.

— Stai puțin, zise Larry. Îl amenințI?

— Da, Larry. Mi-a făcut plăcere conversația noastră. Ai o emisiune foarte bună.

Se auzi un declic.

— Un subiect de mare impact emoțional, spuse Larry.

9

Era doar un anunț scurt, în secțiunea „Din sursă sigură" a ediției de seară a lui *Sun*, intitulat: TELESPECTATOR LA *LARRY KING SHOW* AMENINȚĂ SĂ-L STINGĂ PE PRINCIPALUL AFUMĂTOR AL INDUSTRIEI TUTUNULUI. Nick se simțea ușor nedreptățit. Individul era, evident, un descreierat cu prea mult timp la dispoziție, dar ce drept aveau cei de la *Sun* să facă jocuri de cuvinte dintr-o amenințare cu moartea? Tocmai în lumea asta smintită și confuză?

Sună la redacție de pe telefonul din mașină, să se plângă. După ce-i spuse centralistei că avea o reclamație și voia să discute cu un secretar de redacție, auzi robotul telefonic.

— „Ați sunat la secretariatul general al ziarului *Washington Sun*. Dacă sunteți de părere că ați fost citat eronat, apăsați tasta unu. Dacă ați vorbit neoficial cu un reporter care totuși v-a publicat numele în articol, apăsați tasta doi. Dacă ați oferit informații confidențiale, dar numele v-a fost publicat în articol, apăsați tasta trei. Dacă ați fost citat corect, dar considerați că reporterul nu a redat adecvat subiectul, apăsați tasta patru. Dacă sunteți o sursă confidențială din interiorul Casei Albe și sunați ca să-l avertizați pe reporter că președintele este furios din cauza scurgerilor de informații și a cerut supravegherea tuturor

apelurilor inițiate pe telefoanele Casei Albe, apăsați tasta cinci. Pentru a vorbi cu un redactor, apăsați tasta șase."

Epuizat, Nick închise. Sună telefonul. Era Gazelle, îngrijorată, pentru că Jeannette alerga din om în om, povestind cu răsuflarea tăiată că cinci dintre cele șase companii farmaceutice principale care produceau plasturi cu nicotină amenințaseră că aveau să dea în judecată Academia, dacă Nick nu își retrăgea în mod oficial comentariile făcute în cadrul emisiunii lui Larry King. Avantajul telefonului instalat în mașină este că, acum, cineva poate să-ți distrugă ziua chiar înainte să ajungi la serviciu.

Lumea îl saluta pe culoare.

— Salut, Nick, așa te vreau!

— Te descurci, Nick?

— Doamne, Nick, cine era tipul ăla?

Gazelle îi întinse cana de cafea și-i spuse că BR dorea să-l vadă imediat.

Intră și o găsi pe Jeannette deja acolo. Sări în picioare, se îndreptă spre el și... îl îmbrățișă.

— Slavă cerului! spuse ea.

— Nick, zise BR, afișând expresia de maximă îngrijorare, cu trei cute pe frunte, ești teafăr?

— Da. Ce s-a-ntâmplat?

— S-a-ntâmplat, spuse BR parcă puțin uimit, că ai primit o amenințare cu moartea.

Nick își aprinse o țigară Camel. Îi plăcea că acum putea fuma în biroul lui BR.

— Hai, zău așa. Un țicnit.

— Eu nu sunt de aceeași părere. Și nici Căpitanul nu e.

Nick dădu afară fumul.

— Căpitanul?

— Tocmai am vorbit cu el la telefon. Vrea să fii păzit până când chestiunea asta se va fi... până ne lămurim exact cu ce avem de-a face.

— E o nebunie.

— Jeannette, spuse BR, ne scuzi puțin?

Jeannette părăsi încăperea.

— Nick, noi doi am pornit cu stângul și e din vina mea, pentru care îmi cer scuze. Uneori sunt un dobitoc. E din cauza... lumii din care vin, lumea automatelor de țigări e dură. Mi-au rămas sechele. Dar nu asta e important. În ultima vreme, mi-am dat seama cât de important ești pentru Echipa Tutunul. De aceea, continuă el zâmbind, preocuparea mea față de sănătatea ta nu e doar din prietenie și sentimente calde. Pe scurt, nu vreau să te pierd. Și, în orice caz, nu din cauza unui nebun.

Nick era copleșit.

— Ce să zic, bâigui el, îți mulțumesc, BR.

— Deci rămâne cum am stabilit. Îți organizăm o gardă de corp.

— Stai, n-am spus că accept.

— Nick, vrei să-i spui chestia asta și Căpitanului?

— Dar am primit zeci, sute de amenințări. Am un dosar întreg cu eticheta „Amenințări". E la litera A. Unul mi-a scris că vrea să mă tăvălească prin catran și pene. Voia să strângă un hârdău întreg de catran de la portțigaretele alea cu filtru, de unică folosință, să mă bage în el și pe urmă să mă acopere cu pene. Astea sunt lucruri pe care nu poți să le iei în serios.

— De data asta e altfel. De data asta a fost în direct, la televiziunea națională, ba chiar internațională. Și chiar dacă presupunem că tipul a făcut un banc prost, s-ar putea să le fi dat idei altora. Se cheamă crimă la indigo, cred. Oricum, nu suntem dispuși să ne asumăm riscul.

— Vrei să spui, zise Nick, că mă obligați să umblu cu *bodyguard*?

— Bodyguarzi, la plural.

— Nț. Nu-i stilul meu.

— Atunci comunică-i tu Căpitanului, spuse BR, întinzându-i telefonul. Ascultă, în orașul ăsta, e un semn că te-ai ajuns.

— O să arăt ca un traficant de droguri, pentru numele lui Dumnezeu!

— Uite ce-i, nu vreau să ți se pară că încerc să trag foloase dintr-o situație periculoasă, dar... cum să te fac să înțelegi... faptul că am ajuns atât de rău încât prim-vicepreședintele unei asociații profesionale importante, pentru Dumnezeu, e redus la nevoia de a-și angaja bodyguarzi, în capitala țării, ca să nu fie ucis de o bandă de militanți fanatici antifumat...

— Ție chiar îți place povestea asta, nu-i așa?

— Nick, știu că-i nasol, dar, până la urmă, poate că tot rău-i spre bine.

— Mda, mă rog, dar...

— Deci ne-am înțeles. Astăzi nu trebuia să iei prânzul cu Heather Holloway, de la *Moon*?

— Ba da, spuse Nick, mirat de cât era de la curent BR cu programul lui.

Jeannette.

— Care o să observe că ai gărzi de corp și o să menționeze asta în articol. Crezi că e un lucru rău pentru noi?

Nick ieși din biroul lui BR într-o dispoziție mizerabilă. Se întoarse la el în birou și-l sună pe Căpitan, pe care-l întrebă dacă el dăduse ordinul acesta ridicol. Da, el fusese acela și se arătă de neclintit.

— Ia-o ca pe o măsură a respectului nostru față de tine, fiule. Nu ne permitem să riscăm. Tocmai am vorbit la telefon cu Skip Billington și Lem Tutweiler, care vor să-ți dea o mașină blindată.

Billington și Tutweiler erau mai-marii de la Blue Leaf Tobacco, Inc. și, respectiv, Tarcom, două dintre cele mai mari dintre cele șase firme principale producătoare de

ţigări, calitate în virtutea căreia ocupau locuri – confortabile – în comitetul de conducere al Academiei.

— Cred, spuse Nick, că reacţionăm disproporţionat la o glumă proastă.

— Lasă-ne pe noi să decidem asta. Aşa, ce progrese am mai făcut cu proiectul despre Hollywood?

Nick se eschivă, dat fiind că răspunsul era că nici unul. Căpitanul, viclean cum era, ştia deja.

— Sper c-o să poţi să-i acorzi toată atenţia, cât mai curând. De fapt, fiindcă lucrurile stau cum stau şi ai devenit o ţintă pentru teroriştii (Nick era de părere că BR şi Căpitanul exagerau, dar paranoia era contagioasă, iar el începea să simtă că-l trec fiorii), poate e mai bine să pleci din oraş câteva zile, să te duci până acolo şi... Nu-i aşa că zac toţi pe marginea piscinei, cu telefonul lângă ei şi cu toate starurile alea superbe? Pare să nu fie o sarcină tocmai neplăcută, chicoti el. Ba, dacă mă gândesc mai bine, vino tu să te ocupi de afacerile cu tutun şi mă duc eu la Hollywood, să stau întins lângă piscină cu o grămadă de femei frumoase. Să nu cumva să-i spui doamnei Boykin ce-am zis – adăugă el –, că-mi pune un şarpe otrăvitor în closet.

Continuă pe un ton serios:

— Acum, ascultă-i pe cei de la pază şi nu-ţi asuma riscuri. Apropo, BR ţi-a transmis expresia încrederii pe care o am în tine?

— Da, domnule, spuse Nick, ruşinat că nu-i mulţumise Căpitanului pentru extrem de generoasa mărire de salariu. Vă mulţumesc pentru generozitate.

— Tutunul se îngrijeşte de ai lui. Sună-mă de pe marginea piscinei, să-mi povesteşti cum e cu femeile. Mie-mi place aia, cum o cheamă, blonda care a jucat în filmul ăla unde pe afiş sunt tipii ăia de se-aruncă de pe stânci, legaţi cu elastic de picioare...

— Fiona Fontaine.

— Ea. Ce exemplar minunat. Pe ea dacă ai reuși s-o convingi să-și aprindă o țigară, ar fi ceva.

Nick se duse să discute cu Carlton. Carlton era un fost agent FBI care arăta a orice, numai a fost agent FBI nu. Mai degrabă a vânzător de înghețată, cu o mutră veselă și prietenoasă, subțire, scund și amabil, doar că avea obiceiul ăsta de a căsca ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce vorbeai cu el, astfel încât, la final, se uita la tine ca la un criminal în serie cu toporul în mână.

— Ca să-ți spun adevărul adevărat, Nicky – cei de la pază aveau înclinația de-a folosi diminutive, pentru ca relația să devină imediat intimă –, părerea mea e că exagerăm.

— Nu mie trebuie să-mi spui asta.

— Șeful a cerut să-ți asigurăm paza, așa că o să-ți dăm o echipă.

— O echipă? N-a pomenit nimeni nimic de-o echipă.

— Șeful așa a zis, o echipă. Care costă bani frumoși, crede-mă. Cineva acolo, sus, cred că ține la tine.

Nick gemu. Carlton continuă:

— Dar mai gândește-te și altfel: o să economisești o avere din banii de taxi.

— A, nu! spuse el.

Firma îi dăduse spre folosință un BMW pe care-l conducea cu plăcere.

— O să merg cu mașina mea. Dacă vor să se țină după mine, n-au decât. Dar de mers, merg cu mașina mea.

— Nicky, Nicky, Nicky.

— Carlton, te rog să nu-mi mai spui așa, OK?

— Uite ce-i, îi zise Nick celui care conducea echipa de pază formată din trei oameni, nu s-ar putea să nu intrați cu mine în restaurant? Mă întâlnesc cu o ziaristă și o să arăt ca un papă-lapte dacă-mi fac apariția împreună cu voi.

— Nu se poate, Nicky. Avem ordin.

Şi aşa, Nick intră la Il Peccatore, încercând să se ţină cât mai mult înaintea celor trei bodyguarzi foarte vizibili. Aceştia aveau nişte fire răsucite, ca nişte cozi de purcel, care le ieşeau de sub gulerele cămăşilor şi le intrau în urechi. Deşi... cu cine se presupunea că trebuiau să comunice? Nick îi suspecta că voiau să se confunde cu agenţii din Serviciile Secrete.

Scrută încăperea. Senatorul Finisterre nu era acolo – cam evita Il Peccatore de când cu incidentul. Dar nepotul lui, senatorul Ortolan K. Finisterre, era la o masă cu Alex Beam, editorialistul de la *Sun*, povestindu-i fără îndoială că nu-l interesa să candideze ca guvernator al statului Vermont, *când erau atâtea de făcut aici, în Congres, tranca-fleanca.*

Heather Holloway venise deja şi se aşezase la o masă din colţ, răsfoindu-şi notiţele pentru interviu.

Hm. Într-adevăr, foarte drăguţă, o combinaţie între Maureen O'Hara şi Bonnie Raitt, minus şuviţa de păr cărunt. Ochelari. Lui Nick ochelarii i se păreau sexy la o femeie. Psihiatra la care se dusese în perioada divorţului îi spusese că era un detaliu semnificativ, dar refuzase să-i explice de ce, lăsându-l intenţionat să-şi dea seama singur. Nick îi replicase că, la 75 de dolari pe oră – de fapt, cincizeci de minute –, putea foarte bine să-i spună, dar ea rămăsese neclintită. Un ten superb, stropit cu câţiva pistrui. Corpul, ei bine, da, Bobby Jay avusese dreptate, era un corp extrem de atrăgător, cu rotunjimi, dar sportiv, de o voluptate asociată cu stepperul. Şi ce se ţitea de sub masă? Ciorapi deschişi, *ivoire*? Mamă! Era într-un *deux-pièces* scurt, verde, desfăcut la gât, cu cercei de aur. Zâmbi în sus, către el, privindu-l prin ochelari. Gropiţe. *Gropiţe!*

— Dânşii cine sunt? întrebă ea după prezentări, arătând spre Mike, Jeff şi Tommy, bodyguarzii lui.

— Neoficial?

— Ba nu, îi surâse ea, oficial. Sunt convinsă că eşti un companion plăcut, dar nu ne-am întâlnit să socializăm.

Era încurajator. Nick îi dădu explicaţii, subliniind că măsura nu i se părea necesară. Ea îi spuse:

— Am vorbit cu mai multe persoane care nu... Pe care nu le-aş numi fanii tăi.

— Da, aşa e în lumea tutunului, replică el, punând mâna pe meniu. Calcanul *in flagrante* e bun.

— *In flagrante*?

— A fost numit aşa după senatorul Finisterre.

Heather îl privi cu ochi mari.

— Nu-ţi aminteşti, a fost întrerupt în timp ce... În salonul din spate, aici? Poate-ai citit despre întâmplarea asta?

Poate că glumele despre sex, cu gust – sau umor – îndoielnic la şaizeci de secunde după ce făcuseră cunoştinţă... nu erau cea mai bună idee? Cu tot părul ăla roşcat, era posibil să fie catolică.

— Totul e bun. Pastele. Cotletul de viţel Valdostana, foarte bun. Păstrăvul e excelent. Cu multe migdale, dacă-ţi plac migdalele.

Ea comandă o salată şi apă San Pelegrino, ceea ce-l făcu să se simtă ca un chelner tratat cu dispreţ. Căzut în capcana propriilor recomandări, Nick comandă peşte, deşi nu se dădea în vânt după păstrăvul cu multe migdale.

— Ia zi, spuse el, de când eşti *moonie*? Vreau să zic, de când lucrezi pentru *Moon*?

Foarte bine, două gafe în două minute. Putea să continue cu o remarcă suavă, ca de exemplu: ai nişte sâni de-a dreptul incredibili, sunt adevăraţi?

— De un an, îi răspunse ea. Te deranjează dacă înregistrez?

— Te rog, spuse el mărinimos.

Fata puse reportofonul pe masă, între ei.

— Trăiesc mereu cu convingerea că o să mă întorc la birou și n-o să aud decât fâșâituri.

— Știu.

Parfum. Dioressense? Krizia? Fracas? Fracas, cu siguranță.

— Parfumul cu care te dai e, din întâmplare, Fracas?

— Nu.

— Nu?

— Anul trecut i-am luat un interviu lui Mick Jagger, spuse ea, dând drumul la reportofon, când au venit Stones la Cape Center. Și, când m-am întors, nu se auzeau decât șuierături. Am crezut că mă concediază. A trebuit să reconstitui tot ce-mi spusese și să pun totul în cursive.

— Mda, zise Nick, oricum, omul nu spune niciodată nimic interesant.

Din privirea pe care i-o aruncă Heather, înțelese că nu va marca puncte denigrându-l pe cel mai important star al rock-and-rollului. Nu că poziția de purtător de cuvânt al unei asociații profesionale la Washington nu era incredibil de sexy...

— Adică, se bâlbâi el, eu chiar sunt fan Stones. Doar că...

Treci odată mai departe, Nick!

— Așadar, spuse el, care e centrul de greutate al articolului?

Da, hai să vorbim despre mine.

— Tu ești centrul.

— Presupun c-ar trebui să mă simt flatat.

— Am pornit de la ideea de-a scrie despre ceea ce eu numesc Noul Puritanism.

— A, da. E peste tot. O măslină?

— Nu, mulțumesc. Voiam să vorbesc cu cei care fac lobby în favoarea domeniilor lipsite de popularitate. Tutunul, armele, băuturile alcoolice, plumbul, azbestul, depozitarea deșeurilor toxice, știi...

— Toți porcii care nenorocesc planeta și specia umană.

— Nu neapărat, roşi Heather. Pe urmă te-am văzut la emisiunea cu Oprah şi m-am gândit că... aici se petrece ceva interesant.

— Ideea fiind de a afla cum de mai pot să mă privesc în oglindă.

Nick rupse o bucăţică de *bruschetta* fierbinte, scoasă din cuptor.

— Nu, surâse Heather. Îmi imaginez că asta nu-i o problemă. Nu mai mult decât a fost pentru...

— Goebbels?

— Nu la el mă gândeam, spuse Heather delicat, dar este o analogie interesantă. Aşa te vezi?

LOBBYISTUL CARE SE VEDE CA UN GOEBBELS ÎN GUCCI.

— Ba deloc. Mă văd ca mediator între două sectoare ale societăţii care încearcă să ajungă la o formă de trai în comun. Cred că ai putea spune şi facilitator.

— Sau potenţator?

— Poftim?

Heather dădu paginile carnetului.

— „Ucigaş în masă", „profitor", „codoş", „lipitoare", „ucigaş de copii", „Mefisto parvenit", a, uite-l: „potenţator în masă".

— Din ce citeşti acolo?

— Interviuri. M-am pregătit pentru întâlnirea noastră de astăzi.

— Şi cu cine-ai vorbit? Cu directorul Asociaţiei Pulmonare?

— Încă nu.

— Ca să fiu sincer, articolul pe care urmează să-l scrii nu mi se pare prea echilibrat.

— Atunci spune-mi tu, cu cine ar mai trebui să vorbesc?

— Cu cincizeci şi cinci de milioane de fumători americani, pentru început. Sau poate cu nişte cultivatori de tutun, a căror singură crimă este că sunt trataţi ca nişte

producători de cocaină, când în realitate cultivă o plantă perfect legală. S-ar putea să aibă un alt punct de vedere.

— Te-am jignit. Îmi cer scuze. De fapt, chiar intenționam să vorbesc cu un fermier care cultivă tutun.

— Îi cunosc pe mulți dintre ei. Niște oameni de ispravă. Sarea pământului. O să-ți dau câteva numere de telefon.

— Cred că, de fapt, ce vreau e să înțeleg de ce faci munca asta. Ce te motivează.

— Întrebarea asta mi se pune tot timpul. Lumea se așteaptă să răspund: „Provocarea" sau: „Șansa de a demonstra că litera Constituției e vie".

Se întrerupse, gânditor.

— Vrei să știi de ce o fac, de-adevăratelea?

O nouă pauză, pe gânduri.

— Ca să-mi plătesc ratele la casă.

Această declarație deschisă, bărbătească, păru să nu-i producă nici o impresie lui Heather Holloway, în afară de o ușoară dezamăgire.

— M-a avertizat cineva că probabil asta o să spui.

— Serios?

— Un fel de apărare ca la Nürnberg, aplicată în lumea *yuppie*, nu-i așa?

— Ce caută termenul ăsta aici? E din anii optzeci. Ăștia sunt anii nouăzeci.

— Mă scuzi.

— În plus, dă-mi voie, continuă el cu un aer ofensat, dar m-ai făcut nazist?

— Nu. De fapt, tu ești cel care face analogiile cu Al Treilea Reich.

— Da, dar una e să-ți spui tu însuți nazist. Asta se cheamă autocritică. Dar când te face altul așa, atunci e critică. Și nu e foarte plăcut.

— Îmi cer scuze. Dar rata la casă nu e cine știe ce țel în viață, nu ți se pare?

— Bineînțeles. Nouăzeci și nouă la sută din tot ce se face pe lume, bun sau rău, se face pentru plata unei rate. Lumea ar fi mult mai frumoasă dacă toți oamenii ar fi chiriași. După care vin taxele de școlarizare. Mamă, ce forță a răului pentru societatea modernă!

— Ești căsătorit?

— Divorțat, răspunse Nick puțin prea repede.

— Copii?

— Un băiat. Care e practic adult.

— Câți ani are?

— Doisprezece.

— Probabil e precoce. Și el ce părere are despre ocupația ta?

— Cinstit vorbind, puștilor de doisprezece ani puțin le pasă de unde vin banii. Aș putea să fiu și vivisecționist și nu cred c-ar avea vreo importanță, atâta timp cât îl aprovizionez cu role și snow-boarduri. Nu că pun semnul egalității între vivisecție și industria tutunului. Adevărul este că am convingeri ferme în legătură cu folosirea animalelor, cum să spun, în scopuri dubioase. Cele pe care le torturează la INS, Dumnezeule mare, bieții iepurași. Îți frânge inima să-i vezi în cuștile alea strâmte, pufăind.

— Pufăind?

— Le atașează niște aparate care scot fum. E o crimă. Să știi că dacă ar trebui să fumez vreo șapte mii de țigări pe zi, probabil că m-aș îmbolnăvi și eu. Iar eu mă consider un fumător înrăit.

— Dar nu te deranjează să fi pus la stâlpul infamiei? Există și modalități mai ușoare de-a achita ratele la casă și taxele școlare.

— Dacă pe alții îi bucură să mă vadă în rolul personajului negativ, când nu fac decât să furnizez informații despre un domeniu legal și, dacă-mi permiți, de tradiție, n-au decât. Pe mine nu mă deranjează.

Fata răsfoi prin carnet, stârnind bănuielile lui Nick.

— Ai fost reporter la WRTK.

— Hm, spuse Nick, aprinzându-și o țigară. Te deranjează dacă fumez?

Heather se arătă amuzată.

— Nu, te rog. Porecla lor nu e W-Right To Know?

— Hm.

— E un subiect inconfortabil pentru tine?

— Câtuși de puțin, spuse Nick meditativ, suflând fumul drept în sus, ca să nu i-l dea în față, deși gestul îl făcea să se simtă ca un delfin de metal dintr-o fântână.

— Am consultat extrasele din presă, spuse ea delicat, dar, dacă nu te deranjează, ar fi mai bine să-mi povestești tu. Ca să înțeleg totul cum se cuvine.

— Numai că e o poveste veche. O să reprezinte o parte importantă a articolului?

— Nu, nu importantă. Deci totul s-a petrecut la Camp LaGroan...?

— Hm, spuse Nick, strivind țigara în scrumieră.

Doamne, ce bine că existau țigările, îți dădeau timp să-ți pui gândurile în ordine, sau măcar să îți iei un aer filozofal.

— Îți amintești că președintelui Broadbent îi plăcea să-și petreacă o parte din timp cu băieții, ca fost pușcaș marin, și așa mai departe. Eram în carul de reportaj, monitorizam transmisia radio. Primiserăm frecvența de bază de la... mă rog... de la cineva pe care probabil îl știi deja, dacă tot le știi pe toate (oftă), deci aveam frecvența și o monitorizam, și dintr-odată au început să se audă tot felul de mesaje, cum că Rover a murit înecat cu un os. Pentru că Rover era numele de cod dat de Serviciile Secrete președintelui Broadbent și pentru că, exact în clipa aia, președintele era la popotă, unde lua prânzul cu băieții, am crezut că... știi...

— Și ai transmis știrea?

— Îhî. Și s-a dovedit că un *alt* Rover murise înecat.

— Câinele comandantului?

— Da. Un pointer german cu păr scurt. Un pointer german cu păr scurt, în vârstă de șase ani și o greutate de 30 de kilograme. Cu un os de pui.

— Și...?

— Nu pot să spun că episodul mi-a ajutat în carieră.

— Trebuie să fi fost îngrozitor... Îmi pare rău.

— Eu iau partea bună. Câtă lume are ocazia să anunțe întregii țări: „Președintele a murit"? Îți dă o stare specială să rostești cuvintele astea. Chiar dacă n-a murit.

— Da, spuse Heather, așa e.

— Îți aduci aminte când a spus Walter Cronkite: „Tocmai am primit o informație de ultimă oră. Președintele Kennedy a decedat la ora treisprezece, ora Coastei de Est"? Probabil că ești prea tânără. A fost un moment uimitor. Pe vremuri, ori de câte ori mă gândeam la el, mă treceau fiorii. Mă trec și acum, doar că urmează imediat senzația de vomă.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Walter Cronkite a devenit cel mai respectat jurnalist din istorie. Eu am devenit purtător de cuvânt pentru țigări.

— Cred c-a lăsat urme adânci.

— Dimpotrivă, am o piele extrem de groasă. Parcă-i tăbăcită. S-ar putea face foarte bine un Chesterfield din ea. Canapea, nu țigară.

— În emisiunea cu Oprah nu s-ar fi zis, spuse Heather. L-ai sfâșiat pe tip.

— Pe tipul ăla? Te rog frumos, tipul ăla e un tembel. Sunt o mulțime de constipați care se așteaptă ca restul lumii să-i considere sfinți numai pentru că umblă de colo-colo, ca monitorii pe holurile internatului, confiscând scrumierele. Și, după ce-o s-o confiște pe ultima, crezi că

o să se oprească? A, nu. O să înceapă să lipească etichete de avertizare pe dropsurile copiilor. „Atenție: Șeful serviciilor sanitare a constatat că dropsurile mentolate dau o senzație de răceală pe limbă."

— Apropo de copii, cum e cu programul ăsta de cinci milioane de dolari, pe care l-ai anunțat în emisiunea cu Oprah? Nu-i o dovadă că industria pe care-o reprezinți se simte vinovată pentru produsele sale?

— Nu, spuse Nick, câtuși de puțin.

Heather păru că așteaptă un răspuns mai detaliat.

— Cred că e dovada unei sensibilități remarcabile.

— Dar nu este o ipocrizie din partea companiilor producătoare de tutun să inițieze un program antifumat pentru copii, când cheltuie milioane pe reclama destinată să-i atragă? Cămila aia absurdă, Old Joe, cu botul ca un penis și cu saxofonul. Zău așa.

Nick clătină din cap.

— Frate, bagi cinci milioane de dolari ca să-i convingi pe copii să nu fumeze și zice cineva măcar mersi?

— „Mersi"? râse Heather.

— Nu că asta ar însemna că recunoaștem că fumatul le-ar putea dăuna. Dar, cu copiii, e bine să nu riști. Adică, ei sunt viitorul, nu-i așa?

— Oo! făcu Heather.

— „Oo"? o imită Nick.

Tonul ei admirativ îl descumpănise.

— Am..., începu Heather roșind. E dificil.

— Te rog, spuse Nick, aproape luând-o de mână, spune-mi.

— Îmi e puțin jenă.

— N-ai de ce. Serios.

— Mi se pare foarte... stimulator.

— Ce ți se pare stimulator?

— Faptul că nu manifești nici un pic de simț moral. Am sentimentul că ești în stare de absolut orice ca să plătești rata aia la casă.

Părea excitată. Ochii ei priveau visători de după lentilele ochelarilor; se aplecă, mai aproape de el.

— Mă rog, cu limite.

— Eu am fost educată în credința catolică. Poate că de aceea răul mi se pare atât de reconfortant.

— Răul? repetă Nick, râzând nervos.

Heather se întinse și, cu degetul mare și arătătorul, începu să se joace cu cravata lui Hermès de mătase.

— Dar rareori l-am văzut într-un ambalaj atât de atrăgător (își ridică ochii încet, de la cravată la ochii lui; gropițe). Cam pervers, nu crezi?

— A, spuse Nick, ridicând din umeri, nu sunt eu omul care să judece.

— Am ajuns și la psihiatri din cauza asta. Mi-au spus că totul se leagă de sentimentele mele față de religie și autoritate. Sunt femei pe care le excită limbajul vulgar. Pe mine mă excită degenerații moral.

— Mă rog, nu mă consider...

— Ah, șopti ea răgușit, taci și mai spune-mi o dată cum îți propui să faci cât mai mulți copii să fumeze.

— Nu cumva ai înțeles pe dos?

— O, nu, zise Heather, înmuindu-și un deget în bolul cu *zabaglione* și apoi băgându-și-l, acoperit de cremă, în gură. Nu cred.

— Neoficial?

Pieptul lui Heather se umflă.

— Ce zici de ceva... foarte... confidențial?

— Nota! spuse Nick, chemându-l pe chelner.

10

UN NEGUSTOR AL MORȚII CONTEMPORAN
NICK NAYLOR, PRINCIPALUL AFUMĂTOR
AL INDUSTRIEI TUTUNULUI

Un *yuppie* diabolic sau doar un potențator în masă
pentru 55 milioane de fumători?
Susține că este „cel mai mândru" de programul
antifumat pentru minori al AST-ului

de Heather Holloway,
corespondent al ziarului *Moon*

Bobby Jay și Polly îl așteptau la masa obișnuită, lângă foc, la Bert's. Bobby Jay avea pe chip un rânjet cât Trump Tower. Polly părea să nu fi tras încă o concluzie din articolul care ocupa o pagină întreagă a secțiunii de Știri Mondene din *Moon*, dar îl privi pe Nick, în timp ce acesta lua loc – cu întârziere –, cu o curiozitate mai mare decât cea obișnuită.

— Arăți obosit, îi spuse ea cu subînțeles.

— Am avut o dimineață grea, îi răspunse el. Ședință despre interdicția la reclamă, luare de poziție față de sindromul clădirii bolnave, dezbatere la radio cu Craighead. Fiți atenți aici: Stupizii, Scrântiții și Urâții vor să înceapă să utilizeze sintagma „tutunul și alte droguri" în toate

materialele scrise. Carevasăzică, suntem pe picior egal cu heroina. Sau cu alcoolul, o tachină el.

Nick comandă un cocteil negroni cu vodcă. Erau plăcute prânzurile astea cu Mod Squad. Puteai să bei alcool în miezul unei zile de lucru, fără ca lumea să fie convinsă că erai un incompetent alcoolic. Ciudat cum, în America anilor 1950, aflată în culmea forței industriale și imperialiste, bărbații beau martiniuri duble la masa de prânz. Acum, într-o perioadă de declin, beau apă gazoasă. Undeva se făcuse o uriașă greșeală.

— Ce-a pățit? întrebă Nick.

Bobby Jay studia atent articolul lui Heather, urmărind coloanele de cerneală cu cârligul, parcă în căutarea unui amănunt crucial.

— Nu reușesc să-mi dau seama dacă am câștigat suta de dolari, spuse Bobby Jay. Negustorul Morții, ai? Pe-asta a nimerit-o.

— Sper că nu te-ai..., spuse Polly, cu un aer de ferocitate latentă.

— Bineînțeles că nu. Drept cine mă iei?

— Ca să fiu sinceră, zise Polly scuturând scrumul țigării, nu știu prea bine.

Bobby Jay citi cu voce tare din *Moon*:

— „Nu avem de-a face aici cu o chestiune de moralitate, a declarat Naylor publicației noastre. Tutunul este un produs sută la sută legal, pe care-l savurează aproape șaizeci de milioane de americani laolaltă cu cafeaua, ciocolata, guma de mestecat sau alte răcoritoare orale."

— „Răcoritoare orale"? pufni Polly. Asta-i nouă.

— Sună a bomboană de mentă, nu-i așa? zise Nick, făcându-i cu ochiul.

Bobby Jay continuă:

— „Chiar și adversarii săi, și aceștia sunt în număr mare, recunosc că Naylor este un oponent de care trebuie ținut

seamă. «E foarte, foarte abil – ne-a declarat Gordon R. Craighead, directorul Biroului pentru Prevenirea Abuzului de Substanțe din cadrul Ministerului Sănătății și Serviciilor Umane, principala forță de opoziție federală pentru grupurile de lobby din industria tutunului – și foarte, foarte inteligent, ceea ce-l face să fie foarte, foarte periculos. Este o industrie care ucide cam o jumătate de milion de americani pe an, iar acest Joseph Goebbels îmbrăcat elegant, care vorbește convingător și conduce un BMW, reușește să dea impresia că noi suntem împotriva libertății de expresie.»"

— Chestia cu BMW-ul m-a durut rău, zâmbi Nick.

Din fericire, doctorul Wheat avea o programare anulată și-l putea primi pe Nick după pauza de prânz. Chiar dacă serile cu Heather contribuiau mult la reducerea stresului și erau considerabil mai plăcute decât Prozacul, amenințarea telefonică primită în timpul emisiunii cu Larry King plus prezența gărzilor de corp începuseră să-l afecteze.

Nick mergea la doctorul Wheat de aproape un an. Doctorul Wheat avea numeroși clienți cu slujbe stresante. Din când în când, gâtul lui Nick avea tendința de-a se înțepeni, astfel încât posesorul nu-și mai putea răsuci capul și, dat fiind că slujba îi impunea să fie, parțial, „un cap vorbitor" pe sticlă, se cuvenea să aibă un cap care să se răsucească. Încercase masajul neuromuscular, yoga, acupunctura, aparatele de relaxare electronice care emiteau piiituri și aveau beculețe roșii, pulsânde, care ar fi trebuit să convingă creierul că era relaxat, când de fapt tu erai extrem de îngrijorat; de asemenea, Valium, Halcion, Atarax și alte calmante de ultimă oră, unele mai cu rețetă decât altele. În cele din urmă, cineva – principala purtătoare de cuvânt a Asociației pentru Economii și Credite, care se lupta ea însăși cu stresul – îi sugerase să-l consulte pe

D.O.-ul sau pe osteopatul ei, care, îl asigurase ea, erau doctori adevărați. Nick se programase și doctorul Wheat, un tânăr plăcut – Nick constata cu oarece întristare că ajunsese nu doar mai bătrân decât majoritatea polițiștilor, ci și decât majoritatea doctorilor –, îi pipăise gâtul, țâțâise din buze și-i făcuse o serie de manevre de mare viteză și impact scăzut, fiecare soldată cu pârâituri teribile ale diverselor oase, dar care-i îngăduiseră, ulterior, să-și miște capul aproape ca fetița din *Exorcistul.* Nick devenise un adevărat fan al TMO-urilor – tehnicile de manipulare osteopatică; ba chiar făcuse și ceva muncă voluntară în contul asociației. El venise cu ideea sloganului de succes pentru reclamele acesteia: „D.O. înseamnă Doctori de Oameni."

Doctorul Wheat îi pipăi lui Nick mușchii trapezi (anterior și posterior), suboccipitalii și sternocleidomastoidienii. De-acum, cunoștea mușchii aceștia la fel de bine ca pe suburbia Arlingtonului, care era, una peste alta, mult mai complicată decât structura corpului uman.

— Măiculiță, spuse el – doctorul Wheat din Midwest era vesel ca un cintezoi și plin de solicitudine –, dacă n-aș ști, aș zice că deja s-a instalat *rigor mortis.* Ce Dumnezeu ți-ai făcut?

Efectuă câteva MMVIS-uri, dar rezultatul lor nu-l mulțumi, drept care dispăru și reapăru, împingând un aparat cu un aspect neliniștitor, pe rotile. Arăta ca un dispozitiv folosit de poliția secretă irakiană asupra unui om surprins scriind SADDAM E UN BOU pe ziduri; avea curele de piele și electrozi. Doctorul Wheat unse cu gel mai multe porțiuni ale pieptului lui Nick, atașă electrozii și spuse:

— S-ar putea să simți o arsură ușoară.

Simți ceva ca niște ciocane de lemn izbindu-l în spate. Își dădu seama că se arcuia pe masă, ca broasca din experiențele de la orele de biologie din liceu.

— C-c-câți v-v-volți?

— Am ajuns deja la trei treizeci. Foarte impresionant. Nu vreau să urc mult peste patru sute. Mirosul de carne arsă îi sperie pe ceilalți pacienți.

Doctorul Wheat avea o înclinație spre umorul negru. Îi explică lui Nick că prin trupul lui se scurgea curent direct, preferabil celui alternativ, al cărui efect ar fi fost că i-ar fi oprit inima și l-ar fi prăjit. După cincisprezece minute, îl opri și încercă să-i răsucească gâtul lui Nick, declarându-se tot nemulțumit de rezultat.

— Te-ai gândit vreodată la o carieră mai puțin stresantă? întrebă el, deschizând un dulap și scoțând din el o sticluță cu lichid și o seringă. De pildă, controlor de trafic aerian.

— Și să-i las de izbeliște pe cei cincizeci și cinci de milioane de oameni care contează pe mine? zise Nick, cercetându-și pieptul în căutare de arsuri. Ce-i aia?

— Asta, îi răspunse doctorul Wheat, umplând seringa, e pentru cazurile mai îndărătnice.

Și înfipse acul în gâtul lui Nick, lângă umăr. Înțepătura nu era plăcută, dar... aaaaaah, ce senzație delicioasă i se răspândi prin toate șuvițele musculare hipercontractate! Deodată, parcă avea capul în nori.

— Mamă! exclamă el, rotindu-se ca un autocopter. Ce-i asta?

— Novocainã. Trebuie să spargem un cerc vicios.

— Îmi dai o rețetă pentru ea?

— Nu cred. O să-ți dau câteva tablete de Soma. Patru pe zi, nu te urci la volan și ne vedem peste două zile.

Nick se simțea grozav, gonind pe Route 50 spre Washington și încercând să vadă dacă putea scăpa de bodyguarzi. Era un mic joc pe care-l inventase și un sport interesant. Străbătu în viteză Roosevelt Bridge și coti brusc la dreapta pe Rock Creek, apoi la stânga pe Whitehurst și în sus pe

Foxhall, până la Saint Euthanasius, la întâlnirea cu părintele Griggs.

Bodyguarzii opriră alături, cu un scrâșnet iritat de cauciucuri, chiar când el intra în clădirea administrației, și-l urmară în goană, asudați.

— Salut, băieți.

Băieții nu păreau prea veseli.

— Nicky, zău, te rog să nu mai faci chestii din astea, dacă nu vrei să-l punem pe unul din noi cu tine în mașină.

— Calmează-te, Mike.

Ce simplu e totul, cu un centimetru cub de novocaină în trapezi...

Îl așteptară înăuntru pe părinte, care sosi după câteva minute, surprins să descopere atâtea zgârciuri la costum în anticamera lui liniștită.

— A, da, se dumiri el, dânșii trebuie să fie domnii la care face referire articolul din ziarul de azi. Urâtă întâmplare.

Nick le spuse băieților că era improbabil să fie atacat în biroul părintelui și-i lăsă răsfoind *Anglican Digest* și *Modern Headmaster*, în timp ce el mergea să rezolve problema care-l preocupa pe părintele Griggs.

— Vă mulțumesc c-ați venit, îi spuse el, invitându-l să se așeze într-un fotoliu de piele.

Biroul arăta ca și cum ar fi fost amenajat prin 1535: lambriuri în stil Tudor până în tavan, ferestre înalte, un covor persan ros până la urzeală și un miros vag, al unui secol întreg de sherry vărsat și uscat.

Întreținură o scurtă conversație preliminară despre numirea recentă, controversată, a unei femei în postul de episcop sufragant. Catolic renegat, Nick avea cunoștințe sumare despre ierarhia funcțiilor din biserica episcopaliană. Nu avea idee ce ar putea fi un episcop sufragant, doar că suna ca un episcop care se ocupa de sufragerii. În cele din urmă, înțelese că era vorba de ajutorul de

episcop. Și pentru că tot viitorul lui Joey stătea în mâinile părintelui Griggs, mimă o atenție concentrată față de această controversă, până când până și părintele Griggs își pierdu interesul și, dregându-și ușor glasul, ajunse la mult așteptatul subiect al discuției.

— După cum știți, în fiecare an organizăm o licitație pentru colectarea fondurilor pentru elevii bursieri. Mă întrebam dacă nu cumva asociația dumneavoastră ar fi interesată să participe. Recesiunea asta ne obligă pe toți să strângem baierele pungii. Chiar și pe – zâmbi – părinții mai cu dare de mână.

Fir-ar să fie de treabă! Pentru asta se perpelise toată săptămâna!? Pentru ca părintele Griggs să încerce să-l tapeze de niște bani? Dar doza de Soma și novocaina îl puseseră într-o stare de spirit îndatoritoare. Reflectă, cuprins de o căldură moale, că lucrurile nu se schimbaseră chiar atât de mult din 1604 încoace. Acela fusese anul în care Iacob I, regele Angliei, publicase (anonim, căci scrierea de pamflete nu era considerată o ocupație demnă de un monarh) o *Contralovitură dată tutunului.* El scria că doi indieni din colonia Virginia fuseseră aduși înapoi pe Insula Sceptrului în 1584, pentru a demonstra o nouă curiozitate, denumită fumat. După standardele stabilite în *Dansând cu lupii* și *Ultimul mohican*, Iacob nu fusese prea corect din punct de vedere politic.

„Ce fel de onoare sau de lege – tunase Maiestatea Sa – ne poate face să imităm purtarea barbară și animalică a indianului sălbatic, înrobit și fără Dumnezeu, și cu osebire în ce privește o asemenea apucătură, atât de mârșavă și de urât mirositoare!?"

Recunoștea că fumatul fusese, la început, folositor ca antidot împotriva temutului vărsat – care distrusese tenul rubedeniei sale, Elisabeta I –, dar nota că doctorii îl considerau acum un obicei scârnav și dezgustător, emițând,

într-un fel, primul raport al ministrului Sănătății, cu fix 360 de ani înaintea celui al lui Luther Terry, din 1964.

În ce-l privește, scria suveranul, considera fumatul „o deprindere respingătoare la vedere, neplăcută la miros, dăunătoare pentru creier, primejdioasă pentru plămâni și, prin fumul său negru și înțepător, cel mai asemănător miasmelor înfricoșătoare ce se ridicau din hăul fără fund al iadului".

Prin 1612, însă, Iacob începuse să se gândească mai bine. Sipetele vistieriei stăteau să plesnească de banii proveniți din taxele pe importul de tutun adus din colonia virginiană, din valea râului care-i purta numele. Și Maiestatea Sa nu mai fusese auzit niciodată exprimându-și opinia despre mârșava apucătură. Într-un fel, lucrurile rămâneseră la fel până în ziua de astăzi, când guvernul Statelor Unite țipa, asemenea căpitanului Renaud la Rick's Café: „Sunt șocat, sunt șocat!", în timp ce reprezentanții săi comerciali făceau presiuni asupra autorităților străine – mai ales din țările asiatice – să scadă numărul avertismentelor și taxele vamale și să permită intrarea buruienii americane.

— Vă deranjează dacă fumez?

O clipă, Griggs păru luat pe nepregătite.

— Nu. Vă rog, bineînțeles.

Nick aprinse un Camel, dar se abținu să înalțe unul dintre minunații lui colaci de fum, deși acesta ar fi așezat un nimb grozav pe capul preotului.

— O scrumieră?

— Desigur, stați să văd, ezită părintele, uitându-se neajutorat prin birou. Nu se poate să nu avem o scrumieră pe-aici, pe undeva.

Dar nu aveau și, cu țigara deja arzând, fitilul era, dacă se putea spune așa, aprins. Iar Nick trăgea adânc din ea, grăbind procesul.

— Margaret, spuse părintele disperat în receptor, avem vreo scrumieră pe-aici, pe undeva? Da, orice.

Se așeză.

— O să găsim ceva.

Nick mai trase un fum prelung. Țigara plutea amenințător pe deasupra covorului persan. Se deschise ușa și apăru Margaret cu o farfurioară ciobită, cu blazonul școlii.

— Asta-i tot ce-am găsit, spuse ea, pe un ton între jenă și iritarea de-a fi fost obligată să joace rolul potentatorului pentru fumul negru și înțepător.

— Da, mulțumesc, Margaret, spuse părintele, aproape smulgându-i farfurioara și înmânându-i-o lui Nick, cu doar câteva secunde înainte ca scrumul să cadă peste mottoul școlii: *Esto Excellens Inter Se.*

— În general, spuse Nick, noi sponsorizăm evenimente sportive. Dar s-ar putea găsi o formă.

— Minunat! spuse Griggs.

— O să trebuiască să discut și cu cei de la Activități Comunitare. Dar suntem pe aceeași lungime de undă.

— Excepțional! zise preotul, foindu-se pe scaunul în stil Queen Anne. Mă-ntrebam dacă este neapărat necesar să... popularizăm... sursa exactă a contribuției.

— „Cu contribuția Academiei pentru Studiul Tutunului" pe programe? spuse Nick, dând fumul afară. De obicei, așa se procedează.

— Da, sigur. Da. Mă întrebam numai dacă nu există cumva o altă... entitate corporatistă față de care ne-am putea exprima recunoștința. Cu toată generozitatea, bineînțeles.

— Hm, făcu Nick. Mda, ar fi Consiliul pentru Cercetări în Domeniul Tutunului.

— Da, spuse preotul dezamăgit, poate.

CCDT-ul apăruse de curând în presă datorită cazului Benavides. Ieșise la iveală că fusese înființat de către firmele producătoare de țigări ca paravan, în anii cincizeci, într-o

perioadă când fumătorii americani începeau să-şi dea seama că tuşeau tot mai mult şi le plăcea tot mai puţin, ideea fiind de a convinge pe toată lumea că industria tutunului era, pe toţi zeii, la fel de interesată să dea de capătul acestor misterioase probleme „de sănătate". Primul raport emis de CCDT arunca vina pentru creşterea numărului de cazuri de cancer şi emfizem pulmonar pe cantitatea mare de polen la nivel global. Şi se părea că toate acestea îi erau cunoscute şi părintelui Griggs.

— N-ar mai fi şi alte grupări?

Nick îşi împreună degetele într-o piramidă.

— Suntem membri ai Coaliţiei pentru Sănătate.

— Aa! exclamă preotul, bătând din palme. Perfect!

Îl conduse pe Nick până la maşină. Acesta întrebă:

— Apropo, cum se descurcă Joey?

— Joey?

— Fiul meu. E la dumneavoastră, în clasa a şaptea.

— O, extrem de bine. Un băiat foarte inteligent.

— Deci totul merge bine?

— Ca pe roate. Bine, continuă el, strângându-i mâna lui Nick, vă mulţumesc pentru tot. Şi aştept veşti de la – îi făcu cu ochiul, ticălosul cu guler alb îi făcu efectiv cu ochiul – Coaliţia pentru Sănătate.

11

Efectul novocainei dispăruse, dar Nick continua să se simtă relaxat, ieșind în goană pe poarta de la Saint Euthanasius înaintea bodyguarzilor, și, după felul în care se descurcase cu părintele director, îndreptățit să jubileze. Soma se strecurase pe niște labe ca de pisică și torcea acum în sistemul lui nervos central, izgonind toate gândurile negre. Scăpă de Mike și de băieți făcând brusc la stânga la un semafor roșu de pe Massachusetts Avenue, evitând la mustață camioneta unei spălătorii și aproape strivind un grup de musulmani care se întorceau de la rugăciune, la moschee; moment în care își aduse aminte că doctorul Wheat îi spusese nici măcar să nu se urce la volan, nemite să se mai joace de-a Parnelli Jones în traficul din oraș.

Jeannette îl contactă pe telefonul mașinii, să-l anunțe că trebuia să se consulte cu el pe tema planului media pentru raportul asupra fumatului pasiv pe care Agenția pentru Protecția Mediului urma să-l emită săptămâna viitoare. Alte vești bune pentru tutun la orizont. Erhardt, savantul de casă, umfla raportul despre tutunul care întârzia apariția maladiei Parkinson.

— Ajung în zece minute, spuse el, simțind ușoara oboseală la gândul altei ședințe.

Toată viața lui se petrecea în ședințe. Oare și în Evul Mediu s-or fi ținut tot atât de multe? Sau în Roma ori Grecia

antică? Nu era de mirare că civilizațiile lor dispăruseră, probabil că înțeleseseră că decadența și vizigoții erau de preferat ședințelor.

— Mă opresc la Café Olé, să iau un cappuccino, căscă el, simțindu-se puțin som(a)noros. Vrei și tu?

— A, chiar te rog!

Parcă în garajul subteran – nici urmă de Mike, Jeff sau Tom, constată el cu satisfacție; halal bodyguarzi – și urcă spre atrium. Aici erau măcar vreo zece restaurante cu nume ca Peking Gourmet (hai-tai de pui cu glutamat de sodiu), Pasta Pasta (la kilogram), Iaurtul Îndrăznet sau Toată Lumea la Covrigi. De jur împrejurul fântânii erau mese la care se putea mânca. Era un loc plăcut pentru prânz, mai ales vara, când, la Washington, nu era nimeni dispus să se aventureze afară, pe trotuarele înmuiate de căldură.

Nick stătea în fața la Café Olé, așteptând cele două cappuccino duble, când simți că-l fixa cineva cu privirea. Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni, decât un vagabond. Născut în 1952, continua să-i numească „vagabonzi" și nu „persoane fără adăpost", dar avea grijă să nu le-o spună în față. Ba chiar încercase să înființeze un program prin care companiile să distribuie gratuit țigări adăposturilor pentru asemenea persoane, dar oficioșii prinseseră de veste și convinseseră ministerul să-l interzică, astfel că acum nu se găseau țigări gratuite pentru cei care aveau cea mai mare nevoie de ele.

Nick îi cunoștea pe cei mai mulți dintre vagabonzii care cerșeau în atrium până când îi gonea vreunul dintre agenții de pază, dar nu și pe acesta. Era un specimen impresionant, înalt și masiv, plus un *grunge look* ca la carte: avea pe el resturile a vreo zece paltoane diferite. Părul îi atârna în smocuri groase, acoperindu-i fața care părea să se fi întâlnit ultima oară cu apa și săpunul prin anii șaptezeci. Se apropie.

— Naiunbă'uț?

Ochii îi erau mai limpezi decât ai celor mai mulți asemenea indivizi, care arătau ca niște gălbenușuri de ou stricate.

Nick îi dădu un dolar și-l întrebă dacă nu voia o țigară.

— Sătră'eștifratelemeu.

Nick îi dădu și restul pachetului.

— Aișu'chib'it?

Nick îi dădu o brichetă de plastic. Porțiile de cappuccino erau gata. Nick se îndreptă spre scara rulantă care ducea în holul de unde se luau lifturile către spațiile de birouri. Individul porni după el. Nick nu intenționa să se împrietenească acum cu el, dar, catolic renegat cum era, nu putea fi niciodată sigur, în pofida convingerii că totul era o escrocherie, că unul dintre amărâții aceștia nu era de fapt Isus în civil, venit să vadă cine avea milă de odraslele lui mai nefericite și cine nu, urmând astfel să-și petreacă veșnicia într-o dogoare care făcea verile de la Washington înghețate ca Antarctica, prin comparație.

— Cum te cheamă? îl întrebă el.

— Reggggurg.

— Nick. Ești de pe-aici?

— Balmurrr.

— Frumos oraș. Ai grijă de tine, spuse Nick.

Erau pe scara rulantă. Nick simți ceva împungându-l în spate, ca vârful unei umbrele. Apoi auzi o voce – venea dinspre vagabond, dar suna cu totul altfel – spunând:

— Nu te-ntoarce. Nu mișca, nu vorbi. Asta e țeava unui pistol de nouă milimetri și, dacă nu faci exact cum îți spun, când îți spun, până se răcește cafeaua aia o să fii deja pe masă la morgă, cu o etichetă agățată de degetul mare de la picior.

Era una dintre introducerile menite să-ți atragă atenția. Ajunseră în capul scării rulante. Peste tot era atâta lume,

că Nick ar fi vrut să strige după ajutor, dar vocea, vocea aceea îi poruncise apăsat să n-o facă.

— Vezi limuzina de colo? spuse vagabondul. Mergi către ea, foarte încet. Nu fugi.

Nick nu fugi. Geamurile limuzinei erau de un negru opac. Aveau de parcurs vreo 25 de metri. Iată-l, cu toți oamenii aceștia în jur, răpit ziua în amiaza mare, în fața a sute de persoane. Și... de ce?

Se opri la nici doi metri de mașină. Pistolul îl împunse în șira spinării.

— Mișcă.

Trebuia să rețină detaliile. *Era neagră. Nu, bleumarin. Cadillac. Ba nu, Lincoln. Ba nu, Cadillac.* Foarte util. Washingtonul nici nu era plin de limuzine.

Se deschise portiera din spate.

Prin fața ochilor îi trecură toate poveștile despre ostaticii luați la Beirut. *Ultima dată a fost văzut forțat să intre în portbagajul unei berline negre, cu patru ani în urmă.* Măcar pe el nu-l băgau în portbagaj...

Nick deveni conștient că-l dureau mâinile în care ținea cele două pahare de plastic cu cappuccino. Inima îi bătea repede. N-avea nevoie de cofeină.

Se răsuci și azvârli paharele cu cappuccino spre vagabondul cu pistol. Îl izbiră în piept și ricoșară. Capacele rămaseră închise. Paharele căzură pe jos și explodară, opărindu-i gleznele cu cappuccino înspumat. De câte ori în viață nu i se întâmplase ca blestematele de capace de plastic să se desfacă atunci când nu trebuia, arzându-l pe mâini și pe picioare, distrugând tapițeria, lăsându-i pete maronii în poala pantalonilor bej, de vară, de obicei chiar înaintea unei întâlniri importante. Dar nu și acum; unica dată în viață când i-ar fi folosit niște capace care să se desfacă, ele rămăseseră închise, mici jigodii de plastic insolente și batjocoritoare.

Vagabondul îl îmbrânci cu spatele în limuzină. Din aceeași mișcare, Nick se izbi cu capul de rama portierei. O pereche de mâini îl traseră înăuntru și, în timp ce luminile Căii Lactee îi pulsau în nervul optic, o cagulă de mătase neagră îi acoperi capul și mâinile îi fură prinse eficient la spate cu ceva ce părea a fi niște corzi pentru sacii de gunoi. Mașina porni lent, integrându-se în trafic.

— Hello, Neek. Mă bucur că, în sfârșit, ne cunoaștem.

Accentul era straniu, central-european, insinuant și oleaginos.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Nick.

— Respiri bine prin cagulă? Ar fi groaznic dacă n-ai putea să *respiri*, nu-i așa?

Un chicotit subțire. Suna cunoscut, ca...

— Unde mergem? întrebă Nick.

— Ce întrebare incredibil de nerealistă, Neek. Poate vrei și o adresă?

Accentul ăsta. Da! Peter Lorre, actorul care-l juca pe cum îl cheamă, micul escroc unsuros din *Casablanca*, Uguarté. Doar că Lorre, din câte își amintea Nick, era mort de mult.

— E pentru răscumpărare?

— E pentru ratele la casă, Neek.

Râsete. Nick decise să se lipsească de alte remarci introductive.

După vreo jumătate de oră, mașina se opri, portierele se deschiseră, niște mâini îl traseră afară, se deschiseră și se închiseră uși, se auziră voci înăbușite, ei urcară un etaj, merseră pe un hol, o altă ușă se deschise și se închise, iar el fu așezat cu de-a sila pe un scaun, cu gleznele legate de picioarele lui. Nimic din toate astea nu-i dădea speranțe. Cagula rămase. Asta îi dădea speranțe, dacă pleca de la premisa că nu voiau să le vadă chipurile. Legătura de la

mâini fu desfăcută și acum începu o parte care nu-i plăcea deloc, dar absolut deloc: începură să-l dezbrace de haine.

— Scuzați-mă. Ce se petrece aici?

— Nu te teme, Neek, nu zunt femei aici. N-ai de ce să te rușinezi.

Glasul acela. Insidios și înfricoșător. De-acum încolo, gata cu filmele cu Peter Lorre, nu mai conta că printre filmele lui preferate era și *Casablanca*.

— Vai, scuză-mă, cred că mori să fumezi o țigară.

Sincer vorbind, o țigară ar fi fost tocmai bună acum.

— Pe de altă parte, dacă mai aștepți puțin, o să capeți toată nicotina pe care-o poți duce.

Râs. Și nu din acela sănătos, ci mai degrabă din felul pe care-l aștepți din partea cuiva cu grave probleme psihice. Poate că era totuși mai bine să încerce să întrețină o conversație oarecare.

— Nu putem vorbi? De obicei, ți se spune care e scopul răpirii. Altfel, ce rost mai are?

— Dar tu știi care-i șkopul, Neek. Vrem să te împiedicăm să mai omori oameni. Atât de mulți oameni. Peste o jumătate de milion pe an. Și asta doar în Statele Unite.

— Nu-i date care să probeze așa ceva, spuse Nick, căruia poate, o dată, i se admitea folosirea verbului la singular în loc de plural.

— Neek! Nu merge așa! Aici nu mai ești la *Oprah Winfrey Show*.

— Dar nu e nici pe departe o jumătate de milion. Nici ofticoșii cei mai înrăiți nu reclamă mai mult de 435 000.

— Ofticoși. Mi place, Neek. Așa le spui oamenilor care vor ca firmele producătoare de țigări să nu mai comită sacrificii umane pentru ca să fakă ele profit?

Nick rămăsese în chiloți. Auzi un zgomot de cutii de carton deschise. Cu o cagulă neagră pe cap, devii atent la zgomote. Ambalaje de plastic rupte.

O mână îi apăsă pieptul, în dreptul inimii. Tresări pe scaun, trăgând de legăturile de la mâini și de la picioare. Mâna se retrase, iar el simți ceva lăsat acolo, pe piept, ceva lipicios și aderent, ca un leucoplast.

O altă mână, sau poate aceeași, i se așeză pe piele lângă prima porțiune, lăsând încă un obiect. Și iar, și iar, și iar, până îi acoperiră întregul piept, apoi brațele, spatele și picioarele de la chiloți până la glezne.

Apoi fruntea și obrajii. Fiecare centimetru pătrat fusese acoperit. Se foi pe scaun, cu senzația că era tot o masă adezivă, o mumie de leucoplast.

— Uitați ce e, n-am putea stabili un dialog?

— Nu-ți amintești, Neek, cum ți-am spus în emisiunea lui Larry King că o să te desprindem de pe lumea asta?

Să-l desprindă? Leucoplast? Nick înțelese, fără să vrea să înțeleagă, că descreieratul îl acoperise din cap până în picioare cu plasturi cu nicotină. Ceea ce însemna că, în clipa aceea, o cantitate masivă, probabil chiar mortală, de nicotină îi era introdusă, prin piele, în circuitul sangvin. Nu că s-ar fi demonstrat științific că nicotina era dăunătoare...

Făcu niște calcule. Într-un plasture erau douăzeci și două de miligrame? Cam așa ceva. Și o țigară conținea cam un miligram, deci un plasture echivala aproape cu un pachet... simțise vreo patruzeci lipiți pe corp... ceea ce însemna... patruzeci de pachete... patru cartușe? Chiar și la standardele industriei lor, era o doză serioasă pentru o zi.

— Hai să-ți citesc ceva, spuse Peter Lorre. Așta vine cu plașturii, în cutie. La rubrica „Reacții adverse". E partea mea preferată. Nu mă interesează prea tare incidența tumorilor apărute pe pungile din obrajii hamsterilor sau în duodenul șoarecilor F344. Nici nu știu ce-i ăla un șoarece F344. Dar aici sunt atâtea reacții adverse, că nici nu știu de unde să încep. Hai să ți le citesc doar pe cele mai grave, bine?

Lui Nick începea să i se facă greață. Și pulsul parcă... sigur, era speriat, dar parcă inima începuse să bată cam repede.

— Uite ce-i, cred că e perfect legitim ca nefumătorii să considere că au dreptul să respire aer curat. Industria noastră a colaborat strâns cu grupările de cetățeni și cu autoritățile pentru a...

— Neek... Ascultă aici, da? „Eritem", zice. Știi ce-i aia? Eu a trebuit să caut în dicționar. Nu înseamnă decât înroșirea pielii, ca de la o substanță chimică sau de la soare, Nick. Poate capeți un rol de indian în freun film. He-he! Vai, scuză-mă, Neek. A fost de prost gust.

— În industria mea, veniturile se ridică la 48 miliarde pe an. Cred că situația prezintă posibilități atrăgătoare. Cred că toți cei din camera asta se pot pensiona înainte de limită pe Saint Barth's sau oriunde altundeva.

— Ei, asta înțeleg. „Dureri abdominale, somnolență – adică ți-e somn, nu? –, iritații pe piele, transpirație. Dureri de spate, constipație, dispepsie, greață, mialgie." Iar cuvinte din astea, complicate. A, gata: „amețeli, dureri de cap, insomnii". Nu înțeleg, mai întâi zice somnolență, pe urmă zice insomnie. O să trebuiască să aflăm. Știi, s-ar putea să aduci o contribuție importantă la evoluția științei. Poate apari în *New England Journal of Medicine*. Altceva, ia să vedem. „Faringită"? Cred că asta e când ai faringele stricat, nu-i așa? „Sinuzită și... dismenoree." Asta nici măcar nu vreau să aflu ce e, atât de oribil sună. Poți să-mi povestești după aia.

Frigea. Îl frigea pielea.

— Cred că puteți pleca de la cinci milioane. Și de-acolo se mai poate crește. Nu vreau să mă laud, dar sunt un element extrem de important pentru strategia noastră media, așa că...

— Dar eu nu vreau bani, Neek.

— Atunci ce vrei? Sunt numai urechi.

Inima. Mamă, Doamne! *Bum-buuum, bum-buuum.*

— Ce frea oricare dintre noi? Un pic de siguranţă financiară, dragostea unei femei frumoase, o rată nu prea mare la casă, baconul prăjit crocant.

Lui Nick începuse să i se usuce gura în care avea un gust de parcă i-ar fi fost căptuşită cu folie de aluminiu. Capul porni să-i zvâcnească. Inima îi bubuia ca un pickhammer. Şi mai jos, în stomac, îi fierbea ceva ce urma să dea pe dinafară... curând.

— Aaah!

— Apropo, ai făzut articolul din *Lancet*? Despre faptul incredibil că, în următorii zece ani, 250 de milioane de persoane din lumea industrializată o să moară din cauza fumatului? Unul din cinci, Neek. Nu-i uimitor? De cinci ori mai mult decât au murit în ultimul război mondial.

Buuuumbuuuumbuuuuumbuuuum.

— Arrrrrrrrrg.

— Cât întreaga populaţie a Statelor Unite.

— Demisionez... Mă angajez... la... Asociaţia... Pulmonară.

— Bravo, Neek. Băieţi, nu vi se pare că Nick face progrese uimitoare?

— Arrrrrr.

— Am impresia că nu-ţi e prea bine, Neek.

— ...rrrrrrrrr...

Bumbumbumbum. Inima îi izbea coastele, cerând să fie lăsată să iasă.

— Uită-te la partea bună, Neek. De azi încolo, n-o să mai frei să fumezi în fiaţa ta.

— ...ruuup!

12

— Ai văzut? îl întrebă polițistul de la paza parcurilor pe colegul său, împreună cu care stătea în mașina parcată pe Constitution Avenue, lângă Monumentul Eroilor din Vietnam.

— Cam târziu pentru jogging, căscă celălalt.

— Hai să verificăm.

Coborâră și porniră spre Constitution Gardens, luminând cu lanternele silueta care le stârnise curiozitatea. Era un bărbat alb – deși pielea avea o nuanță și o textură ciudată, lipsită de viață – de peste 1,80 m, 80 kg, cu păr castaniu și constituție atletică. Mergea clătinându-se spre marginea iazului. Drogat, fără îndoială.

— Domnule. *Domnule!* Vă rog să vă opriți și să vă întoarceți.

— I-ai văzut fața?

— Da. Ca un cerb amețit. Ce-s alea de pe el?

— Bandaje?

— Ai auzit ceva, a scăpat vreunul de la Saint E?

— Nimic. Dar ticălosul se mișcă repede. Ia uite la el cum fuge.

— Cocaină?

— Nu, asta-i heroină.

Îl încolțiră pe insulița din Constitution Gardens, unde pe jos este incrustat preambulul la Declarația de Independență, împreună cu numele semnatarilor.

— Domnule!

— Lăsați-mă-n pace! Filmele voastre nici măcar nu-mi plac! Am detestat *Casablanca*!

— Ce tot vorbește?

— Ușurel, prietene. Nu-ți face nimeni nimic.

— Vreau să vorbesc cu șefa serviciilor de sănătate! *Am informații importante pentru șefa serviciilor de sănătate!*

— Bine, amice, o să mergem la șefa serviciilor de sănătate.

— Nu trebuie să afle nimeni!

— Bine, băiatule. Ce-ai la gât?

— O pancartă.

— „Executat pentru crime împotriva unității."

— Umanității.

— Cum adică?

— Nu știu, dar pentru cineva care a fost executat, se mișcă foarte iute.

— Da' arată ca unul care a fost executat.

— Aoleu, dă-te la o parte.

— Nu-i nimic, prietene. Inspiră adânc. În viața mea n-am văzut pe cineva care să vomite în halul ăsta.

— E drogat cu ceva. Ar trebui chemată o ambulanță. Ah! Înapoi, s-a pornit iar.

— Ce-ai pățit omule, ai mâncat ceva stricat?

— Știi cu ce seamănă? Cu chestiile alea de le folosesc fumătorii, cu plasturii ăia.

— Joe Rinckhouse a încercat. Și fumează în continuare.

— Pun pariu că nu și-a lipit atâția. Hei, amice, ți-e mai bine?

— Cred că ar trebui să-i facem respirație gură la gură.

— Ești invitatul meu.

— Nţţ. E rândul tău.

— Hai să aşteptăm ambulanţa. Nu-mi place povestea asta. Poate că-i cine ştie ce chestie sexuală nouă.

— Ai dreptate.

— Daţi-ne voie să trecem!

— Ce-avem aici?

— Necunoscut, foarte agitat, vomită, extrem de deshidratat. Tensiune 24 cu 12. Vomă, eritem. Puls 180, regulat. Pare să fie tahicardie paroxistică.

— Domnule. Domnule, mă auziţi? OK, hai să-i punem o perfuzie cu Niprid. Şi Verapamil, zece miligrame intravenos. *Astăzi*, dacă se poate!

— Vine!

— Ce sunt toate chestiile astea de pe el?

— Par să fie plasturi cu nicotină, foarte mulţi.

— O fi ultima modă a anilor nouăzeci în materie de sinucideri.

— Hai să i-i dăm jos. Fuga. Sunt destui ca să omoare un cal.

— Au! O să-l cam usture pielea.

— Altfel o să moară. Domnule. *Domnule!* Cum vă cheamă?

— Hopa, intră-n fibrilaţie.

— Bun, o să trebuiască să-l trăsnim. Încarcă la maximum. Dă-mi mie padelele. Gata? La o parte.

Vvvvvvvump.

— Încă o dată. Gata.

Vvvvvvvump.

— Îmi place! Îmi place! Avem ritm normal. Puneţi-i perfuzia cu lidocainã.

Nick se trezi în sunetele aparatelor care piuiau, cu o durere de cap care-l făcea să regrete că supravieţuise. În gură avea un gust ca de smoală încinsă şi găinaţ de

porumbel. Mâinile, picioarele și nasul îi erau ca de gheață. Era conștient că avea fire prinse de piept și tuburi care-i intrau și-i ieșeau din toate orificiile corpului, mai puțin unul, slavă Domnului.

Avusese un vis straniu. Doctorul Wheat înnebunise în timp ce el era pe masă, conectat la aparatul de curent direct, și mărea voltajul până ar fi putut alimenta metroul din Washington, chicotind dement și spunându-i că asta era șansa lui cea mare de a ajunge în *New England Journal of Medicine.*

— Aaahh! gemu el, alertând-o pe asistentă, care se grăbi în căutarea doctorului.

Apărură câțiva oameni în alb, care se aplecară deasupra lui. Purtară conversații înăbușite. O voce i se adresă:

— Domnule Naylor.

— Arrrr.

Auzi vag cuvântul „morfină", urmat de o senzație de căldură în braț, urmată de... imaginea unei femei voluptuoase, roșcate, cu ochelari, fără veșminte, călare pe un cal.

Un cal?

În rezervă pătrunseră niște bărbați în costume.

— Domnule Naylor, sunt agentul special Monmaney, de la FBI. Dânsul e agentul Allman. Am primit ordin să investigăm cazul dumneavoastră. Ne puteți spune ce s-a întâmplat?

Nick își încordă privirea, încercând să întrevadă cavaleria prin ceața medicamentoasă. Monmaney era înalt, cu mâini și picioare lungi, cu ochi deschiși la culoare, ca de lup, care priveau intens. Încărunțit la tâmple. Foarte bine, un agent cu experiență. Allman era bondoc, construit ca un buldozer. Excelent. Putea să-l bată pe Peter Lorre până-i făcea fața terci. Avea un chip roșcovan, aproape jovial, care-l făcea să arate ca profesorul cel mai iubit din

liceu. Nick l-ar fi preferat mai suplu și mai fioros, ca Monmaney, dar era bine și-așa, atâta vreme cât lucrau în echipă și aveau armele bine unse. Îl și vedea pe Peter Lorre în genunchi, cerșind îndurare, în timp ce ei își goleau încărcătoarele de 9 mm în pieptul lui.

Un val de greață cât un tsunami se rostogoli înăuntrul lui. Ochii lui Nick reveniră asupra lui Monmaney, care-l privea fără simpatie. Da, un ucigaș adevărat, părea genul care se scobea în dinți cu coarda de pian.

Îi puseră întrebări. Multe întrebări. Aceleași întrebări, iar și iar și iar. Nick le spuse ce știa, și anume că fusese răpit și torturat de un star de cinema ungur decedat. Le povesti cum aruncase cu paharele de cappuccino în vagabond. Cineva de pe K Street trebuie să fi văzut scena. Ultimul lucru pe care și-l amintea? Inima lui, care încerca disperată să-i sară din corp, odată cu tot ce mâncase în ultimii doi ani. Apropo, îi era o foame de lup. Gazelle îi adusese fursecuri Oreo cu strat dublu de umplutură, cele cu cremă mai multă, dar asistentele azvârliseră pungii doar o căutătură și o scoseseră din rezervă ca pe un deșeu toxic.

Agentul Monmaney îl sili să-i relateze totul încă o dată și încă o dată și încă o dată, până când Nick se simți tentat să înceapă să inventeze, doar așa, din plictiseală. Agentul Allman stătea deoparte, dând amabil din cap, cu un aer jovial. Un pic de compasiune nu i-ar fi stricat. Dar nu voiau decât detalii, detalii, detalii. Nick începu să se enerveze. Îl mânca limba să-i întrebe care fusese ultima lor misiune, când intraseră cu tancurile în Waco?

Din fericire, apăru doctorul Williams și cei doi plecară. Cum ieșiră pe ușă, doctorul începu să spună bancuri despre J. Edgar Hoover în fustițe de balerină. Doctorul Williams era noul cardiolog al lui Nick, un bărbat foarte plăcut, de vreo cincizeci de ani, cu aparat auditiv, rezultat al perioadei când fusese medic militar pe distrugătoare,

în războiul din Vietnam. Ideea de a începea pe mâna unui cardiolog la doar patruzeci de ani îl alarmase pe Nick, dar doctorul Williams îl calmase, explicându-i clar și amical exact ce se întâmplase.

Trecuse pe lângă moarte. Doza uriașă de nicotină îi provocase ceea ce se numea tahicardie paroxistică, pe care o asemănă cu momentul unei treceri de la 120 km la oră, brusc, în viteza întâi. Inima era silită să facă lucruri pentru care nu fusese creată, și anume să pompeze într-un ritm nebunesc. Când ajunsese la camera de gardă, tahicardia degenerase într-o fibrilație ventriculară, moment în care fibrele musculare ale inimii se făceau ca niște viermi și nu mai pompau eficient, lipsind astfel creierul de oxigen. Imensa descărcare electrică administrată în câteva microsecunde, prin intermediul padelelor defibrilatorului, întrerupsese activitatea electrică a inimii, permițând motorului să-și reia funcțiile vitale de pompare. Nick ascultase totul, luptându-se cu îngrijorarea crescândă. În timpul prelegerii despre defibrilare, reflectă că, dacă aduna asta la ședințele cu doctorul Wheat, rezulta că-și petrecuse o bună bucată din viață electrocutat. Doctorul Williams îi spusese că, în mod ironic, era posibil ca tocmai fumatul să-i fi salvat viața. Unui nefumător, atâția plasturi i-ar fi provocat aproape sigur stopul cardiac mai rapid.

În a doua dimineață, veni o asistentă să-i verifice firele și tuburile și văzu că pieptul îi fusese uns cu gel cu nitroglicerină, ca precauție împotriva efectelor toxice ale nicotinei. Păli, apoi începu să-l șteargă cu o expresie mânioasă, mormăind:

— Fir-ar a naibii de treabă!

Ceea ce-i atrase atenția lui Nick. La început, refuză să-i spună care era problema. În cele din urmă, îi destăinui că gelul se dădea absolut întotdeauna pe brațe și niciodată, dar *niciodată* pe piept. De ce? Pentru că, dacă inima o lua

razna iar peste noapte și trebuiau să vină în grabă cu aparatul și-i puneau padelele pe piept, peste stratul de nitroglicerină... Făcu un gest ca de explozie cu mâinile. Ieși ca o furtună în căutarea brancardierului, lăsându-l pe Nick să se întrebe dacă nu cumva era mai în siguranță acasă, în patul lui.

Primi numeroși vizitatori. Mama lui îl aduse pe Joey, care manifestă o fascinație de natură tehnică față de felul în care brancardierul îi transformase tatăl într-o bombă umană și-l asaltă cu întrebări despre locul de unde se puteau cumpăra gel cu nitroglicerină și aparate de defibrilat.

Bobby Jay și Polly veniră cu flori și coșuri cu fructe, plus cheesburgeri și cocteiluri Bloody Mary, strecurate ilicit, cu complimente din partea lui Bert. Îi aduseră, de asemenea, șemineul electric de la Bert's Grill, ca să-l ajute să se simtă ca acasă, un gest frumos, în ciuda faptului că asistenta le interzise să-l bage în priză. Pe Polly o podidiră lacrimile când îl văzu cât era de palid; și albăstrui pe ici, pe colo, unde nicotina vasoconstrictoare îi blocase circulația sângelui către extremități. Nick încă nu începuse să se gândească la sex, dar spera, spera din adâncul sufletului că, atunci când va începe, circulația întreruptă nu va avea efecte pe termen lung și asupra unor anume extremități.

Îl vizita și Jeannette, chiar și de trei ori pe zi. Era foarte preocupată, foarte grijulie. Nick se întreba dacă nu cumva o judecase greșit. Era greu să fii femeie într-o lume condusă de bărbați, de aceea, într-adevăr, unele femei erau mai dure, dar asta nu însemna că erau lesbiene sau dominatoare. Jeannette îi aducea trufe și căpșune de la Sutton Place Gourmet și flori, niște flori interesante, care... ce mai... sincer vorbind, arătau ca niște organe sexuale. Putea face ceva pentru el? Să vadă de apartament? Să-i ia hainele de la curățătorie? Să-i verifice mesajele? Să-l ducă pe Joey la meciurile de baseball?

Trecu și BR, asemenea lui Patton într-o inspecție inopinată, dând fuga să-i explice directoarei spitalului că în rezerva 608 aveau un VIP (Very Important Patient) și, pe toți dumnezeii, se aștepta ca Nick să fie tratat ca atare, chiar dacă trebuia să-i ducă ea însăși plosca la pat, la ora patru dimineața. Îl suna pe Nick de cinci ori pe zi, ca să-l întrebe cum se mai simțea. Academia, ba chiar întreaga industrie era indignată de ce se întâmplase și trăgea toate sforile pe care le putea trage în Congres pentru a face presiuni asupra procurorului general, pentru a face la rândul lui presiuni asupra FBI-ului. (Poate că așa se explicau manierele cam bruște ale agentului Monmaney.)

Căpitanul suna regulat să-i dea raportul, pe măsură ce parcurgea agenda cu numere de telefon ale congresmenilor. Vorbise cu senatorul Jordan, târfa care pusese stăpânire pe Gulfstream, și-l informase că aștepta să-l sune personal pe președinte și să-i spună să ceară FBI-ului *să-și miște fundul și să-i prindă pe nenorociții ăia.* Altminteri, adio zboruri gratuite în G-5.

Era foarte plăcut. Nick era extrem de impresionat. Tutunul se îngrijește de ai lui.

Heather se furișa după orele de vizită, ca să nu dea peste vreunul dintre cei de la Academie. Ea și Nick hotărâseră să țină relația dintre ei secretă, din motive de siguranță. Nu era bine ca BR și ceilalți să știe că Nick împărțea patul cu dușmanul; acesta scrisese un articol nu tocmai dezavantajos, dar, pentru BR, absolut toți reporterii erau dușmani.

Stătea la piciorul patului, cu o rochie ușoară de vară și cu părul strâns într-un coc de fetiță din epoca victoriană, lăsând câteva șuvițe să i se scurgă pe lângă gât. Era apetisantă. Dar Nick nu avea destulă energie ca să întrețină o conversație amorală, care era forma ei de preludiu, de aceea se mulțumea s-o asculte relatându-i cum obținuse

un interviu pentru un post cu Atherton Blair, redactorul-șef adjunct purtător de lavalieră și cam înfumurat, absolvent de Ivy League, de la *Sun*, cotidianul oficial al Washingtonului. Lucra la un articol despre noul responsabil de imagine pe care și-l angajase președintele și deținea informații că, pe vremuri, acordase consultanță unei rubedenii a lui Erich Honecker, fostul dictator est-german care construise Zidul Berlinului.

Jeannette veni a doua zi, să-l anunțe că „o convinsese" pe Katie Couric, de la emisiunea *Today*, să facă un interviu de la distanță cu el, de pe patul de spital. Oricât s-ar fi purtat Jeannette de frumos, Nick se îndoia că trebuise să-i sucească prea tare mâna la spate ca să obțină interviul. Era pe toate paginile întâi și încă în jumătatea de sus, ce Dumnezeu! Solicitările de interviuri veneau potop.

— Nu vreau să crezi că încercăm să profităm, spuse ea, dar, dacă te simți în stare, cred că-i o ofertă pe care n-ar trebui s-o refuzăm.

Într-adevăr, răpirea lui Nick fusese, într-un fel, mană cerească. Grupările de ofticoși se călcau pe picioare străduindu-se să se distanțeze de „nicoteroriști" – cum îi botezaseră tabloidele pe făptași – și să condamne actul „deplorabil", „extremist", „respingător" și „intolerabil". Până și sacul de box din emisiunea lui Oprah, Ron Goode, declarase pentru *Newsweek* că, indiferent de părerea lui personală despre Nick, cu siguranță nu merita să fie ucis pentru opiniile sale. Nu încăpea îndoială că fusese instruit; și nu încăpea îndoială că-i venise nespus de greu să facă declarația.

— Mulțumesc, Bryant. Cu patru zile în urmă, Nick Naylor, principalul purtător de cuvânt al lobby-ului pentru tutun, a fost răpit din apropierea biroului său din

Washington, DC. A fost găsit ceva mai târziu, în aceeași seară, cu o pancartă agățată la gât, pe care scria că a fost, citez, „Executat pentru crime împotriva umanității". Avea corpul acoperit cu un număr periculos de mare de plasturi cu nicotină, dintre cei recomandați fumătorilor care doresc să se lase de fumat. Medicii de la Spitalul Universitar George Washington au afirmat că, în momentul în care a fost adus, era aproape mort. FBI-ul investighează cazul, care pare să demonstreze că cel puțin un element al mișcării antifumat a adoptat tactici teroriste. Domnul Naylor ni se alătură în această dimineață de pe patul său de la Spitalul Universitar George Washington. Bună dimineața.

— Bună dimineața, Katie.

— Știu că ai trecut printr-un chin teribil. Prima mea întrebare: cum se face că ai supraviețuit? Am auzit că erai complet acoperit cu plasturi.

— S-ar putea spune că fumatul mi-a salvat viața, Katie.

— Cum?

— Ca fumător, plăcere pe care se întâmplă s-o împărtășesc cu cincizeci și cinci de milioane de adulți americani, am reușit să absorb doza, deși era cât pe ce să mă omoare. Dacă polițiștii aceia nu m-ar fi găsit la timp, n-aș mai fi stat la povești cu tine astăzi.

— O să ne întoarcem la chestiunea fumatului...

— Dacă-mi dai voie, Katie, se dovedește astfel un lucru pe care noi îl afirmăm de ceva vreme, și anume că nu-i sănătos să te joci cu plasturii ăștia cu nicotină ucigași.

— Dar nu și dacă sunt folosiți conform instrucțiunilor, cu siguranță.

— Katie, din respect pentru telespectatori, n-am să descriu în detaliu ce mi-au făcut chestiile alea, greața, jeturile de vomă, tahicardia paroxistică, întreruperea circulației sangvine către creier, extremitățile reci și amorțite, iritația oribilă de pe piele, vederea împăienjenită și migrenele

nevralgice. Aşadar, n-am să descriu toate astea decât pentru a spune: dacă ăsta este rezultatul mai multor plasturi, ei bine, atunci mă-ntreb ce-i poate face *unul singur* unui fumător normal, sănătos. Drept care, pe mine vă rog să mă puneţi pe lista cu un NU hotărât.

— Am înţeles că la redacţia ziarului *Washington Sun* a ajuns un bilet din partea răpitorilor.

— Nu ştiu cum aş putea comenta, Katie.

— E în ediţia de astăzi.

— Serios?

— Ceea ce înseamnă că a şi fost publicat. Vrei să afli ce scrie?

— Ăă...

— Citez: Nick Naylor este răspunzător pentru moartea a miliarde...

— Miliarde? Poate milioane.

— Nu, aşa spune: miliarde.

— Dar e absurd. Eu nu lucrez la Academie decât de şase ani, aşa că şi dacă acceptăm cifra de 435 000 pe an, ceea ce oricum e o prostie, bineînţeles, n-aş fi, citez, răspunzător, închei citatul, decât pentru... cât... două milioane şase sute de mii. Aşa că nu ştiu de unde scoate individul ăsta „miliardele". Ce sunt eu, McDonald's?

— Să citesc mai departe?

— Chiar te rog, bineînţeles, sunt fascinat.

— A fost desprins ca avertisment adresat industriei tutunului. Dacă nu se pune capăt producţiei de ţigări, vom mai desprinde şi alţii.

— E cumva pe hârtie cu antetul Ministerului Sănătăţii?

— Poftim?

— Mi s-a părut că recunosc stilul. Nu, desigur, glumesc, Katie. Simţul umorului, ştii tu, cel mai bun leac...

— Ai vreo idee cine ţi-ar fi putut face aşa ceva?

— Nu, dar dacă respectivii ne urmăresc, şi sunt convins că ne urmăresc, fiind probabil printre fanii tăi, ca şi mine, aş vrea să le spun următoarele: haideţi, predaţi-vă, căci nu intenţionez să depun plângere.

— Nu?

— Nu, Katie, eu cred că cine e în stare de aşa ceva are nevoie de ajutor mai mult decât orice altceva.

— O atitudine foarte tolerantă.

— Da, Katie, nu poţi scrie „toleranţă" fără t-ul de la „tutun". Am fost întotdeauna de părere că trebuie să înţelegem că sunt şi persoane cu opinii foarte categorice în materie de fumat. Le spunem: haideţi să colaborăm, haideţi să iniţiem un dialog. Ţara asta este suficient de mare, e loc şi pentru saloane de fumători, dar şi de nefumători în ea.

Primul telefon veni din partea Căpitanului:

— Strălucit, fiule, absolut strălucit!

Sună şi BR:

— Trebuie să recunosc, Nick, ne-ai ameţit pe toţi. Ne-ai lăsat fără răsuflare.

Urmă Jeannette:

— Nick, le-ai tras-o cum nu se poate mai bine.

Apoi Polly, râzând:

— Ce-a fost asta?

— Nu depinde de mine, zise Nick. Sper doar să se dovedească, până la urmă, că m-au dus în Virginia, nu în Maryland.

— De ce?

— Pentru că Virginia încă are pedeapsa cu moartea.

13

În prima zi înapoi la lucru, BR îi ţinu lui Nick un discurs de bun venit în faţa tuturor angajaţilor. Din cum vorbea, s-ar fi putut crede că îşi păcălise răpitorii şi evadase. În realitate, Nick nu ştia nici acum cum ajunsese în parcul central, dar se îndoia că-i înşelase în vreun fel, dat fiind că e greu să înşeli pe cineva în timp ce faci un atac de cord şi vomiţi în jeturi. Personalul îl primi ca pe un erou întors din război. Toată atenţia aceasta începuse să-i dea fiori şi acum iată-l şi pe BR vorbind deodată ca Henric al V-lea la Agincourt, îmbărbătându-şi fraţii. După care îl cită pe Churchill, în ceasul cel mai negru al Britaniei:

— Să nu vă lăsaţi niciodată învinşi, spuse el. Niciodată. Niciodată. *Niciodată!*

Angajaţii se ridicară în picioare, aplaudând. Unii aveau lacrimi în ochi. Aşa ceva nu se mai văzuse la Academia pentru Studiul Tutunului. Răpirea lui avusese un efect uimitor, de a ridica moralul tuturor. Parcă armistiţiul prelungit şi inutil dintre tutun şi lumea ostilă de dincolo se rupsese, făcând loc conflictului deschis şi, pe toţi dumnezeii, dacă era război, atunci n-avea decât să înceapă de-aici. Ei erau gata. Oameni care nu călcaseră în viaţa lor într-o bază militară şi cu atât mai puţin puseseră mâna pe o armă umblau acum de colo-colo, folosind sintagme precum: „doar te-ai uitat şi-ai încărcat" sau „ploaie de

proiectile". Era pur și simplu entuziasmant. Cu adevărat *esprit de corps*. Nick era mișcat.

— Nick, spuse Gomez O'Neal, o întrebare.

Înalt și brunet, cu fața ciupită de vărsat și brațele asemenea cablurilor care susțin un pod, Gomez era șeful de la Informații Specializate, departamentul care se ocupa de obținerea datelor referitoare la viața privată a principalilor ofticoși și a celor care dădeau în judecată industria tutunului. Lucrase prin vreo instituție guvernamentală nespecificată și nu încuraja întrebările pe tema propriului trecut. În vacanțe, pleca de unul singur în excursii care-i puneau la încercare capacitatea de a supraviețui, în locuri precum Insula Baffin sau deșertul Gobi. Lui BR părea să nu-i placă Gomez, dar lui Gomez nu părea să-i pese; nu era genul de om pe care să-l concediezi, la fel cum mai mulți președinți nu izbutiseră să se descotorosească de J. Edgar Hoover.

— Dă-i bătaie, spuse Nick, o expresie pe care lumea o folosea cu prudență în apropierea lui Gomez.

— Te lași de fumat?

Se auziră râsete forțate. Adevărul era că Nick nu pusese țigara în gură de o săptămână; gândul de a-și mai introduce niște nicotină în organism nu era prea tentant. Se gândi chiar că ar avea dreptul la un concediu de boală, plătit.

Toată lumea îl privea, în așteptare. Nu-i putea dezamăgi. Acum era mai mult decât purtătorul lor de cuvânt, era eroul lor.

— Are cineva o țigară? întrebă el.

Douăzeci de persoane scoaseră pachetele. Acceptă un Camel, îl aprinse, trase foarte puțin în piept, apoi dădu fumul afară. Îi plăcu, așa că mai trase un fum și-l dădu afară. Colegii zâmbiră aprobator.

Și atunci începură să apară petele. În scurt timp, întreaga Cale Lactee îi pulsa în nervul optic, o transpirație

rece îl acoperea în întregime și... ah, nu, nu se poate, nu în fața tuturor angajaților!

— Nick? spuse BR.

— N-am nimic, spuse el șovăitor, așezând țigara într-o scrumieră.

Gustul ăla în gură. Câh!

— Ia-o mai încet la început, spuse BR.

— Poate c-ar trebui s-o iei mai întâi cu țigări cu filtru, îi sugeră un coleg bine intenționat.

Urmă o tăcere încurcată, în timp ce Nick stătea acolo, în fața lor, clipind și clătinându-se fără o vorbă.

— Hei, Nick, ai văzut cifrele pentru categoria între optspe și douășunu, bărbați și femei? îl întrebă Jeff Tobias.

— Îhî.

Regatul meu pentru un Life Saver cu mentă...

— Au crescut cu douăzeci la sută.

— Excelent, murmură Nick.

— Stați să vedeți după campania antifumat a lui Nick, adăugă BR.

Chicoteli numeroase.

— Apropo, când vedem și noi planșele?

— După-amiază am teleconferință cu Sven, răspunse Nick, constatând că iar îi înghețaseră degetele.

Să-l sune pe doctorul Williams? *Ce-ai făcut, ai fumat o țigară?*

— Sunt sigur că toți murim de curiozitate să-i vedem propunerile, spuse BR. OK, acum îi dau cuvântul lui Carlton, care o să ne prezinte noile măsuri de securitate.

Carlton sparse gheața cu un banc despre doi tipi care merg cu cortul și, peste noapte, sunt atacați de un urs grizzly, iar unul dintre tipi își pune adidașii și începe să se lege la șireturi. Celălalt îl întreabă: „De ce te-ncalți cu adidașii? Tot nu poți să fugi mai repede decât ursul." Iar prietenul îi răspunde: „Nu trebuie să fug mai repede decât

ursul. Trebuie să fug mai repede ca tine." Chestia – continuă Carlton – era că în antiterorism (expresie care îi îngheță pe toți instantaneu) învingi dacă-i convingi pe teroriști să aleagă pe altcineva. Toți se priviră stingheriți. *Noi, cei puțini, legați ca frații.*

Încălzit de mesaj – și mai în elementul lui ca niciodată –, Carlton sublinie cât era de important să nu stabilească tipare comportamentale. Fiecare dintre ei trebuia să plece la serviciu în fiecare zi la altă oră, în fiecare zi pe alt drum, cu ochii căscați la străini, în special la cei în uniformă. Distribui un material xeroxat, cu titlul: „Ce faci dacă te găsești închis în portbagajul unei mașini". Oamenii se uitară la el și vitejia li se scurse din vene. *Închis... în portbagaj?*

— Acum, să vorbim puțin despre explozibili.

Partea aceasta a prezentării ținu un sfert de oră întreg, în care Carlton le enumeră vreo treizeci de feluri de bombe, inclusiv cea atașată ștergătoarelor de parbriz.

— Cum dai drumul la ștergătoare, buum! La nivelul ochilor, drept în bot.

Betty O'Malley păli. BR îl întrerupse:

— Acum spune-ne și partea bună.

Carlton deschise o cutie și le împărți tuturor niște obiecte mici, care semănau cu niște pagere. Erau aparate de localizare electronică, asemănătoare celor de pe bărcile de salvare, care emit semnale de urgență. Dacă vreunul dintre ei era răpit, trebuia să apese pe cele două mici butoane simultan și întregul guvern american intra în alertă. Carlton deschise apoi o altă cutie și le distribui mici spray-uri cu esență de ardei. Cu ele trebuiau să stropească orice individ dubios drept în față. Dar numai după ce acesta făcea prima mișcare. Și numai dacă părea că intenționează să ucidă. Altfel, trebuiau să facă exact așa cum li se cerea, chiar dacă asta însemna să intre în portbagajul încuiat.

Întrebări? De-acum, s-ar fi auzit și musca, dacă ar fi fost vreuna în încăpere.

— Nu știu dacă am înțeles bine, zise Charley Noble, de la Afaceri Legislative. Suntem cu toții ținte?

— Nu am un răspuns, spuse BR, dar nu sunt dispus să risc. Carlton a aranjat ca toți cei de-aici, toți, fără excepție – cu excepția ta, Nick, bineînțeles – să petreacă weekendul viitor la o bază din West Virginia, unde sunt instruiți funcționarii guvernamentali în tehnici de conducere antitero.

Murmure agitate.

— O să învățați să... Ce fel de instrucție se face acolo, Carlton?

— Depistarea unei bombe montate pe un autovehicul, manevre de evaziune, întoarceri la nouăzeci și o sută optzeci de grade, tehnici de scoatere a unei mașini de pe șosea și detectarea urmăritorilor.

— Bombe? exclamă Syd Berkowitz, de la Coaliția pentru Sănătate. Avem amenințări cu *bombă*?

— E doar ca măsură de precauție. Vă asigur că FBI-ul o să-i aresteze pe indivizii ăștia foarte, foarte curând. Între timp, am aranjat cu cei de la 1800, de pe K Street, să le folosim parcarea subterană. Deocamdată, nu mai parcăm în garajul nostru.

Murmurele se auzeau acum tare. BR fu silit să ridice glasul pentru a se face auzit.

— Oameni buni, oameni buni. E doar o măsură de precauție. N-am primit nici un fel de amenințare cu bombă. Oricum, aici suntem la înălțime mare. Și sunt convins că toți cei de față sunt capabili să înghită un pic de fum.

Jeannette râse. Singură.

După ședință, BR îl luă deoparte pe Nick și-i întinse o cutie cu plasturi NicoStop. Nick o luă ca pe o balegă proaspătă, aburindă.

— Fii atent aici, spuse BR. Vânzările la „leucoplastul ucigaş", cum l-ai numit, au scăzut cu 45 la sută după emisiunea ta de la *Today*.

Nick îi înapoie cutia, cu un fior. Nu mai voia nicotină.

— Nu-mi face plăcere să trag foloase de pe urma unei întâmplări atât de nefericite, dar zău că, aşa cum se spune, ai călcat în rahat şi-ai ieşit mirosind a trandafiri. Uită-te puţin la extrasele din presă.

Îi întinse lui Nick un dosar gros, un veritabil sandvici al eroului media, cu bucăţi de hârtie decupate iţindu-se ca foile de salată sau feliile de şuncă. Nick le văzuse deja pe cele mai multe. Apăruse la toate emisiunile de dimineaţă, pe toate posturile de televiziune prin cablu. Europenii şi asiaticii, continuând să pufăie fericiţi, nu se mai săturau văzându-l. Trăise incitanta experienţă de a se auzi tradus simultan. Ziarista din Franţa, o femeie atrăgătoare şi plină de compasiune, făcuse anumite investigaţii medicale în domeniul vasoconstricţiei şi-l întrebase direct: experienţa îi afectase „capacităţile romantice"? Nick roşise, spusese că nu, *pas du tout*, şi începuse să asude rece. Apăruse la televiziunea slovacă, o apariţie importantă, căci Agglomerated Tobacco, firma Căpitanului, se pregătea să pătrundă în forţă în fostul bloc răsăritean, introducând o marcă al cărei nume se traducea prin Racleta de Gâtlej. Est-europenii, crescuţi cu ţigări care aveau gustul deşeurilor nucleare arse, erau demodaţi în materie de ţigări: voiau nu mai puţin, ci mai mult gudron în ele. Pentru ei, cancerul pulmonar era dovada calităţii.

— Jeannette mi-a zis că *Young Modern Man* vrea să facă un material din seria „O săptămână din viaţa lui X", spuse BR.

— Mda, răspunse Nick, iritat încă o dată de linia directă de comunicare Jeannette–BR. Mă gândesc să refuz.

— Japonia e foarte importantă pentru noi, iar ei ajung în mâinile a doi din trei japonezi între șaisprezece și douăzeci și unu de ani.

Era grupa de vârstă cunoscută la Academie drept „începători".

— Dar nu știu dacă vreau reporteri japonezi la mine în birou timp de-o săptămână. Sau orice alt fel de reporteri. Cred că și-așa apar prea des în presă.

— Doi din trei, Nick. Milioane și milioane de japonezi tineri și moderni. Pentru oamenii ăștia, ești un erou. Ceea ce-ți creează o anumită responsabilitate.

— Mă mai gândesc.

Partea frumoasă era că acum avea statutul unei gorile de patru sute de kilograme, care își putea permite să spună: „Mă mai gândesc."

— Puțin mai devreme am vorbit cu Căpitanul. Speră c-o să reușești să te mobilizezi.

Agglomerated își făcuse intrarea și pe piața japoneză, acum, că reprezentantul comercial american amenințase să căptușească importurile de sos de soia cu o taxă de 50%, dacă japonezii nu-și deschideau porturile și plămânii pentru produsele din tutun american.

— Spune-i și lui că mă mai gândesc.

Aici forțase puțin nota, dar BR nu putea face altceva decât să arboreze o expresie care spunea: *treaba ta, dar sper că știi ce faci.*

Toată atenția asta. Sammy Najeeb sunase dimineață, să-l invite – insistent – încă o dată la emisiunea lui Larry King. Ea și Larry erau convinși, o simțeau cu toată ființa lor, că telespectatorul care-l amenințase avea să sune din nou și oare înțelegea Nick ce emisiune putea să iasă de-aici?

— Apropo, îl anunță BR dramatic, săptămâna asta vine Penelope Bent și ghici pe cine vrea să cunoască?

Penelope, acum Lady Bent, tocmai semnase un contract pentru o sumă cu șapte cifre pe an cu Bonsacker International, fostă Bonsacker Tobacco, Inc., pentru a da un pic de *chlasă* comitetului director și întâlnirilor anuale cu acționarii. Era o practică din ce în ce mai răspândită printre Cei Șase, principalele companii producătoare de tutun, care plăteau o mulțime de celebrități cu greutate – prizonieri în războiul din Vietnam, foști rectori ai unor universități de prestigiu; încercaseră chiar și cu Maica Tereza – pentru a le face reclamă mascată sub forma manifestării libertății de expresie sau a drepturilor constituționale. Ultima achiziție era fostul prim-ministru al Marii Britanii.

— Da? făcu Nick.

— M-a sunat Căpitanul azi-dimineață. Se intimidează toți când o văd și n-au reușit să scoată o vorbă de față cu ea. Se pare că e foarte vorbăreață. În fine, s-a gândit c-ar fi bine să profiți de ocazie și să-i reciți câte ceva din Evanghelie, pentru ca, dacă i se pun întrebări mai ostile, să cântăm toți după aceeași partitură. Cu accentul pe diversitate. Agglomerated nu înseamnă doar tutun, ci și lapte praf, alimente congelate, lubrifianți industriali, filtre de aer, bile de bowling. Știi poezia.

— Da, o știu, spuse Nick, enervat că i se dădeau indicații despre cum să-și facă treaba. Mă-ndoiesc că Doamna de Titan are nevoie să-i țin eu lecții de manipulare a presei.

— Vrea să te cunoască, Nick, spuse BR vesel. Ar trebui să te simți flatat.

— Bine, mă simt flatat.

— Poate înveți și tu câte ceva despre cum se procedează cu teroriștii. Ții minte ce le-a făcut celor de la IRA după ce i-au aruncat buldogii în aer?

— Eu nu trebuia să plec la Hollywood?

— Încercăm să-ți obținem o întâlnire cu oamenii lui Jeff Megall. E ca și cum ai solicita o audiență la Dumnezeu.

— Jeff Megall însuși? întrebă Nick.

— El. Dar Căpitanul zice că vrea să fii aici, la îndemâna presei, până se satură de tine. Sincer vorbind, dacă știam că o răpire o să ne-aducă o asemenea popularitate, te răpeam eu, cu mâna mea. Și apropo de L.A., dacă tot o să fii acolo...

— Îhî, făcu Nick bănuitor.

— Prietenul tău, Lorne Lutch.

— Nu e prietenul meu, BR. N-am făcut decât să vă conving să nu-l dați în judecată. La emisiunea lui Larry King, m-am ascuns într-o debara ca să nu dau nas în nas cu el.

— S-a dat la noi rău de tot în ultima vreme, spuse BR. Ai văzut ce-a declarat săptămâna trecută? Nu, sigur că nu, erai încă la reanimare. Oprah, amica ta, l-a invitat împreună cu fata de la Silver O. Ar fi trebuit să-i vezi pe amândoi, vorbind ca din fundul butoiului. Piesă pentru două zbârnâitoare.

Era o emisiune cu Oprah la care Nick se bucura că nu fusese invitat să participe.

— A fost de toată jalea. Ea e femeie, pot s-o iert. Dar el. Tipul n-are câtuși de puțin sentimentul propriei responsabilități.

— E pe moarte, BR. Poate c-ar trebui să fim mai indulgenți cu el. Dacă ar fi după mine, i-aș da niște bani, l-aș ajuta cu cheltuielile.

— Eu n-aș proceda așa, spuse BR, dar de data asta tu și Căpitanul sunteți de aceeași părere.

— OK, îi spuse Nick lui Sven, care-l privea țintă de pe ecranul videofonului. Ce zici, behăie?

Sven îi replică:

— Vreau să evidențiez de la bun început că, deși faptul că am obținut contractul ăsta ne-a făcut tuturor plăcere,

și suntem extrem de încântați cu toții, ceea ce ni s-a cerut a fost să creăm un mesaj ineficient, care să nu aibă impact asupra publicului-țintă.

Nick avea senzația că discuția era înregistrată. Era ca o conversație cu Richard Nixon în Biroul Oval, în plină Afacere Watergate.

— Vreau doar ca rolul nostru să fie perfect clar, mai spuse o dată Sven.

— Bine, am înțeles că rolul tău e al artistului frământat, spuse Nick. Acum putem trece mai departe?

Zău așa, toate mimozele astea senzitive, crescute în serele creației. Și, culmea, tocmai în Minneapolis. Încă avea urme ale degerăturilor cu care se alesese la ultima vizită, în urmă cu șase luni.

— Am luat conceptul *Unii vor să te apuci de fumat. Noi nu*, care evită chestiunea sănătății, și l-am legat de teama instinctivă a tuturor adolescenților de-a nu fi manipulați de adulți. Asta nu ți-a plăcut.

— Nu. Pentru că era eficientă.

— S-a terminat. Acum le vorbim cu glasul autorității pe care o disprețuiesc, îi cicălim, îi trimitem în camera lor și-i îndepărtăm complet de noi.

— Deja începe să-mi placă, spuse Nick.

— OK, atunci mergem mai departe.

Sven trase planșa în fața videocamerei. Pe ea nu se afla decât un text scris: „Tot ce v-au spus vreodată părinții în legătură cu fumatul e corect."

— Hm, făcu Nick.

— Știi ce-mi place mie la ea? zise Sven. Îmi place cât e de anostă.

— Într-adevăr, e anostă, aprobă Nick.

— E ucigătoare. Puștii o să se uite la ea și o să-și verse mațele. *Pfui!*

Asta ar fi, probabil, reacția lui Joey, reflectă Nick.

— Dar e strălucită, continuă Sven, prin deconstructivitatea ei.

— Cum așa?

— Citește ultimele trei cuvinte cu voce tare.

— Fumatul e corect.

— Pe-afară behăie, înăuntru te prinde. Oaia troiană.

— Cred, spuse Nick, că pot să-i conving pe-ai mei.

Aștepta cu nerăbdare pauza de prânz, un ceas sau două de normalitate împreună cu Polly și Bobby Jay. Ca doctor în știința întorsului din condei, înțelegea de ce Căpitanul și BR voiau să extragă până și ultimul ou de aur din gâscă, înainte ca aceasta să moară, dar faima își avea prețul ei. Cum spunea odată Fred Astaire, vedeta e o persoană care muncește din greu pentru a deveni cunoscută și pe urmă umblă cu ochelari fumurii, pentru a nu fi recunoscută. Pe drumul dintre Academie și Bert's, simți oamenii din jur privindu-l cu atenție, îi văzu dându-și coate și șoptindu-și: „Nu-i așa că el e?" La colțul dintre K și Connecticut, în timp ce aștepta să se schimbe lumina semaforului, auzi o femeie murmurând:

— Ai meritat-o.

Se răsuci pe călcâie, dar femeia își continuă drumul, iar el nu avu chef să alerge după ea și s-o întrebe dacă auzise bine. Dar îi dăduse un fior pe șira spinării. Nick nu era un bleg, fusese făcut „criminal în masă", ba chiar mai rău de mulțimi întregi de oameni, adeseori în cor, dar erau șicanele obișnuite, în general din partea ofticoșilor legitimați sau a „profesioniștilor din domeniul sănătății". Dar când pietonii de pe stradă, complet străini, începeau să vină la tine – în cea mai aglomerată dintre intersecțiile din Washington, în plină zi – pentru a-și exprima solidaritatea cu cei care te răpiseră și te torturaseră, puteai

considera că undeva, de-a lungul traseului profesional, greşiseşi drumul.

Intră grăbit la Trover Shop şi cumpără o pereche de ochelari de soare ieftini. Parcurse ce rămăsese din bulevardele Connecticut şi Rhode Island fără să-i mai dorească nimeni moartea.

Înăuntru la Bert's, se simţi din nou la adăpost. Bert îi ieşi în întâmpinare, îmbrăţişându-l şi făcând mare caz de prezenţa lui; chelnerii mai vechi se apropiară de masă ca să-i strângă mâna, să-l felicite şi să-i spună că arăta excelent. Era un lucru pe care-l auzea des în ultimele zile: „Nick, arăţi excelent!", în ciuda faptului că slăbise cinci kilograme şi pielea îi era cenuşie, ca solzii de peşte.

Bert îi spuse că prânzul din ziua aceea era din partea casei şi-l conduse personal la masa lui obişnuită, de lângă şemineul fals, care clipea calm, aruncându-şi flăcările liniştitoare de acetat peste cărămizile coşului.

Bobby Jay şi Polly sosiseră deja. Se ridicară amândoi în picioare să-l salute, neliniştindu-l. Aici, mai mult ca oriunde altundeva, preţuia confortul pe care-l conferea rutina şi nici un membru al echipei nu se ridica în picioare să-l salute pe un altul. Printre negustorii morţii domnea egalitatea. Polly chiar îl strânse în braţe şi-l sărută. Îl neliniştea. Se săturase să se facă atâta caz de el.

— Sunt teafăr! spuse Nick. N-a fost cine ştie ce.

— Arăţi grozav, spuse Bobby Jay.

— Serios, zise Polly. Arăţi grozav.

Nick îi ţintui cu privirea.

— Ce naiba, sunteţi de la felicitările Hallmark? Arăt ca dracu'.

Bobby Jay şi Polly schimbară o privire. Polly îi puse mâna pe antebraţ.

— Ne bucurăm că te-ai întors printre noi.

— Nu-mi vorbi ca la tâmpiţi.

— Scuză-mă, spuse Polly, retrăgându-și mâna. Nu mi-am dat seama că ai o zi mai proastă.

— BR tocmai mi-a comunicat că, din ordinul Căpitanului, o să trebuiască să-l mituiesc pe Tumbleweed Man, care moare de cancer în gât, ca să nu ne mai vorbească de rău. Sunt obligat să accept toate solicitările pentru interviuri, fir-ar să fie – mâine-seară apar la *Larry King Live*, el și FBI-ul vor să mă folosească drept momeală ca să-l ademenească pe dementul de Peter Lorre –, iar pe stradă, o femeie mi-a șuierat că am meritat să fiu răpit. Da, am o zi mai proastă.

— Viața-i grea în orașul ăsta, spuse Bobby Jay.

— Mie-mi spui? Fiți atenți la noii mei bodyguarzi.

— Unde?

— V-au păcălit, nu-i așa? Tipul în blugi și tipa cu poșeta cât o geantă de voiaj. Foști agenți din Serviciile Secrete. Știți ce are fata în poșetă? O carabină cu țeava retezată. Sper din suflet să mai încerce o dată. Aveți idee ce fel de gaură zdrențuită face o mână de gloanțe cu încărcătură dublă?

— Mda, zise Bobby Jay, eu am.

— Au ordin să se piardă-n peisaj. Spre deosebire de foștii bodyguarzi, în costume și cu căștile în urechi. „Atențiune, atențiune, suntem bodyguarzi! Veniți să ne atacați clientul!" De mare folos mi-au fost.

— Aveam impresia că ai făcut tot ce-ai putut să scapi de ei, spuse Polly.

— Polly, zise Nick condescendent, pe un ton din care reieșea că problemele de securitate erau de neînțeles pentru femei, bodyguarzii *adevărați* nu-i slăbesc din ochi pe cei pe care ar trebui să-i protejeze. O, Doamne, oftă el. Uitați-vă la mine. *Bodyguarzi.*

— Dacă lucrurile merg tot așa, spuse Polly, în curând o să avem toți nevoie de ei. Ai văzut ce publicitate și-au făcut tipii cu alcoolul la făt în weekend?

— Jalnic, spuse Bobby Jay.

— Nu credeţi că *Sun* s-a cam compromis acordându-le atâta spaţiu? Am vorbit cu Dean Jardel, de la S and B. Ei se ocupă de distribuţia a două treimi din băuturile alcoolice în zona Washingtonului şi susţine că, luna viitoare, *Washington Sun* n-o să primească nici măcar o reclamă la băutură.

— Mi-ar plăcea să avem şi noi puterea asta, zise Bobby Jay, dar ziarul nu face reclamă la arme. Nu c-ai putea cumpăra arme la Washington.

— Au formulat în aşa fel încât parcă noi le încurajăm pe femeile gravide să bea. Era totul atât de... corect din punct de vedere politic, că mi-a venit să...

— Să *ferşi*.

— Mă mir că nu m-au răpit şi pe mine, în drum spre birou, azi-dimineaţă.

Ascultând toate acestea şi rumegând întâmplarea cu femeia de pe stradă, Nick avu impresia că alţii încercau să profite de proba lui de curaj în faţa plasturilor.

— Polly, o întrerupse el, nu cred că cei care lucrează pentru industria băuturilor alcoolice au vreun motiv să se teamă de răpiri deocamdată.

Se lăsă o tăcere stingheră. În gura lui, „băuturi alcoolice" sunase ca „laxative" sau „mâncare pentru animale". Polly trase lent din ţigară, lăsă fumul din adâncul plămânilor să-i iasă printr-un colţ al gurii într-un fel rece, concentrat, fără să-şi ia o clipă ochii dintr-ai lui, şi bătu cu vârful pantofului în podea de câteva ori.

— Ce importanţi suntem astăzi, spuse ea.

— Uite ce-i, n-am nimic cu tine, dar tutunul e ţinta a ceva mai multe atacuri decât alcoolul.

— Zău? făcu Polly. Asta-i o noutate.

— Auzi? Facem oricând comparaţia, pe cifre concrete. Produsul meu elimină 475 000 de oameni pe an. Asta înseamnă 1 300 pe zi...

— Ia stai puţin, spuse Polly. Tu eşti cel care spune mereu că cifra de 475 000 e umflată...

— OK, atunci 435 000. O mie două sute pe zi. Şi câte decese avem din cauza alcoolului, anual? Câteva sute de mii, cel mult. Două sute şaptezeci şi ceva pe zi. Ura! Două sute şaptezeci. Probabil tot atâţia mor zilnic alunecând pe săpun, în baie. Aşa că nu-i văd pe teroriştii atât de enervaţi încât să răpească pe cineva din industria alcoolului.

— Vorbiţi amândoi ca McNamara, la numărătoarea cadavrelor. Hai să ne calmăm un pic.

Nick se întoarse spre el.

— Câţi oameni mor din cauza armelor în fiecare an, în Statele Unite?

— Treizeci de mii, spuse Bobby Jay, dar asta e cifra brută.

— Optzeci pe zi, pufni Nick plin de dispreţ. Mai puţin decât mortalitatea la accidentele de maşină.

— Iar net ies şi mai puţini, spuse Bobby Jay blând. Cincizeci şi cinci la sută din ele sunt sinucideri şi alte opt procente omoruri justificate, aşa că vorbim doar despre 11 100.

— Treizeci pe zi, spuse Nick. Nici nu se pune la socoteală. Nici un terorist n-o să-şi piardă timpul cu vreunul din voi.

— Nu vrei să vezi câteva dintre scrisorile mele de ameninţare? întrebă Polly congestionată.

Nick n-o mai văzuse atât de pornită de când apăruse la *Geraldo* împreună cu părinţii unui întreg autobuz cu copii, accidentaţi de un şofer beat.

— Scrisori de ameninţare? Scrisori de *ameninţare*? râse Nick sarcastic. Ale mele sunt *toate* de ameninţare. Nici nu-mi mai deschid corespondenţa, plec direct de la premisa

că s-ar putea să conţină o bombă. Corespondenţa mea merge direct la laboratoarele FBI-ului. Te rog, nici nu încerca să-mi faci concurenţă la subiectul scrisori.

— Nu vreţi să lăsăm mănuşile de box la o parte şi să comandăm? spuse Bobby Jay. Mor de foame.

— Foarte bine, zise Nick, scrâşnind din dinţi.

Aşteptai un pic de compasiune... Stai puţin, ţi-a arătat compasiune până i-ai spus că vorbeşte ca din felicitările cu urări de însănătoşire. Iar avea gustul ăla în gură, ca şi cum ar fi ţinut un chiştoc sub limbă. Doctorii îi spuseseră că organismul va elimina nicotină trei luni de-acum încolo. Mâncarea nu era prea bună în ultima vreme, iar condimentele îi dădeau un gust ca de decapant. Se sili să spună:

— N-am avut intenţia să mă dau important.

— Lasă, nu-i nimic, spuse Polly scurt.

Se concentrară asupra meniurilor, ca să nu trebuiască să se uite unul la altul.

Lui Bobby Jay îi reveni sarcina de a întreţine conversaţia, sub formă de monolog. Deplânse apropiata comemorare a asasinării preşedintelui Finisterre, dat fiind că aceste ocazii prilejuiau întotdeauna o orgie – după cum o numea el – de apeluri la limitarea numărului de arme, în paginile de opinie ale ziarelor, las' că preşedintele Finisterre fusese spulberat cu o puşcă de vânătoare cu lunetă.

— Şi ce-o să facă, o să ne ia armele de vânătoare?

— Doar dacă trebuie să ni le smulgă dintre degetele moarte şi reci, murmură Nick, alegând pastele, în speranţa că nu vor avea gust de pesticid.

Bobby Jay anunţă că SAFETY pregătea o campanie de publicitate proactivă cu care să întâmpine comemorarea. De asemenea, încercau să-şi convingă amicii din Congres să convingă Casa Albă să aprobe o Săptămână a Siguranţei Armelor de Foc, care să încadreze ziua aniversară. Deocamdată, Casa Albă refuza să discute, dar, în felul acesta,

se lăsa împinsă în corzi de către SAFETY: „Am invitat Casa Albă, am *implorat* Casa Albă să susţină o iniţiativă la nivel naţional, pentru o săptămână de conştientizare, şi ce s-a întâmplat? Nimic..." În plus, Stockton Drum, care fusese acuzat recent la *Face the Nation* că înfăptuia „genocidul" în rândurile tineretului de culoare din cartierele oraşului, dăduse ordin ca toţi angajaţii de nivel înalt ai lui SAFETY să efectueze o oră pe săptămână servicii comunitare cu tinerii de culoare din oraş. În felul acesta, data viitoare când vreun liberal sclivisit îl acuza că încuraja crima în masă, putea să i-o reteze de la rădăcină. Ordinul prezidenţial al lui Drum fusese întâmpinat cu entuziasm moderat de majoritatea angajaţilor, dar şi cu o reală atitudine civică de câte unii. Cineva propusese să se organizeze cursuri gratuite de folosire a armelor de foc în cartiere. Argumentul fiind că, dacă tinerii aceştia intenţionau să transforme străzile oraşului în zone cu foc de voie, era bine să înveţe să ochească, pentru ca numărul trecătorilor nevinovaţi, omorâţi accidental, să nu fie prea mare. Bobby Jay respinsese propunerea.

— Cel mai trist, spuse el, fixându-şi cuţitul special în cârlig, odată cu sosirea mâncării, e faptul că, probabil, nici nu-i o idee chiar atât de proastă.

Sosi şi frappé-ul. În timp ce mâncau, Polly nu spuse mare lucru. Nick se simţea tot mai prost din cauza felului cum se purtase şi tocmai planifica o împăcare, când Bobby Jay menţionă un articol apărut în numărul din ziua aceea al lui *Washington Moon*.

— Ia zi, spuse Polly într-o manieră studiat lejeră, ce mai face Feather?

— Feather?

— Heather.

— Bine, zise Nick. Presupun. Nu ştiu. Încearcă să obţină un post la *Sun*. Are un interviu cu Atherton Blair.

— Jigodia aia. Cred că el a hotărât să bage convenția pe tema alcoolismului la fât în partea de sus a paginii. Știți că tipul nu bea deloc.

— Un ziarist care nu bea, spuse Bobby Jay. Ce s-au schimbat vremurile.

— Nu numai asta, dar e și membru la Alcoolicii Anonimi.

— Da? zise Nick.

— Avem informații că e membru. Se duce tocmai până la Reston, ca să nu afle lumea.

— Nu, serios, spuse Nick. Ar trebui să-i spun chestia asta lui Heather.

— Cum adică? se încruntă Polly.

— Nu știu. Poate îi folosește la ceva. Poate scrie ceva despre cât de grozavi sunt cei de la AA, sau mai știu eu.

— Ca să iasă-n față criticând alcoolul? E o informație cu circuit restrâns. Ca de altfel tot ce se discută la masa asta.

— Stai, nu te ambala. Voiam doar...

— Să-i transmiți informații confidențiale pipiței tale.

— Cred că nici unul dintre noi nu se îndoiește vreo clipă, interveni Bobby Jay, că tot ce se spune la masa asta rămâne *strictamente* la masa asta.

— Exact, spuse Nick.

— Exact, spuse Polly.

Iar Nick adăugă neutru:

— Oricum, nu s-a întâmplat nimic, să știți. În ultimele săptămâni am avut altele pe cap, ca de pildă dacă o să mi se mai dezmorțească vreodată degetele. Sau dacă o să am nevoie de un transplant de ficat.

— Dacă o ții pentru lucrul cu gura, ar trebui să te pui pe treabă, spuse Polly.

Se uită la ceas și declară că trebuia să plece. Vinarii sosiseră din California, să facă presiuni asupra Comisiei pentru Agricultură, în legătură cu filoxera. De asemenea, urma să se întâlnească și cu cei de la agenția de publicitate,

să vadă cum putea fi contracarată catastrofala și greșita impresie că numai vinul roșu franțuzesc prevenea atacurile de cord.

Nick și Bobby Jay o urmăriră îndepărtându-se, cu poșeta agățată pe umăr, cu antena mobilului ițindu-se din ea, cu tocurile păcănind pe podea. Nick observă că purta o fustă mai scurtă decât de obicei, sexy, cu pliuri. Îl întrebă pe Bobby Jay:

— A pățit ceva? Era întoarsă rău pe dos.

— A primit o scrisoare de la Hector, spuse Bobby Jay. Vrea să mai încerce o dată. Dar vrea să se ducă să stea cu el, în Lagos.

— Ei, atunci nu mă mir, zise Nick.

Întors la birou, tocmai se ascunsese într-un colț cu un teanc de hârtii, când intră Gomez O'Neal, închizând ușa în urma lui.

— Ce e?

— Nu știu, spuse Gomez grav.

Derutat, Nick întrebă:

— E vreo chestie Zen?

— Păzește-ți spatele, băiatule, spuse Gomez și ieși.

14

Nick încercă să-l sune pe Căpitan. Se alarmă când secretara îi spuse că acesta era în spital.

— Nimic îngrijorător, continuă ea. E doar la revizie.

Se părea că valvele de porc instalate pe alte persoane începuseră să cedeze, iar doctorii Căpitanului nu voiau să rişte. Vocea nu-i suna prea grozav.

— Alo? Nu, fir-ar să fie, *nu* vreau să-mi pun maţele în mişcare. Ţi-am spus deja de patru ori şi, oricum, nu te priveşte. Alo? Nick, băiete! Ce mă bucur să-ţi aud vocea. Ce mai fac? Făceam bine până nu m-au adus cu sila aici, în temniţa asta medievală. Îţi spun eu care-i partea proastă a sistemului de sănătate din ţara asta. *Spitalele!*

Pe fundal se auzi sora medicală, care părea să fie o negresă masivă, între două vârste, cu o autoritate incontestabilă, ordonându-i să amâne convorbirea telefonică până după ce se va fi ocupat de lucruri mai urgente. Fiind din sud, Căpitanul nu avea voinţă în faţa ei. Puţin îi păsa femeii că el era căpitan, un titan al industriei, cel mai important om din Winston-Salem.

— Te sun puţin mai târziu, îi spuse el, după ce mă ocup de femeia asta.

Îl sună după zece minute:

— O să-mi mai dea ordine când o face plopul pere.

Pe fundal, Nick auzi:

— Nu plec până nu iei pastila aia.

— Am *luat* nenorocita de pastilă! Te-am văzut la *Larry King Live* aseară. Te-ai descurcat foarte bine. Ai făcut o treabă excelentă. Păcat că n-a sunat tipul care te-a răpit.

— Probabil s-a prins că FBI-ul înregistrează toate apelurile. Știți, vă sunasem cu două probleme, Lady Bent și Lorne Lutch.

— Da, spuse Căpitanul, băutoarea de gaz și nematodul.

A doua referire era la omida frunzei de tutun. Prima se dovedi a fi o trimitere la obiceiul fostului premier britanic de a călători frecvent cu Gulfstreamul Căpitanului. Posesorii de avioane cu reacție Gulfstream sunt întotdeauna populari.

— BR zice că vreți să-i recit eu din Evanghelie?

— Da. Ești tânăr, arătos, ai fost răpit de teroriști. Pe tine o să te asculte. Pe mine nu, pot să-ți garantez.

— Aha. Și mi-a mai spus că vreți să-l mituiesc pe Lutch când ajung în California, pentru proiectul de la Hollywood. Nu cred că-i o idee bună.

— A fost ideea mea.

— Cred că ne poate face rău.

— De câte ori deschid televizorul, dau peste el, cârâind prin aparatul ăla al lui cu cine știe ce moderator de emisiune milos, despre cum nu mai are decât două luni de trăit și vrea să-și petreacă fiecare minut din ele făcând apel la tineretul țării ăsteia să nu se-apuce de fumat. Pentru un om cu răsuflarea tăiată, vorbește cam mult. Ar fi mult mai simplu dacă ar muri fumând în pat, ca ăilalți care ne-au dat în judecată, dar nu putem conta c-o să avem același noroc de fiecare dată.

În ultimul timp, trei persoane care intentaseră procese companiilor de țigări pentru că se îmbolnăviseră de cancer reușiseră să adoarmă cu țigara aprinsă în mână și să moară.

— Nu cred că Lutch ne afectează prea tare, spuse Nick. Defulează și el.

— Asta să i-o spui prim-vicepreședintelui de la vânzări. Lutch a apărut la *Donahue* – numai gândul la ăștia doi schimbând amabilități îmi întoarce stomacul pe dos – acum trei săptămâni și vânzările la țigările Tumbleweed au scăzut cu șase la sută. Șase la sută.

— O să crească iar după ce se duce.

— Nu cred că putem conta pe asta. E unul dintre trădătorii de nivel foarte înalt. Ofticoșii vor musai să facă din el un martir (Căpitanul își coborî glasul până la șoaptă). Gomez O'Neal a aflat că vor să înființeze o fundație. Fundația Lorne Lutch. Vor să amenajeze o fermă pentru copiii cu...

Nu se hotăra să pronunțe cuvântul.

— Cancer?

— Mă ia cu fiori doar când mă gândesc.

— Exact de aceea avem nevoie de o campanie antifumat pentru copii.

— Am ajuns până acolo încât, ori de câte ori dau drumul la televizor și văd pe cineva care a făcut reclame pentru țigări, mă întreb: dacă se-mbolnăvește și ăsta? Mai ții minte toate reclamele pe care le-au făcut Dick Van Dyke și Mary Tyler Moore pentru Kent, în anii șaizeci? Doamne ferește, dacă se îmbolnăvește *ea*? Îți dai seama? Preferata Americii, la emisiunea lui Donahue, gemând... Vreau să te duci să vorbești cu el, băiete. Pe tine o să te-asculte.

— De ce m-ar asculta neapărat pe mine? întrebă Nick.

— Pentru că știe că tu ne-ai convins să nu-i târâm fundul ăla cu bătături de la șa prin tribunale, când a început să facă tărăboi. Și pentru că acum, după răpire, ți-ai vărsat sângele. Ai suferit. E cowboy și respectă lucrul ăsta. De asemenea, e snob – asta știu din surse personale – și acum, că ești vedetă, n-o să reziste. Fă-o pentru mine, fiule.

Nick oftă.

— Bine, dar pe cuvânt că...

— Așa, bravo. Acum, evident că nu vrem să ne angajăm într-o licitație cu el, de-aia vrem ca prima ofertă pe care i-o facem să fie suficient de impresionantă încât să-i atragă atenția. Unde-mi sunt ochelarii? I-a furat femeia aia, știu eu. Uite-i. Am în față raportul lui Gomez O'Neal cu datele personale... Văd că persoana lui a avut ceva probleme cu alcoolul, câteva bătăi prin baruri, nimic ieșit din comun, nu-și bătea nevasta. S-a lăsat de băutură... A intrat la AA. În ziua de azi nu mai bea nimeni, nu ți se pare? Nu ne mai interesează decât sănătatea. Sănătate, sănătate, sănătate, jogging, jogging, jogging. Pe vremuri, viața era mult mai interesantă. Am fost eu însumi în California anul trecut, cu afaceri. Te duci la câte o petrecere și lumea nu discută decât despre nivelul colesterolului. Ultimul lucru pe care vreau să-l aflu despre cineva e raportul dintre colesterolul rău și colesterolul bun. Trei copii. Din cum arată raportul ăsta, n-aș zice c-o să ajungă prea departe în viață. Dar mai sunt cinci nepoți adolescenți. Douăsșcinci de mii de dolari înmulțit cu cinci (Nick îl auzi mormăind în timp ce calcula)... înmulțit cu patru face cinci sute de mii. Plus ceva pe deasupra pentru el, că are probleme. Un milion de dolari, rotund. Plătim noi impozitele, ca să fie totul cușer, curat și legal. Și putem emite cecul pe numele Coaliției pentru Sănătate... Nu, cred că nu-i bine să pună mâna vreun reporter pe un cec anulat. Ce satisfacție le-ar da! Facem tranzacția în bani gheață. Oricum, nu există priveliște mai impresionantă decât un teanc mare de bancnote. Când mi-am început eu cariera, la vânzări, umpleam un sac cu bancnote de cinci și de zece dolari și mergeam prin țară, din magazin în magazin, plătindu-i pe proprietari să ne dea spațiu pe raft. Ce vremuri! Da, o facem cu bani gheață, cu banii jos.

— Vă propun un titlu de ziar, spuse Nick: TUMBLEWEED MAN, MURIBUND, REFUZĂ BANII MURDARI AI LOBBY-ULUI PENTRU TUTUN. Și ăsta ar fi un titlu de *Wall Street Journal*. Versiunea de tabloid va suna probabil cam așa: NEGUSTORUL MORȚII CĂTRE TUMBLEWEED MAN: TACĂ-ȚI GURA ȘI MORI ODATĂ.

— Dar nu e mită, spuse Căpitanul apăsat. Câtuși de puțin. Te trimitem acolo pe aripi de înger, băiete. E altruismul în tot ce are el mai bun.

— Zău așa...

— Bineînțeles. Un gest de un umanism profund. Uite un om care ne acuză peste tot că suntem negustorii morții și noi cum răspundem?

— Încercând să-l dăm în judecată pentru că și-a încălcat contractul.

— Asta a fost demult. Vrem să-i ținem nepoții la școală, ca să nu trebuiască să pună benzină în rezervoarele mașinilor sau să servească în magazine non-stop, ca părinții lor. În plus, punem pe masă o jumătate de milion de dolari doar ca să arătăm că nu purtăm ranchiună nimănui. Asta se cheamă să întorci și obrazul celălalt. Cred că însuși Cristos ar fi recunoscut că-i frumos din partea noastră. Iar el nu ne-a învățat decât că trebuie să ne iubim aproapele. N-a spus în viața lui că trebuie să-l și îmbogățim pe ticălos.

— Vreți să spuneți, zise Nick, că... îi dăm pur și simplu banii?

— Păi eu ce tot dondăn aici? Sigur că asta vreau să spun.

— Și nu-i nevoie să semneze nimic?

— Absolut nimic.

— Nici un acord de păstrare a tăcerii?

— Ce-ai pățit, băiete? Nu mai înțelegi limba maternă? Nu. Sigur, poți să-i spui că i-am fi recunoscători dacă ar păstra gestul pentru el. Ca pe o chestiune de familie. De asemenea, poți să adaugi că, dacă ar fi venit mai întâi la

noi, în loc de presă, l-am fi ajutat. Tutunul se îngrijește de ai lui.

— Ei, atunci n-am nimic împotrivă, spuse Nick, răsuflând ușurat.

Pesemne Căpitanul, de pe patul de spital și contemplându-și propria moarte, hotărâse să facă pace cu dușmanul.

— Părerea mea, chicoti Căpitanul, e că nemernicul o să fie atât de copleșit de recunoștință, că o să trebuiască să-și țină gura. Sau, dacă avem într-adevăr noroc, la vederea atâtor bani o să facă stop cardiac.

Gazelle îl sună pe interfon, ca să-i spună că veniseră niște agenți FBI să-l vadă.

Agentul Allman, cel mai prietenos, îi strânse mâna. Agentul Monmaney, cu un aer de parcă tocmai luase un prânz din sticlă pisată și cuie, se mulțumi să dea din cap.

— I-ați prins? întrebă Nick.

— Pe cine? întrebă agentul Monmaney.

— Pe răpitori, pe cine altcineva?

Monmaney îl privi fără să clipească. Ce naiba pățise? Nick se întoarse spre Allman, care părea să-i cerceteze amănunțit biroul. Ciudate maniere aveau ăștia doi.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă el.

— Ancheta e în derulare, spuse Monmaney.

— Bine, atunci pot să vă ajut cu ceva?

— Poți? spuse Monmaney.

Ce bine: alt dur, adept al filozofiei Zen. Nick spuse:

— Voiați să discutați cu mine despre ceva anume? Sau ați venit doar să mă încurajați?

Agentul Allman se uită la posterul cu doctorul care recomanda Lucky Strike. Chicoti.

— E haios.

— Da, zise Nick. Slujba mea ar fi fost mult mai ușoară pe vremea aia.

— Tata fuma Luckies.

— Serios? zise Nick.

— Îhî, făcu Allman, pe un ton din care Nick deduse că bătrânul avusese o moarte oribilă, prelungită, în urma unui cancer pulmonar.

Grozav, exact ce-i trebuia în tabăra lui, un activist antifumat.

— Lucrează..., bâjbâi el, a lucrat în poliție?

— Nu, a avut un service. Acum e pensionar, locuiește în Florida.

Nick simți o ușurare imensă la auzul veștii că papa Allman era încă în rândul celor vii. Allman continuă:

— Probabil o să-l omoare soarele, înaintea țigărilor.

— Ha! făcu Nick.

— Mai folosește și altcineva telefonul din biroul dumneavoastră? întrebă agentul Monmaney.

— Telefonul meu? Ăă, sigur, tot ce se poate.

— „Sigur, tot ce se poate"?

— Poate. De ce?

— Așa.

Nick și Monmaney se priviră. Allman spuse:

— Înainte de asta, ați mai folosit vreodată plasturi cu nicotină?

— Eu? zise Nick, căruia direcția în care se îndreptau întrebările începea să-i dea o senzație de disconfort. Mi-a plăcut să fumez. Aș vrea să-mi mai placă și-acum.

— Ați ales o modalitate extremă pentru a vă lăsa de fumat, spuse Allman, apucând baioneta din Primul Război Mondial pe care Nick o folosea ca prespapier. Ce armă periculoasă.

— Poftim? zise Nick. Cum adică, „am ales"?

— Am spus eu asta?

— Da, zise Nick ferm, asta ați spus.

— Da? îl întrebă Allman pe Monmaney.

— Eu n-am auzit.

Nick își supse burta.

— Nu știu de ce, spuse el, dar am impresia că ăsta e un interogatoriu.

— De curând am văzut un articol într-una dintre revistele de știință, despre cancerul de piele, spuse agentul Allman. Te-nfiori. În ziua de astăzi, trebuie să avem grijă.

— Da, spuse Nick cu oarece asprime. Așa trebuie, într-adevăr.

— Domnule Naylor, spuse agentul Monmaney, vi se face multă publicitate favorabilă ca rezultat al acestui incident.

— Mda, nu se întâmplă în fiecare zi ca un lobbyist să fie răpit, torturat și aproape ucis, chiar dacă multă lume consideră, probabil, c-ar trebui să se întâmple mai des.

— Nu asta am vrut să evidențiez.

— Dar ce-ați vrut de fapt?

— Vă prezentați ca un martir. Ca un erou.

— Domnule Monmaney, spuse Nick, aveți ceva împotriva țigărilor?

Pe chipul ca de lup al lui Monmaney pluti umbra palidă a unui zâmbet, dar nu a unuia sănătos.

— Nu mai am, de când m-am lăsat.

— Dați-mi voie să vă spun ceva, zise Nick. Pentru prima dată de când am acceptat postul ăsta, am parte de un tratament corect. Acum presa măcar așteaptă până la al patrulea paragraf înainte să mă compare cu Goebbels.

— Distractiv, spuse agentul Allman.

Agentul Monmaney nu-i împărtăși amuzamentul.

Cei trei se priviră fix. Nick era decis să nu rupă tăcerea.

— Nu demult vi s-a mărit salariul, spuse agentul Monmaney.

— Îhî, zise Nick.

— O mărire considerabilă. Vi s-a dublat leafa.

— Aproape, spuse Nick.

— Eu zic, spuse Allman, ridicându-se de pe canapeaua deasupra căreia stătea doctorul care recomanda Luckies, c-o meritați. Am impresia că promovați țigările într-un mod foarte competent.

— Vă mulțumesc, spuse Nick înțepat.

— Ținem legătura, spuse agentul Allman.

15

Stresul – pe care Nick îl simțea acum tot mai acut – îl excita. Ieși pe balconul biroului și se uită în jos, la fântână. Afară era o zi caldă de primăvară și femeile de prin birouri îmbrăcaseră rochii de vară. Se pomeni urmărind-o pe una dintre ele acolo, jos, mâncând o înghețată cu iaurt din mers, o blondă înaltă și apetisantă, cu bust amplu, într-o rochie străvezie, fără mâneci, ciorapi și pantofi cu toc, lingând prelung și lent din con. Chiar și de la înălțimea asta îi vedea bretelele sutienului. Heather se pricepea să obțină efect din figura cu bretelele. Era unul dintre trucurile unora dintre femeile care lucrau în Washington, mai bine dotate la capitolul bust. Nu mergeau până acolo încât să poarte jersee prea strâmte sau prea decoltate – aici sexul trebuia afișat într-un mod mai subversiv –, ci făceau în așa fel încât în fotografie să apară o bucățică de bretea, după care se prefăceau jenate la vederea ei.

Privind în jos, către atrium, începu să viseze. Micșoră luminile și-i alungă pe toți mâncătorii de înghețată sau calzone. Împrejurul fântânii adună o orchestră întreagă compusă din femei cu dinți uimitori, îmbrăcate doar cu instrumentele. Pe violoncelistă o așeză în față. Da. Violoncelistele dezbrăcate aveau ceva special. Le puse să interpreteze aria țigărilor din actul I al operei *Carmen*, cântată ca o serenadă tinerilor din Sevilla de către iubitele lor,

fetele care lucrau la fabrica de ţigarete. Academia finanţase montarea operei la Centrul Kennedy, cu doi ani în urmă. De-atunci încoace, Nick o fredona sub duş. *C'est fumée, c'est fumée!*

În aer, cu privirea urmărim
înălţându-se spre cer
fumul cel dulce mirositor.
Cât de plăcut se urcă
la cap, la cap,
atât de dulce
umplându-ţi sufletul de bucurie!
Dulcile cuvinte ale îndrăgostiţilor...
sunt doar fum.
Simţămintele şi jurămintele lor...
toate sunt fum.

Scena era pregătită. Nu mai rămânea decât piesa de rezistenţă: Heather, voluptuoasă, rozalie şi în întregime *au naturel*, ca una dintre frumuseţile îmbăindu-se ale lui Renoir, aşezată în platoul cel mai de sus al fântânii, împreună cu el, bând şampanie (Veuve Clicquot, demisec) din pahare înalte şi înguste, răcite.

Se întoarse în birou şi o sună.

— Bună, spuse Heather cu un glas voalat, nu pot răspunde acum. Lăsaţi un mesaj şi am să vă sun cât pot de repede. Dacă doriţi să vorbiţi cu centralista, apăsaţi pe tasta zero.

Îi lăsă un mesaj, întrebând-o dacă dorea să ia cina cu el în seara aceea la Il Peccatore, apoi reveni pe balcon, să vadă dacă *tableau*-ul era la fel de *vivant*. Orchestra fusese înlocuită de nişte albine lucrătoare care mâncau calzone şi îngheţată cu iaurt.

Se aşeză la birou, revenind la treburile zilei cu entuziasmul cuiva care face o pană de cauciuc pe autostradă,

într-o zi caniculară. Avea de scris un articol de opinie pentru congresmenul Jud Jawkins (democrat din Kentucky), contestând un studiu al INS-ului care demonstra felul în care copiii mamelor fumătoare făceau cu 80% mai multe crize de astm decât copiii mamelor nefumătoare. Nick oftă.

Scrise: „Nimeni nu are mai mult respect pentru activitatea desfășurată de Institutul Național de Sănătate decât mine, dar cred că este păcat că, într-o vreme în care țara noastră se confruntă cu atât de multe probleme de sănătate înfricoșător de grave – SIDA, nivelurile de colesterol care cresc necontrolat și recenta epidemie de rujeolă din statul meu natal –, INS-ul a devenit atât de obsedat de corectitudinea politică, încât să cheltuiască resurse însemnate bombardându-i pe americani cu informații pe care aceștia le dețin deja."

Era unul dintre procedeele mai convenționale – vechiul *Déjà Voo-doo* –, dar vor trebui să se mulțumească doar cu atât. Tocmai mima moralitatea indignată și pledoariile pentru un tratament decent și corect, când se auzi o bătaie rapidă la ușă, iar Jeannette întrebă:

— Te deranjez?

Înălță capul din disimulările așternute și-i zări figura ivindu-se din spatele ușii. Părea mult mai relaxată decât de obicei. Își eliberase părul blond-înghețat din închisoarea cocului de la ceafă și-l lăsase să atârne într-o coadă de cal legată cu o panglică. Era îmbrăcată în obișnuitul *deux-pièces* bleumarin, distant și atât de strâmt încât să pună în evidență fiecare clipă a fiecărui ceas petrecut asudând la sală; dar îi adăugase o eșarfă de mătase în culori explozive, de la Chanel sau Hermès, care-i dădea aerul unei femei bogate, puse pe distracție. Nick trebui să admită că Jeannette arăta excepțional în ziua aceea. Poate că unul dintre grupurile de dezbateri la care participa îi recomandase

s-o lase mai moale și să abandoneze aspectul dominator. La urma urmelor, de-aia numeai o păpușă purtătoare de cuvânt, ca să-i ajute pe privitori să uite de cancer, de afecțiunile cardiace și de emfizem, nu să le biciuiască libidoul ca un dresor în arenă.

— Salut, îi spuse ea prietenos. Te deranjez?

— Nu, replică Nick. Tocmai făceam un terci de opinie.

Ea închise ușa.

— Doamne, zise apoi, ce n-aș da să am talentul tău la articolele de opinie.

— A, e simplu ca bună ziua, spuse Nick.

— Pot să ți-l recit pe cel pe care l-ai scris pentru Jordan, când Deukmejian a interzis fumatul pe zborurile din California. „Am mult respect față de guvernatorul Deukmejian. Ceea ce mă îngrijorează este respectul pe care-l arată el Constituției." Octombrie optzeci și șapte, nu?

Nick roși.

— N-a ajutat prea mult.

Jeannette se așeză încrucișându-și picioarele, care, după cum remarcă Nick, arătau deosebit de zvelte. Ridică privirea și constată că-l observase trăgând cu ochiul la gleznele ei. O coborî din nou către articol și se încruntă, ca și cum ar fi încercat să găsească termenul potrivit.

— Unde-i buba? întrebă el calculat, deși de-acum era limpede pentru amândoi unde anume era buba.

— Am o idee și m-am înfierbântat rău de tot.

— Serios? zise Nick, tot cu ochii în jos, la articol.

— O revistă pentru fumători.

— Hm, mormăi Nick, rezemându-se de spătarul scaunului și uitându-se la ea, atent să nu-și lase ochii să alunece mai jos de talie. Au mai încercat vreo două companii. Cu circulație limitată, fără să le expună pe standuri.

— Exact, spuse Jeannette, aici cred eu c-au greșit. Pe-asta o vreau pe stand. Sub nasul lor. Uită-te la chioșcurile

de ziare din ziua de astăzi. Au reviste pentru toată lumea, mai puţin pentru fumători.

— Şi ce titlu vrei pentru ea?

— *Trage-n piept!* spuse Jeannette. Cu semnul exclamării în formă de ţigară, cu tot cu scrum. Dinamică, mândră de ea şi fierbinte.

— Cum adică, fierbinte?

— Sexy, zise Jeannette. Îmbibată.

— *Trage-n piept!* repetă Nick. Mai spune-mi.

— Avem cincizeci şi cinci de milioane de clienţi chirciţi în faţa uşilor, persecutaţi. Nu e normal să vrea şi ei o revistă a lor? Vorbim aici de mai mulţi cititori decât pentru programul TV. O revistă pentru stilul de viaţă al unui fumător. Femeile supraponderale, minorităţile, muncitorii, depresivii, alcoolicii...

— Individualişti aspri, spuse Nick. Spirite independente. Oameni care nu se tem să riște. Esenţa spiritului american. Uneori am impresia că clienţii noştri sunt cei mai americani dintre americanii rămaşi.

— Şi pe cale de dispariţie.

— Articole de fond despre Vestul Sălbatic, maşini rapide, puternice şi sexy...

— Bungee jumping.

— Da!

— Liste cu restaurantele unde se fumează. O revistă cu servicii adevărate.

— Dar sexy.

— Fierbinte. Fete în costume de baie, ca în *Sports Illustrated*, dar cu ţigări în mâini. Fumatul e lipsit de sex în ziua de astăzi.

— Dar consistentă.

— Absolut. Interviuri cu mari fumători.

— Există?

— Castro.

— S-a lăsat. Și nu sunt convins că mai e ceva sexy la comuniștii din Caraibe. Nixon. Nixon fumează. Puțină lume știe asta.

— Și Nixon e *sexy*?

— Clinton. Trabucuri.

— Dar nu le-aprinde.

— Găsim noi pe cineva.

Se auzi glasul lui Gazelle în interfon. Părea amuzată.

— Nick, cei doi domni de la revista *Modern Man*...

— *Young Modern Man,* o corectă o voce japoneză din fundal.

— Scuze. Vor să te vadă.

Nick își dădu ochii peste cap.

— Ideea lui BR.

— Ne vedem mai târziu, spuse Jeannette.

— Mai târziu, când? întrebă Nick.

— Mai încolo. Acum trebuie să mă ocup de sindromul clădirii bolnave, dar vreau foarte mult să vorbesc cu tine despre asta.

— Vrei să bem ceva mai încolo? Sau să mâncăm ceva, și mai încolo?

— Perfect. BR vrea să trec pe la chestia cu Inima Sănătoasă 2000, la Omni-Shoreham. Știi, să fac act de prezență.

— Au. Ia-ți vesta antiglonț cu tine.

— Crede-mă, nu intenționez să stau mult. Pe la opt?

— Grozav. Îți plac racii?

— *Ador* racii.

Heather sună în timpul interviului cu reporterul și fotograful de la *Young Modern Man*, care, după întrebări – „Care considerați că sunt adevărații eroi fumători ai Americii zilelor noastre?" –, erau de partea cui trebuia. E drept însă că japonezii erau uimitor de toleranți când venea vorba despre fumat: permiteau prezența reclamelor

la ţigări chiar şi în emisiunile pentru copii. Poate că era mai bine să-şi ceară transferul la Tokio...

— Nu pot să ies la cină astă-seară, spuse Heather aparent ocupată, înconjurată de zgomotele din redacţie.

Nick îşi dădu seama că invitase două femei la cină.

— Nu-i nimic. Apropo, săptămâna viitoare demarăm campania împotriva fumatului la minori şi mă întrebam dacă *Moon* n-ar vrea să facă o prezentare în exclusivitate.

— Nick, ţi-am spus că nu mă ocup de propagandă.

— E un gest de sinucidere economică. Spune-mi că ăsta nu-i material pentru ştiri.

— Poate pentru Oprah.

— Ce-i cu tine, ţi-e teamă că măgarul ăla de la *Sun* o să creadă că ai o slăbiciune pentru tutun?

— Nu prea.

— Bine, spuse Nick, dar să nu dai vina pe mine dacă apare ceva interesant la conferinţa de presă.

— Ce, de exemplu? Anunţul că fumatul te vindecă de cancer?

— Râzi tu, dar abia ce-am văzut un studiu care arată că fumatul întârzie instalarea maladiei Parkinson.

— Unde? În *Almanahul cultivatorului de tutun*?

— Pe jumătate, îi spuse Nick tânărului modern după ce închise telefonul, slujba mea înseamnă asigurarea unei bune comunicări cu media. Informaţiile n-au nici o valoare dacă nu le faci cunoscute. N-am dreptate?

Şeful de sală de la Il Peccatore îl conduse pe Nick în acelaşi separeu din colţ unde stătuse prima dată cu Heather. Asta îi dădea speranţe că Heather nu urma să apară, deşi pentru ea ar fi arătat drept o cină obişnuită, cu o colegă de serviciu.

Bodyguarzii stăteau la o masă din apropiere, cu genţile lor de pânză, gata să transforme Il Peccatore într-un abator,

dacă Peter Lorre și gașca lui de desprinzători mai făceau vreo mișcare. Erau două femei taciturne, cu ochi oțeliți și date dracului, ce-i drept, totuși... femei bodyguard? Îi menționase asta lui Carlton, care se mulțumise să râdă:

— Ascultă la mine, Nicky, nici Godzilla nu-ndrăznește să se pună cu fetele astea, crede-mă pe cuvânt. Ăla care îndrăznește măcar să se atingă în trecere de tine o să devină un important donator de organe. Dacă mai rămâne ceva întreg, pentru a fi donat.

Jeannette sosi la opt și zece minute, cu numeroase scuze și un kitsch pe care i-l prezentă lui Nick: o sacoșă cu emblema Inimi Sănătoase 2000.

— Un whisky Dewar dublu, fără gheață, îi spuse ea chelnerului, aprinzându-și o țigară Tumbleweed Light și dând fumul afară. Doamne, am crezut că nu ies vie de-acolo. Sala era arhiplină de cardiologi.

Se cutremură.

— Eu nu mă mai duc la cocteiluri, spuse Nick. Mă duc la mese rotunde, mă duc la prânz, dar nu vreau să mai fiu în aceeași încăpere cu ei în timp ce trag la măsea chardonnay și vodcă. Totul e prea volatil.

— Era și Farkley Krell acolo, spuse Jeannette.

Krell era eminența cenușie a senatorului Ortolan K. Finisterre, aghiotant, scriitor de discursuri, secretar de presă.

— Ți-a aruncat paharul în față ori s-a mulțumit să te ignore?

— M-am purtat foarte politicos. M-am dus la el, i-am întins mâna, pe care nu mi-a strâns-o, și i-am spus că așteptăm cu nerăbdare colaborarea cu el pe tema fumatului pasiv.

— A fost un act de curaj.

— Ce altceva puteam să-i spun? BR a zis să fac act de prezență, așa că... S-a uitat la mine parcă aș fi avut parfum cu gaz sarin și mi-a replicat: „Sunt convins c-o să colaborăm pe foarte multe teme, cât de curând."

— Hm. Ce-o fi vrut să însemne asta?

— Nu știu, dar m-am gândit c-ar trebui să-l sun pe BR. De-aia am întârziat. L-a pus pe Gomez să se intereseze. Și ghici ce-a descoperit? Finisterre are o menajeră din Guatemala, pe nume Rosaria. Lucrează pentru familia lui de când era Romulus președinte. Sau chiar mai dinainte, din devonian sau ceva de genul ăsta. În fine, femeia fumează. Și ghici ce-a pățit?

— Nu-mi spune.

— Îhî. I-au dat șase luni, cel mult.

Nick oftă.

— Nu mai primim nici o veste bună. Măcar Polly și Bobby Jay primesc și vești bune, din când în când. *Sixty Minutes* face o emisiune despre vinul roșu care previne atacurile de cord, sau cineva folosește o armă într-un scop nobil, de pildă, să împuște un criminal în serie, spuse Nick, clătinând din cap. De unde-a aflat Gomez toată povestea despre menajeră?

— Gomez? Faci mișto? Gomez știe tot. Cred că și-acum lucrează pentru CIA. Dar mie chestia asta nu-mi miroase-a bine. Finisterre candidează din nou la anul, sondajele arată prost, așa că are nevoie de-o victorie facilă...

Nick amestecă în vodcă, folosind arătătorul.

— Știi ceva, spuse Jeannette, aplecându-se spre el, hai să schimbăm subiectul.

Sosiră și racii. Erau micuți, delicați, crocanți, pudrați cu un strat subțire de ghimbir și acoperiți cu sos de homar. Refuzând lista de vinuri, Nick îl întrebă pe chelner dacă aveau un anumit tip de Sancerre, de treizeci și opt de dolari sticla, pe care știa cu siguranță că-l aveau, pentru că verificase lista înainte de venirea lui Jeannette. Jucându-și rolul, șeful de sală se minună de gusturile lui rarisime. Vinul se dovedi a fi delicat și în același timp direct, sec și totuși plin, aromat, dar catifelat, parfumat și nu prea

parfumat. Era așa cum trebuie să fie un vin de treizeci și opt de dolari sticla, adică bun.

— Văd că te pricepi la vinuri, spuse Jeannette, aplecându-se și mai aproape.

— Hai să mai luăm o sticlă.

— Categoric. În ziua de azi, lumea nu mai bea. Nu mai bea, nu mai fumează...

În mașină, Nick își concentră atenția asupra nevoii de-a rămâne pe banda lui și a speranței că nu va da peste un filtru al poliției cu etilotest. Era sigur că avea o alcoolemie mult peste limita admisă.

— Hai să bem ceva, de noapte bună, spuse Jeannette.

— Putem merge la Jockey Club.

— Prea mare aglomerația, spuse Jeannette. Nu vrei să mergem la tine? Parcă stai aproape de Dupont Circle?

— Mda.

Îi atinse brațul în timp ce schimba vitezele.

— Atunci calc-o, îi spuse ea catifelat.

— Oooh! spuse ea.

— Aaah! spuse el.

— Uuuh! spuse ea.

— Ooooo! spuse el.

— Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut, spuse ea.

— Mrrr, zise el. Urrr.

— Vrei să te leg?

— Hm? Nț.

— Ai niște sfoară?

— Nț.

— Frânghie de rufe?

— Nț.

— Coardă elastică?

— Nț.

— Sfoară pentru sacii de gunoi?

Nick se ridică în șezut.

— Nu. N-am putea face măcar un pic de lumină aici?

Jeannette insistase asupra întunericului desăvârșit. Nick auzi zgomotul cauciucului întins.

— Ce faci? întrebă el.

— Îmi pun mănușile de cauciuc.

— *Mănuși?* repetă el. De ce-ți pui mănuși?

— Îmi plac foarte mult mănușile. Mi se par foarte sexy.

— Aha, spuse el, în timp ce ea îi ciugulea lobul urechii.

— Uite, spuse ea și, pe întuneric, îi dădu o cutie de carton.

— Ce-i asta?

— Prezervative, gemu ea. Măsură mare.

— Aha.

Începu să deschidă cutia. Erau fosforescente? De-aia voia ca toate luminile să fie stinse?

— Sper că nu te superi. Doar că sunt... teribil de fertilă.

— Nu, sigur că nu, spuse Nick, rupând cutia.

— Stai, spuse ea, dă-mi mie.

— Sper că nu vrei să mă legi cu ele.

— Prostule, spuse ea.

— Aaah! spuse el.

— Oooh! spuse ea.

16

BR îl sună la şapte şi jumătate dimineaţa, în timp ce fredona *C'est fumée! C'est fumée!* sub duş – Jeannette se făcuse nevăzută cândva înainte de apariţia zorilor –, ca să-i spună că tocmai îl sunase Căpitanul. Lady Bent se adresa Comisiei Trilaterale de la New York şi în programul ei apăruse o fereastră rară de cincisprezece minute. Voia ca Nick să plece la New York şi s-o îndoctrineze.

— De ce eu? întrebă Nick.

— Căpitanul e convins că eşti cel mai tare din parcare.

— Dar ce-ar trebui să-i spun? „Data viitoare când vă-ntreabă cineva despre Orientul Mijlociu, aduceţi vorba despre ţigări"?

— Căpitanul crede c-o să te asculte pentru că eşti tânăr, arătos...

— Ah, las-o moartă, BR.

— Şi pentru că, la fel ca ea, eşti o victimă a terorismului.

— Uite ce-i, eu nici măcar nu vorbesc britanica.

— OK, atunci sună-l pe Căpitan şi spune-i că refuzi să te întâlneşti cu fostul prim-ministru.

Nick oftă. Din păcate, jocul cu „Spune-i tu Căpitanului" puteau să-l joace şi alţii.

— Bine. Dar la nouă vin pufăitorii.

— Dă-i dracului pe pufăitori. Las' că vorbeşte Jeannette cu ei.

— Vor să se vadă cu mine. Nu pot să-i dezamăgesc.

— Oamenii ăia îmi dau fiori. O mână de neaveniți.

— Sunt devotați unei cauze. Uite ce-i, pot să-i fac și pe pufăitori, și pe Doamna cu Chiloți de Ciment.

— Atâta timp cât ești în avionul de ora zece. Apropo, de data asta e strict secret. Dacă vaca aia de Holloway sau alt reporter află că Nick Naylor face training motivațional cu Penelope Bent, o să plouă cu rahat patruzeci de zile și de nopți, așa că nu sufli un cuvânt nimănui, nici măcar oamenilor care lucrează pentru tine.

Nick se întoarse sub duș și se săpuni. Simțea o indiferență curioasă față de perspectiva de-a o cunoaște pe cea mai celebră femeie din lume – în afara prințeselor britanice și a lui Liz Taylor –, pentru că știa exact cum avea să se termine totul. Avea să-l taie în bucățele mărunte, cât un dumicat, să-l consume și apoi să-și curețe dinții cu mațele lui.

Se mai săpuni o dată. Avionul de zece avea să fie greu de prins... dar nu-i putea abandona pe pufăitori. Pentru ei, era un lucru important.

Era vorba de grupurile care militau pentru drepturile fumătorilor și care apăruseră spontan în toată țara, pe măsură ce mișcarea antifumat lua amploare. Ele promovau drepturile fumătorului oprimat, care nu mai găsea o zonă pentru fumători într-un restaurant, sau era nevoit să se ridice de la birou și să iasă în viscol ca să se bucure de-o țigară. Ținta lor erau politicienii care votau în favoarea ordonanțelor antifumat, îl atacau pe ministrul Sănătății mult mai virulent decât și-ar fi permis vreodată Academia, organizau „sesiuni de fumat" – cam nesărate, Nick trebui s-o recunoască – și seminarii – la fel de nesărate –, trimiteau scrisori tipizate, în plicuri gata francate, congresmenilor și senatorilor de la Washington care erau împotriva fumatului,

împărțeau premii pentru Prietenii Fumătorilor, în special restaurantelor care nu amplasau zona pentru fumători în fund, lângă pubele, și distribuiau tricouri și șepci pentru ridicarea moralului, cu embleme pro fumat inspirate din vechiul salut al Panterelor Negre: pumni ridicați, care țineau țigări. Pentru ochii lumii, erau grupări de cetățeni simpli, inima Americii (sau boala de inimă a Americii), care demonstrau cât de angajați și de activi erau cei cincizeci și cinci de milioane de fumători în viața politică. Uite câți bani reușiseră să strângă, ca să organizeze toate aceste acțiuni.

În realitate, în apariția acestor grupări nu era nimic spontan. Erau grupări de fațadă: rodul gândirii Căpitanului, copiate după organizațiile studențești finanțate de CIA în anii 1950. Funcționau aproape în întregime pe banii Academiei, bani spălați – legal – de mâinile diverșilor intermediari care, pozând în donatori anonimi, îi transmiteau mai departe sub formă de contribuții. Întreaga operațiune costa o nimica toată, prin comparație, și, în felul acesta, amicii tutunului din Senat și din Camera Reprezentanților se puteau înscrie la cuvânt, aducându-le ca pe o dovadă a sprijinului popular.

De asemenea, din când în când, în zilele sărace în știri, ziarul local putea trimite un reporter să ia un interviu șefului filialei locale a Coaliției pentru Fumatul în Spații Acoperite, a Fumătorilor Uniți întru Libertate sau a grupului hispanic, mai militant, Fumamos!

O dată pe an, toate grupurile veneau la Washington *en masse*, pentru a organiza o sesiune de fumat în parcul central și a cutreiera holurile Capitoliului, în căutarea congresmenilor preocupați de sănătate, care trebuiau hărțuiți.

Deși, evident, Academia prefera să nu-și etaleze prea mult relațiile cu grupările de fațadă, Nick considera că era important să-i adune și să le țină câte un discurs de

încurajare. Și ce dacă erau doar de paradă? Ei nu știau. În felul lui snob, BR avea dreptate: în general, erau toți într-o ureche. Nick măcar era plătit să apere cu pasiune fumatul. Oamenii ăștia o făceau pe degeaba. Într-un fel neașteptat, pufăitorii semănau leit cu ofticoșii: lipsiți de simțul umorului, obsedați, furioși.

Dar Nick era de părere că Academia putea măcar să irosească o jumătate de ceas cu ei. Nu avea câtuși de puțin chef să-i lase cu ochii-n soare de dragul unui fost prim-ministru britanic cu mâna-ntinsă după onorarii. În dimineața aceasta, era împăcat cu lumea, în ciuda faptului că peste noapte nu dormise mai deloc. Era efectul sexului. De care avusese parte din plin. Consumase două cutii cu prezervative. Jeannette era extrem de versată la pat. Și atentă: Nick nu dorea ambalaje goale de prezervative aruncate pretutindeni, să le vadă Heather, iar când se dusese să le arunce, descoperise că le luase cu ea. Ordonată: probabil că asta mergea mână-n mână cu plăcerea de-a lega oamenii fedeleș.

În timp ce intra pe ușă, Gazelle îl anunță că în birou îl așteptau agenții Monmaney și Allman.

— Bună dimineața, spuse Nick încruntat. I-ați găsit?

Agentul Allman îi întoarse salutul. Agentul Monmaney, nu.

— Cu ce pot să vă ajut? zise Nick, dispensându-se de amabilități. Am o dimineață foarte plină.

Monmaney scoase un carnețel.

— În urmă cu șase ani, pe când lucrați la WRTK, ați intrat în emisie în direct și ați anunțat decesul președintelui Broadbent.

— Îhî, făcu Nick.

— Cum s-a întâmplat?

— Am făcut o greșeală.

Asta provocă una dintre privirile tipice pentru Monmaney, ca un fitil care arde încet.

— Are vreo legătură cu descoperirea răpitorilor mei?

— Nu, spuse agentul Allman. Știu că sunteți ocupat. Putem discuta mai târziu.

Și plecară. Nick se întrebă dacă putea cere o schimbare de agenți FBI.

Îl așteptau cu toții în sala mică de festivități. Nick fu luat prin surprindere de aerul de aici, atât de plin de fum, încât abia dacă vedea rândul din spate. Oamenilor ăstora le plăcea, într-adevăr, să fumeze.

Îl aclamară în picioare. Era măgulitor. *Ai mei*, își spuse el în gând. Președintele de la Fumătorii Uniți ai Americii, Ludlow Cluett, îi făcu o prezentare incandescentă, din care reieșea că se luptase cu răpitorii cu mâinile goale, adăugând cât de mult însemna Academia pentru ei. Nici nu știa el cât de mult.

Nick urcă pe podium și își începu discursul conceput sub duș, în care-i compara cu un lung șir de luptători americani pentru libertate, care se întindea până la Green Mountain Boys ai lui Ethan Allen. Istoria Americii trebuia rearanjată pe ici, pe colo, dar se putea face.

Ajunsese până la Primul Război Mondial și la telegrama urgentă a lui Pershing către Washington, în care spunea că pifanii aveau nevoie de țigări – lăsând deoparte faptul că tot atunci se înregistraseră primele cazuri de cancer pulmonar din țară –, când tot fumul acela din sală începu să-l deranjeze. Capul i se învârtea zvâcnind; începu să tușească. O tuse adevărată, din aceea care te obligă să-ți acoperi gura cu batista, ca să nu-i stropești pe cei din jur.

— Scuzați..., gemu ei, gripă... *harrrr!*

Reuşi să se adune şi tocmai se afla în mijlocul poveştii lui Lucy Page Gaston, când fu cuprins de o criză de tuse de forţa unui uragan, care-l făcu să vadă stele verzi şi-l aduse aproape de o nouă tahicardie paroxistică. *Purtătorul de cuvânt al industriei tutunului moare în urma unui atac de cord, în timp ce se adresa grupurilor pro fumat.* O să râdă lumea la vederea unui asemenea ferpar. Trebuia să iasă de-aici.

— În concluzie, şuieră el, vreau să vă las cu acest ultim gând...

Îl priveau adorator, sorbindu-i cuvintele de pe buze. *Ai mei...*

— ... că oamenii... ca voi... aprind... *câh, câh...* flacăra libertăţii în această... *câh, câh,* hau... măreaţă ţară a... *hâââââr...* noastră.

Rămase, clătinându-se pe picioare, pentru a semna câteva autografe, cele mai multe pe pachete de ţigări, apoi fugi să prindă avionul, unde deschise *New York Times* la pagina întâi şi citi: „Pentru a face economie, liniile aeriene americane micşorează cantitatea de aer proaspăt introdusă în cabinele avioanelor." Şi se mai supărau pe companiile producătoare de ţigări!?

În aşteptarea cursei, se repezi spre toaleta pentru bărbaţi de la Aeroportul Naţional, singurul loc unde garda de corp compusă din femei nu-l putea urma. Stătea în faţa pisoarului, văzându-şi de treaba lui, când auzi o voce în spate, rostind:

— Salut, Neek!

Peter Lorre! Nick se răsuci pe călcâie, continuând să se ţină de robinetul care, în clipa aceea, curgea din plin, doar pentru a se trezi că udă cracul pantalonilor unui om de afaceri inocent şi extrem de vexat.

— Hei! Ce mama dracului?!

— Scuze. Scuze, băigui Nick. Am...

Omul de afaceri se șterse furios. Nick se uită de jur împrejur. În toaletă nu se mai afla nimeni. Cea mai mare parte a zborului și-o petrecu uitându-se țintă la spătarul scaunului din față. De la telefonul avionului, îl sună pe doctorul Williams și-i relată episodul. În felul său înțelegător, doctorul Williams îi repetă că trecuse printr-un moment profund traumatizant și-i oferi numărul unui psihiatru. Nick spuse că se mai gândește și reveni la privitul țintă în spătarul scaunului.

Lady Bent ocupa unul dintre etajele superioare ale Hotelului Pierre. Pentru a ajunge la etajul ei, trebuia ca unul dintre adjuncții directorului să introducă o cheie specială în panoul de comandă al liftului; urcând, aveai senzația unor senzori care-ți cercetau corpul, centimetru cu centimetru.

Ușa se deschise cu un sunet de clopoțel, dând la iveală trei indivizi atletici, cu subsuori umflate. Nick îi recunoscu imediat ca fiind agenți de securitate, iar ei îl țintuiră cu obișnuitele priviri evaluatoare. Deși nu mai era în funcție, Lady Bent se bucura în continuare de protecția asigurată de Special Branch, datorită măsurilor pe care le luase împotriva Armatei Republicane Irlandeze, după ce aceasta îi aruncase buldogii în aer. IRA jurase să se răzbune într-o bună zi.

Agenților nu le plăcu faptul că Nick sosise cu propria lui gardă armată – slavă cerului că nu-și aduseseră și pușcoacele cu țevile retezate. Se declanșă un război al nervilor, dat fiind că valkiriile lui Nick aveau ordin să nu-l scape din ochi, iar oamenii lui Lady Bent nici nu se gândeau să le lase să se apropie de ea. Își făcu apariția un factotum care, în urma unor demersuri diplomatice, îl invită pe Nick să-l urmeze.

Intrară într-un apartament cast, nesfârșit. Factotumul bătu ușor la o ușă care se deschise, dând-o la iveală nu pe Lady Bent, ci pe secretarul său personal, un bărbat cu un aer de vicerege, înalt și slab, îmbrăcat impecabil. Avea o piele ciudată, transparentă – aproape că-i vedeai craniul pe dedesubt – și un nas atât de acvilin, încât Nick fu tentat să-i ofere un pește, să-l mănânce.

— A, da, domnul Naylor, spuse el, întinzându-i mâna fără să zâmbească. Mă tem că suntem puțin în întârziere în dimineața aceasta, așa că, dacă nu vă deranjează să luați un loc, m-am gândit că putem folosi timpul pentru a vorbi despre ce anume doriți să discutați cu Lady Bent.

— Poftim? spuse Nick nedumerit.

Viceregele făcu o scurtă grimasă de durere, dând de înțeles că nu-și luase două licențe la Cambridge ca să-și irosească timpul repetându-și întrebările atât de meșteșugite ca să le priceapă locuitorii retardați ai teritoriilor postcoloniale. Repetă însă, cuvânt cu cuvânt. Dregându-și glasul, Nick întrebă:

— De fapt, ce credeați că am venit să discut cu Lady Bent?

— Ni s-a comunicat, pur și simplu, de către oamenii domnului Boykin că doriți să vorbiți cu fostul premier despre acordul dintre dânsa și Agglomerated Tobacco. Natura exactă a discuției nu a fost precizată, în ciuda, trebuie să menționez, cererilor noastre repetate de clarificare a acestei chestiuni. Și astfel, cum s-ar spune, am ajuns aici; sper din tot sufletul că nu într-un impas.

Cuvinte destule ca să-necе o girafă, dar Nick începea să nutrească tot mai acut bănuiala că, titan al industriei și conducător de oameni cum era, Căpitanul se simțea *intimidat* de femeia aceasta, în ciuda faptului că-i plătea o mică avere în onorarii și o plimba cu Gulfstreamul, la 15 000 de dolari ora de zbor. Nu-și putea aduna curajul

pentru a-i spune: „Ce naiba, dă-i drumul și vorbește-mi de bine țigările!"

Și, după cum se părea, viceregele nu intenționa nici să-l lase s-o vadă pe bătrâna Izmene de Ciment, până nu se convingea că tema discuției era demnă de timpul ei prețios.

— Ăă, începu Nick, căutând cu disperare ceva de spus.

Viceregele îl privi neclintit. Nick șopti:

— Sper că nu aveți microfoane pe-aici?

— Poftim?

— Camera asta a fost verificată?

— Verificată? Cum adică? Pentru microfoane?

Nick dădu din cap.

— Nu cred... probabil că nu. Dar nu înțeleg de ce vă preocupă asta pe dumneavoastră.

Nick scoase un carnețel și scrise: „Aveți o baie unde putem vorbi?"

— O *baie*? spuse viceregele. Ce tot spuneți acolo?

Nick scrise: „E vorba despre siguranța personală a lui L.B."

Viceregele își ridică privirea derutat și spuse cu iritare:

— Bine, mă rog.

Nick îl urmă în baie și, după ce se prefăcu a examina încăperea în căutarea dispozitivelor de ascultare, dădu drumul tuturor robinetelor, cu un zgomot ca al cascadei Niagara. Șopti:

— După cum probabil știți deja, am fost ținta unei tentative de asasinare din partea mișcării antifumat.

— Aha. Da, mi s-a părut că vă cunosc de undeva. Dar ce legătură are asta cu Lady Bent?

— Nu știm cât de departe este dispusă această grupare să meargă pentru a-și îndeplini programul. Dacă pricepeți ce vreau să spun.

— Dar toate astea n-au nici o legătură cu ea. Legăturile cu industria pe care o reprezentați sunt foarte îndepărtate.

Câteva apariții la ședințele comitetului director, câte o cină din când în când și cam atât.

— Dar acceptă bani din partea industriei.

— Da, sigur, dar...

— Și zboară cu avionul lui Agglomerated Tobacco.

— Da, dar abia dacă...

— Noi suntem, totuși, îngrijorați.

— Cred că exagerați, zău așa. Nu văd ce efect au toate acestea asupra prim-ministrului.

— Dacă sunteți dispus să vă asumați un asemenea risc în contul ei, n-aveți decât. Și s-ar putea să aveți dreptate. E posibil să nu se concentreze asupra ei. Eu o să mă duc înapoi să-mi fac raportul, în care o să precizez că nu considerați asta o problemă.

— Poate c-ar trebui să discutați cu ea. Dar foarte scurt, vă rog. Suntem extrem de presați în după-amiaza asta.

Deschise ușa băii și dădu de Lady Bent, în picioare, în mijlocul camerei. Era o femeie frumoasă, cu un bust amplu, de matroană, cu ochi de nevăstuică și un păr ca un coif, care arăta de parcă ar fi fost făcut să respingă rachete nucleare.

— A! spuse ea. V-am căutat peste tot. Ce Dumnezeu faceți acolo, amândoi?

Viceregele roși.

Lady Bent îi oferi un scaun lui Nick și întrebă:

— Cum vă pot ajuta?

Devenea astfel clar că nu era dispusă să se angajeze într-o conversație de salon despre Pierre, New York sau obiceiul secretarului său particular de-a ademeni bărbați mai tineri prin toalete. Înainte ca Nick să-i poată răspunde, îl privi curioasă și spuse:

— Sunteți cel care a fost atacat, nu-i așa?

— Da, Excelența Voastră, răspunse Nick.

— Nu-i nevoie să-mi spui „Excelența Voastră", nu sunt ambasador, zise ea, dintr-odată mai amabilă. Trebuie să fi fost oribil.

— Plăcut n-a fost, spuse Nick. Dar nu se compară cu ceea ce ați avut dumneavoastră de suportat.

— Înseamnă că avem câte ceva în comun. Știm că terorismul nu trebuie îngăduit cu nici un chip.

— Bineînțeles, spuse Nick. Dar, Lady Bent, ai noștri se tem că această grupare – încă în absolută libertate – și-ar putea îndrepta atenția către dumneavoastră, iar noi, evident, ne-am simți profund vinovați dacă ar fi să vi se întâmple ceva. De aceea, am venit să vă rog ca, în declarațiile dumneavoastră publice, ba chiar și în cele particulare, să *nu* menționați deloc tutunul. Sau, Doamne ferește, să nu cumva să spuneți ceva pozitiv despre el.

Fostul premier se îndreptă de spate ca o leoaică atâtată, fixându-l cu o privire ucigătoare. Nick reflectă că trebuie să fi fost interesant, ca ministru în cabinetul ei, să fii nevoit să înfrunți privirea aceea din cealaltă parte a mesei.

— Domnule Naylor, rosti ea ca un vânt arctic, n-am fost niciodată omul care să renunțe la principii de dragul siguranței personale.

— Bineînțeles că nu, spuse Nick. Și nici n-am vrut să insinuez că ați fi fost. Dar ne-am gândit...

— Dacă-i lăsăm pe teroriști să ne impună lucrurile pe care nu le spunem, atunci putem să-i lăsăm să ne dicteze și ce să spunem. Și când vom face asta, vom fi terminați ca societate civilizată.

— Frumos spus, zise Nick. Totuși, trebuie să insist să nu menționați tutunul. Nu e bine să-i înfuriați. Nu știu cum e IRA, am auzit că sunt foarte răi – și ce le-au făcut câinilor dumneavoastră a fost oribil –, dar în America lucrurile pot lua întorsături urâte.

Lady Bent căpătă o culoare intensă. Se ridică în picioare, dând de înțeles că interviul ajunsese la final, și-i întinse mâna. Spuse crispat, fără să zâmbească:

— Mi-a făcut plăcere.

Și, urmată de vicerege, ieși din încăperea ale cărei uși se deschiseră ca prin farmec.

Două zile mai târziu, înapoiat la Washington, Nick se pregătea pentru plecarea în California, când îl chemă BR la el.

— Ai văzut asta? îi spuse el, azvârlindu-i *The Wall Street Journal.*

Nick n-o văzuse. Citi:

După dineul de la Pierre, Lady Bent a ținut un discurs de o oră și douăzeci și cinci de minute, lung chiar și pentru standardele sale personale. Tema discursului a reprezentat-o libera inițiativă în epoca de după încheierea Războiului Rece. Nu a surprins pe nici unul dintre invitații la dineu, în cea mai mare parte reprezentanți oficiali ai lumii afacerilor și comerțului internațional, să-l audă pe fostul premier britanic ridicând categoric glasul în apărarea comerțului liber și atacând virulent inițiativele protecționiste; discursul a cuprins, de asemenea, o pledoarie neobișnuit de fierbinte pentru dreptul companiilor producătoare de țigări americane și britanice de a concura pe piețele asiatice.

Lady Bent este membră în comitetul director al companiei Agglomerated Tobacco, deosebit de agresivă în încercările sale de a îndepărta obstacolele ridicate în calea comercializării produselor americane din tutun de către Marea Barieră din Pacific. Într-un schimb neoficial cu un reporter, după dineu, Lady Bent a afirmat că observațiile despre tutun nu au nici o legătură cu rolul său în conducerea de la Agglomerated. „Opiniile mele despre afacerile cu tutun sunt aceleași cu opiniile mele despre afacerile cu înghețată – a declarat ea – și au rămas aceleași în decursul întregii mele cariere." După Lady Bent care a continuat cu un reproș la adresa mișcării antifumat, pe care a numit-o „antiafaceri".

— Nu știu ce i-ai spus, zise BR, dar a avut efect. Am primit indicații să-ți măresc iar salariul. Două sute cincizeci.

Pe hol, Nick dădu peste Jeannette, toată numai zâmbet.

— Și tot n-am apucat să vorbim despre *Trage-n piept!*, îi spuse ea.

— Mâine plec în California.

— Atunci, ar trebui să mai bem un pahar de noapte bună astăzi, toarse ea.

Voia să vină iar la el acasă. Și totul se desfășură la fel, cu luminile stinse, cu cutiile de prezervative – categoric, Jeannette avea o pasiune pentru cauciuc –, cu *oooh*-urile și *aaah*-urile. A doua zi de dimineață, plin de echimoze, Nick prinse avionul care pleca de pe aeroportul Dulles spre L.A., pentru întrevederea cu șeful cel mare.

17

Zbura la clasa întâi, ceea ce BR îi aprobase pentru că ducea o servietă în care se afla o jumătate de milion de dolari, în hârtii de cincizeci și de o sută. Banii pentru a-i închide gura lui Lorne Lutch. Avea o senzație stranie, umblând cu tot bănetul ăla la el. Îi dădea impresia că era un traficant de droguri sau un agent de plăți din Afacerea Watergate. Când trecu prin aparatul cu raze X de pe Dulles, ochii celui care monitoriza ecranul dădură să iasă din orbite la vederea unei asemenea sume în bani gheață. Odată însă așezat la clasa întâi, răsfățat de stewarzii care împărțeau prosoape calde și cocteiluri Bloody Mary, începu să se relaxeze. Lui Nick îi plăceau avioanele, chiar și acum, când companiile aeriene introduceau mai puțin aer proaspăt în cabină, ca să facă economie. Într-un fel, medită el, lucrau în același domeniu.

Clasa întâi era plină. În ultimul timp, multă lume făcea drumul între D.C. și L.A. Îl recunoscu pe reprezentantul Barbrei Streisand, despre care citise că venise la Washington pentru a prezenta Consiliului Național de Securitate poziția Barbrei cu privire la evoluția situației din Siria. Reprezentantul lui Richard Dreyfuss era și el la bord, după ce prezentase guvernului opiniile lui Richard cu privire la reforma sistemului de sănătate.

Abia la două ore de la decolare, Nick își dădu seama că femeia așezată alături de el, ascunsă în spatele ochelarilor de soare cât cei ai lui Jackie O, era Tarleena Tamm, producătoarea de televiziune prietenă a Primei Familii. Nu se prezentă, știind că celebrităţile, mai ales cele controversate, ţineau la anonimat în aer. Apoi însă deveni conștient de faptul că ea îi arunca priviri furișe. Când ochii li se întâlniră pentru a treia – stânjenitoare – oară, îi surâse. Ea îl întrebă:

— Nu ești tipul care lucrează pentru tutun și care a fost răpit?

— Ba da, spuse Nick, flatat de faptul că era abordat de o celebritate.

Se pregătea să-i răspundă cu aceeași monedă, când ea își încleștă fălcile și spuse:

— Cunosc mulți oameni care au murit de cancer pulmonar. Oameni cumsecade.

— Nu oameni *răi*? i-o întoarse Nick.

Femeia îi azvârli o privire fioroasă, își suci gâtul să vadă dacă nu era vreun alt loc liber și, negăsind nici unul, reveni furioasă la adnotările pe care le făcea pe scriptul din poala amplă cu un pix roșu, furios. Un biet scenarist avea să plătească pentru insolența lui Nick.

Lui Nick îi plăcea la L.A. Când sosea aici, avea întotdeauna impresia că era vineri, chiar dacă era mijlocul săptămânii și-l aștepta un program încărcat. Se simți plin de încântare în timp ce cobora din avion, închipuindu-se la volanul Fordului Mustang sport roșu închiriat de Gazelle pentru el, în timp ce conducea pe Mulholland Drive noaptea și se uita în jos, către luminile orașului întinzându-se cât vedea cu ochii. Păcat că Heather sau Jeannette nu erau aici. Poate că reușea s-o ademenească pe Heather să ia un avion încoace. Sau pe Jeannette.

Încântătoarea reverie se făcu ţăndări la vederea unui şofer arab, cu o tunsoare de o sută de dolari, care-l aştepta la ieşire, ţinând ridicată o pancartă: DL NAYLOR. Se întinse nevinovat după servieta lui Nick şi bodyguarzii aproape că-i smulseră braţul din umăr. Şoferul se prezentă, cu scuze, drept Mahmoud, spuse că fusese trimis de domnul Jack Bein, de la Associated Creative Talent, şi-i înmână lui Nick un plic cu un bilet în care Bein îl ruga să-l sune fără întârziere.

Regretul lui Nick după Mustangul contramandat se adânci la văzul maşinii lui Mahmoud, o limuzină stretch albă, cât un bazin de înot. Călătorii care aşteptau autobuzul la bordură îl văzură pe Nick cu anturajul său şi limuzina ca un Moby Dick şi-i cerură autografe, dându-le emoţii bodyguarzilor. Nick oferi unul şi persoana care i-l ceruse îl examină încruntându-se, apoi spuse:

— Nu e el.

Oamenii se împrăştiară.

În maşină era răcoare şi spaţiu, luminat cu zeci de beculeţe ca pentru pomul de Crăciun. Pe un ecran de televizor enorm, din faţa lui, artificii computerizate formau cuvintele: Bun venit la Los Angeles, domnule Naylor! Un cuptor cu microunde piui şi se deschise, scoţând la vedere un vas cu prosoape calde; din barul expus vederii îl întâmpinau patru feluri de sucuri proaspete de fructe, dar şi băuturi alcoolice. Pe banchetă erau ultimele numere din *L.A. Times, Variety* şi *Asahi Shinbum*. Dar unde era halatul de baie? se întrebă el.

Brusc, focurile de artificii dispărură de pe ecran, înlocuite de un chip uriaş: foarte bronzat, cu dinţi atât de albi, că te dureau ochii când te uitai la ei, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de pilot. Nick tocmai încerca să priceapă de ce dispăruse televizorul şi la care dintre gazdele concursurilor de cultură generală se uita, când chipul rosti:

— *Nick!*

Nick tresări.

— Jack Bein. Toate bune?

Întrebarea fusese pusă cu emoție, cu teamă, ca și cum s-ar fi așteptat să i se răspundă: *nu, nu e bine, Jack. Nimic nu e bine. Iar tu, cu toată familia ta și cu câinele, o să plătiți pentru asta.*

— Da, spuse Nick, recăpătându-și calmul. Totul e perfect. Mulțumesc.

— Nici nu-mi vine să cred că nu sunt acolo, să te întâmpin personal (Nick fu lăsat să interpreteze fraza cum dorea). Jeff abia așteaptă să te cunoască. Mâine la prima oră vin să te iau de la hotel. Uite numărul meu de-acasă, poți să mă suni oricând, chiar și la miezul nopții, absolut oricând. Indiferent de ce ai nevoie. Vorbesc serios, OK?

— OK, spuse Nick.

O jumătate de oră mai târziu, trăgeau în fața unui hotel. Nu era Peninsula, unde-i făcuse rezervare Gazelle, ci Encomium, cu numeroși palmieri, deschis și luxos, cu o enormă fântână Yitzak McClellan bleu în față. Cineva din conducere îl aștepta la bordură.

— Da, domnule Naylor, vă așteptam. Domnul director m-a rugat să vă transmit regretele sale sincere că n-a putut fi aici, să vă întâmpine personal. Doamnele – se întoarse către cele trei brute care-l înconjurau pe Nick – sunt din anturajul dumneavoastră?

Nick confirmă.

— Doriți să stați împreună?

— Nu, nu, spuse Nick.

— Vă rog să mă urmați.

Cineva descărcă rapid bagajele. Formalitățile de înregistrare fură eludate. Directorul-adjunct îi înmână o cartelă magnetică pentru ascensorul privat și-l conduse, în liftul exterior, de sticlă, până în apartamentul uriaș de la ultimul

etaj, cu cadă de baie din marmură, îngropată, șemineu, terasă, cădere de apă și un pat gigantic, deja desfăcut. Pe pereți erau picturi de Hockney, originale. Majordomul personal al lui Nick, un tânăr asiatic imaculat, stătea, cu cravata albă și tava de argint, pe care era un cocteil negroni cu vodcă într-un pahar de cristal Baccarat, cu gheață. Băutura preferată a lui Nick. Ăsta da, avans.

— Ne-am permis să sunăm azi-dimineață la birou, imediat ce-am aflat că veniți, îi explică adjunctul directorului.

— Îmi permiteți să vă pregătesc baia? întrebă majordomul.

Sună telefonul.

— Îmi permiteți să răspund eu? Apartamentul domnului Naylor. Da, vă rog să așteptați. Este pentru dumneavoastră, domnule. Domnul Jack Bein, de la ACT.

— Nick, Jack. Toate bune?

— Da, Jack, spuse Nick. Totul e perfect.

— Ești *sigur*?

— Așa cred.

— Indiferent ce comanzi, nu trebuie decât să semnezi. Nu-ți face probleme.

Adică toate astea erau... *pe gratis*? Ce oraș minunat!

— Dacă te nemulțumește ceva, te rog să mă suni, continuă Jack. Nu contează motivul. Poți să mă trezești în miez de noapte pentru că vrei să stăm de vorbă. Sunt aici. Știu cum e să fii singur într-un oraș străin. Notează numărul ăsta, e cel de pe noptiera mea. Doar trei oameni pe lume au numărul ăsta: Michael Eisner, Michael Ovitz, Jeff, bineînțeles, și acum tu. Și cu mama fac cinci. Tu ai o mamă? Sunt grozave, nu-i așa? Ne vedem la micul dejun. Haiphong e acolo?

— Cine?

— Majordomul. Ți-au dat un majordom, sper, nu? Dumnezeule mare, ce se întâmplă acolo?

— Te cheamă Haiphong? îl întrebă Nick pe majordom. Da, Jack, e aici.

— Dă-mi-l la telefon.

— Vrea să discute cu tine, spuse Nick, întinzându-i receptorul.

Haiphong spuse „da, domnule" scurt, de câteva ori, şi închise.

— Îmi permiteţi să vă trimit maseuza, domnule? Este foarte bună. Foarte bine pregătită.

— Păi...

— O trimit imediat.

— Haiphong, zise Nick, pot să te întreb ceva?

— Da, domnule.

— Domnul Bein are vreo legătură cu hotelul ăsta?

— Toţi oaspeţii şi clienţii ACT-ului care nu sunt din oraş locuiesc la Encomium, domnule.

— Aha, spuse Nick.

— O trimit imediat pe Bernie.

Nick se aşeză într-un şezlong, sorbindu-şi cocteilul şi privind pe fereastră la soarele care apunea peste Santa Monica şi peste ocean. Vodca amestecată cu campari începuse să-i dea o amorţeală confortabilă, când Haiphong bătu la uşă, ca să-l anunţe că sosise Bernie. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era drăguţă, musculoasă şi blondă, cu un zâmbet larg, californian – „Salut!" – şi costum de gimnastică alb, *en cœur*.

În cele câteva ocazii când i se făcuse masaj – şi niciodată într-un salon „de masaj" –, Nick nu se simţise niciodată complet relaxat, dar Bernie îl făcu să se destindă cu purtarea ei deschisă, prietenoasă, de îndată ce se întinse pe masa înclinată, gol puşcă, doar cu un prosop acoperindu-i părţile intime. Îi dădu un meniu cu felurile de masaj – suedez, shiatsu, cu ulei cald, tibetan etc. –, dar îi recomandă călduros ceva denumit TNM, sau terapie

neuromusculară, inventată, îi spuse ea, de un veteran grav rănit în războiul din Vietnam, care, sătul de medicina occidentală, studiase tehnicile de vindecare ale Orientului. Nu se dovedi cine ştie ce relaxant, ba chiar îi provocă dureri însemnate, cu gemete şi dinţi încleştaţi, în timp ce-i apăsa vertebrele cu încheieturile degetelor, îi frământa sternocleidomastoidienii şi trapezii, îi strivea regiunea lombară cu coatele şi apoi îi ciupea pielea până începea să-l ardă – asta, după cum îi explică, pentru a aduce sângele la suprafaţă. Această ultimă tortură o numi *bindegewebs*, o tehnică inventată de germani; *naturlich*.

Puse o casetă intitulată *Adagii pelagice*. Muzică de relaxare New Age, cu chiuituri de balene cu cocoaşă şi bolboroseli muzicale la sintetizator. La drept vorbind, nu era tocmai neplăcută, mai ales că-l ajuta să nu se mai gândească la durerea fizică. După ce-l apăsă cu vârfurile degetelor mari pe marginea orbitelor oculare, producând o aureolă luminoasă – semnale de alarmă ale nervului optic, fără îndoială –, îl trase cu capul în afara mesei şi i-l aşeză, cu faţa în jos, într-un „ham pentru faţă". Masa înclinată făcu rapid sângele să i se adune în sinusuri, dându-i o senzaţie de guturai acut. Bernie stătea aplecată deasupra lui, ştergându-i creştetul capului cu sânii. Înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. După câteva minute de asemenea tratament, fu obligat să numere înapoi de la o sută, din şapte în şapte, tactică de amânare pe care o învăţase cu mulţi ani în urmă. Stătea întins acolo, cu faţa în jos, fornăind pe nările astupate ca un porc la trufe, ascultând balenele cum chiuiau şi se rostogoleau în adânc.

— Îţi place muzica, Nick?

— Mrrm.

— Eu ador balenele. Sunt cele mai maiestuoase dintre toate animalele, nu ţi se pare?

— Mrrr.

— Ai înotat vreodată cu delfinii, Nick?

— Nrrr.

Unde voia să ajungă?

— Eu și prietenul meu am înotat, acum vreo două weekenduri.

Aha. Prietenul. În limbaj codificat: *Nu cumva să-ți vină vreo idee. Tot ce se-ntâmplă aici e strict profesional.*

— La nord de San Diego e un loc unde poți să înoți cu delfinii, pentru zece dolari. Mark și cu mine am ajuns acolo cu motocicleta. Are un Harley-Davidson. Una mare?

Avea obiceiul de a formula totul ca pe o întrebare, chiar și propozițiile cele mai declarative, pentru cazul în care nu erai în stare s-o urmărești?

— E în marina militară și acolo au baza. E soldat SEAL? N-are voie să spună nimănui ce face. Oricum, n-a vrut să înoate cu delfinii, dar eu voiam foarte tare, așa că am înotat. Au o piele incredibil de moale și când respiră, parcă suspină? Fac: *puuşşş!* Așa se aude. A fost foarte senzual, înțelegi? Să-i călărești, să li te ții de aripioară? A fost aproape... Lui Mark nu i-au plăcut, zise ea cu un oftat. De câte ori se apropiau de el, le trăgea câte un pumn. Proprietarul s-a enervat și i-a spus să iasă din apă, iar atunci Mark i-a zis că-l aruncă în apă, cu delfinii.

Iar limbaj codificat: *Prietenul meu e un ucigaș antrenat și cam nervos. Ce ziceai să iau în mână?*

— Dar eu am rămas în apă, continuă ea. Aș fi putut sta acolo o veșnicie, atât era de minunat? Acum vreo două nopți am și visat. Călăream pe delfini la lumina lunii, sărind în sus și-n jos peste valuri. Și fără costum, fără nimic, și senzația aceea uimitoare pe care mi-o dădea pielea lui, lipită de a mea. Și el suspinând? *Puuşşş...* M-am trezit grozav de excitată? Și am dat de Mark lângă mine. Și Mark sforăie rău de tot? Și când îi spun, se-nfurie? De ziua lui i-am cumpărat chestia asta, e ca un microfon pe care-l

prinzi de bluza de pijama și se leagă de altă chestie ca un ceas de mână, doar că se pune pe braț, și de fiecare dată când sforăi, te curentează puțin? Și s-a înfuriat grozav? S-a dus naibii petrecerea. Toată lumea a plecat acasă mai devreme. Mark se enervează atât de tare uneori? Ai zice că un soldat SEAL defulează suficient la serviciu?

— Drrr.

Fata îi frământa mușchii gâtului cu degetele mari și cu arătătoarele.

— Ai mușchii foarte încordați, Nick. Ești cam tensionat.

— Arrrgh.

Sânii ei îi apăsau iar creștetul. 100... 93... 86...

— Vrei să te fac să te relaxezi total, Nick?

— Harrrgh?

Ce însemna întrebarea asta, pentru Dumnezeu?

— Domnul Bein a dat ordin să ne ocupăm foarte atent de tine.

Văzu un soldat SEAL masiv – un soldat SEAL *foarte* masiv și *foarte* nervos – ud leoarcă și cu fața vopsită în negru, în cadrul ușii, cu un uriaș cuțit Ginsu în mână... 79... 72... 65...

— Te superi dacă-mi scot asta de pe mine? Dintr-odată, m-am înfierbântat grozav?

... 65...

— Aah, mult mai bine. Ție ți-e mai bine, Nick?

— Nick! exclamă Jack Bein exploziv în hol, a doua zi foarte de dimineață.

Chipul pe care-l văzuse pe ecranul mare al limuzinei cu o zi înainte se dovedi a fi atașat de un trup scund, dar musculos, într-un costum de in, cu un petic de mătase scumpă, turcoaz, ițindu-se din buzunarul de la piept. Un ceas care făcea cât salariile pe un an ale muncitorilor dintr-o fabrică strălucea prins peste manșeta dreaptă a cămășii.

— Fac economie de timp, spuse Jack. Nu mai trebuie să-l trag de sub manșetă.

Jack se uită la garda de corp compusă din femei și mimă un semn de întrebare, dându-i acum lui Nick prilejul să-și explice ciudatele accesorii. Se arătă profund impresionat.

— Acum vreo doi ani, a trebuit să procedăm și noi la fel cu Jeff. Poate îți amintești?

Nu-și amintea.

— Unul dintre foștii lui instructori de arte marțiale a luat-o razna. I s-a năzărit că Jeff avea să facă din el un al doilea Steven Seagal. Eu, unul, cred că Jeff putea să-l bată măr, dar, când ai de-a face cu un coreean de o sută douăzeci de kile, cu mai multe centuri negre decât Liz Taylor, e mai bine să nu riști, nu-i așa? Ai dormit bine? Ai făcut masaj? Bernie te-a rezolvat?

Nick murmură jenat că da, Bernie.

— Ce fată drăguță. Și nu te speria de prietenul ei de la marină. E mare, dar inofensiv. A fost unul dintre cei pe care i-au trimis la Bagdad în timpul Furtunii în Deșert, ca să încerce să-l omoare pe Saddam Hussein. L-au ratat de puțin. Și știi de ce? Pentru că era la amantă, își făcea de cap. Bombele curgeau ploaie și el se dădea-n bărci. Ce tâmpit. Nu-i de mirare c-a pierdut războiul. Apropo, nu trebuie să știe nimeni. Nici eu n-ar trebui să știu, dar noi îi plătim lui Bernie taxele la colegiu. Ce s-a-ntâmplat, nu ți-a priit micul dejun? E diferența de fus orar. La Washington e zece. Încearcă vitamina B, Jeff se jură că e cel mai bun leac. Vrei o injecție? Cum e să locuiești la Washington? E bine? Tipul ăsta nou, crezi că se descurcă? (Nick deduse că se referea la președintele Statelor Unite.) Sincer, Jeff e puțin dezamăgit. L-a susținut necondiționat. L-a prezentat peste tot, cui trebuia. El e cel care i l-a prezentat Barbrei. Alții s-au lăudat, dar Jeff a fost cel care a făcut-o. N-ar trebui să-ți spun asta, dar îmi placi, așa că-ți spun.

Se urcară în maşina lui Jack, un Dodge Viper roşu, o maşină de forţă, tratată cu steroizi. Jack îi spuse că încerca să facă tot ce-i stătea în puteri pentru economia americană.

— Jeff crede *cu tărie* în America. De-aia e atât de încântat de proiectul ăsta. E o şansă de-a ajuta o industrie americană adevărată. Ce poate fi mai american decât tutunul, nu?

— Absolut, spuse Nick, uşurat că, în sfârşit, discutau despre tutun.

— Ce părere ai despre noul sediu?

Acesta se înălţa frenetic, ca un templu mormon, ocupând un cvartal întreg, un palat de cristal din oglinzi curbe.

— Am avut ceva probleme imediat după ce l-am construit. Oglinzile reflectau lumina soarelui în jos, spre stradă, şi pietonii se coceau. Un cuplu chiar a ajuns la Cedars-Sinai, pentru tratament împotriva hiperpirexiei. Nu c-ar mai fi prea mulţi pietoni în L.A. Dar nici să-i prăjim pe cei care mai sunt nu vrem. A trebuit să refacem o secţiune exterioară şi dă-mi voie să-ţi spun că nu e ieftin.

— Arată foarte frumos, spuse Nick, simţind că se aştepta un compliment din partea lui.

— Să-i spui şi lui Jeff ce mult îţi place. A pus suflet în clădirea asta. Şi vrei să ştii ceva? Se vede!

Nick ridică privirea şi văzu Viperul reflectat în peretele lucitor al sediului ACT.

— Nu-i rău pentru cineva care a pornit de jos, zise el.

— Să-ţi spun ceva. Acum vin la noi guverne din străinătate.

— Serios? De unde?

— N-ar trebui să vorbesc despre asta, Nick. Dar ai dreptate, Jeff a ajuns foarte departe de locul de unde-a pornit.

Trecură pe lângă intrarea principală, flancată de sculpturi tematice de Nanomako Yaha.

— Foarte frumoase, zise Nick.

— Alea? Au fost cadou de casă nouă de la Deke Cantrell.

— Câtă generozitate.

— Generozitate? râse Jack. Te rog frumos. Deke Cantrell a câștigat destul cu *Spud* ca să cumpere cadavrul congelat al lui Yaha. Să nu mă înțelegi greșit. Deke e o ființă omenească deosebit de talentată și de decentă, indiferent ce se vorbește pe seama lui, dar chestia e că, înainte să-l preia Jeff, era o față. Acum e un nume. Ia între zece și douăspe pe film.

— Dar cadoul e frumos.

— Nu intenția contează, râse Jack, ci banii. Nu intrăm pe ușa principală. Am botezat-o Intrarea Potemkin. Foarte puțini oameni o folosesc. Vrei să știi de ce? Alte agenții au spații închiriate în clădirea de vizavi, uite, aia. Și au oameni cu binocluri și telescoape, care urmăresc cine vine și cine pleacă. Uneori, doar ca să ne batem joc de ei, angajăm dubluri ale unor actori celebri să intre la noi. CAA, William Morris și ICM *turbează*. Sunt convinși că le fug clienții. Dar zău că n-ar trebui să-ți spun toate astea. Oricum, acum, că oferim consultanță guvernelor străine, probabil c-o să avem spioni adevărați care să ne urmărească de peste drum. La Washington ai cunoscut vreun spion?

— Avem angajați foști agenți secreți, spuse Nick. Dar n-ar trebui să vorbesc despre asta.

— Acum lucrăm la un proiect de film despre CIA, o să fie o chestie măreață. Ideea e așa: CIA consideră că Franklin Roosevelt e prea bun prieten cu Stalin, așa că-l omoară, ca să poată să-i ia locul Truman și să-i bombardeze pe japonezi. Un film fabulos.

— Sună extraordinar. Dar nu cred că CIA exista în 1945.

— Nu?

— Cred că s-a înființat în '47.

— E cam târziu să schimbăm ideea de bază. Sesiunile fotografice cu protagoniștii încep peste două săptămâni.

O să trebuiască s-o scăldăm cumva. Dă-o naibii, oricum, din sondaje reiese că elevii de liceu sunt convinşi că Churchill a fost vicepreşedinte pe vremea lui Truman. Ba chiar ne gândeam şi la voi în legătură cu proiectul ăsta.

— Cum aşa?

— Roosevelt era fumător, nu-i aşa?

— Da, spuse Nick. Dar cred că noi am fi vrut un personaj mai contemporan.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Câte fete-ar vrea să se culce cu un mort bolnav de polio?

— Ăă, aşa e.

Parcară în garajul subteran şi luară ascensorul. Până acum, de când sosise în L.A., Nick nu mersese decât cu lifturi private.

— Apropo, spuse Jack, să n-ai emoţii când o să-l cunoşti pe Jeff. Nici nu-ţi vine să crezi câte persoane importante îngheaţă când dau ochii cu el pentru prima dată.

Coborî glasul, făcându-l să se întrebe dacă în ascensor erau microfoane.

— Tom Sampson, Cookie Perets... Rocco Saint Angelo?

— Rocco Saint Angelo? Serios?

— Parcă era în comă. Am crezut c-o să trebuiască să-i dăm cu amoniac pe la nas. Dar tu o să te descurci. În adâncul sufletului, Jeff e foarte uman.

Uşile ascensorului se deschiseră, dând la iveală un bazin cu peşti. Nick îl urmă pe Jack, călcând pe pietrele care formau o cărare. Crapi mari, roşii şi albi, leneveau imediat sub suprafaţa apei.

— Uite, ăla de colo, şopti Jack, şapte mii de dolari.

— Şapte mii? Pe un peşte?

— Imaginează-ţi. Nu te mai miri că, aici, o porţie de sushi costă o sută de dolari. Îţi place sushi? Mie mi-e frică de viermi. Pot să-ţi ajungă în creier. Acum, de câte ori mănânc sushi, lucru pe care eşti obligat să-l faci, nu-i aşa,

mi se pare c-o să mor ca John Hurt în *Alien*, cu chestia aia ieşindu-mi din piept. În fine, peştele e cadou de la Fiona Fontaine. Altă faţă pe care Jeff a transformat-o într-un nume. Şi ăla de colo, cu picăţele negre? Douăşpe mii! De la Kyle Kedman. Jeff i-a obţinut rolul principal din *Mung*, deşi cei de la Columbia erau hotărâţi, *categoric* hotărâţi, să-l aducă pe Tom Cruise pentru rol.

— Aveţi şi rechini pe-aici? întrebă Nick.

— Nu, râse Jack. Aici suntem toţi băieţi cumsecade.

Fură întâmpinaţi la capătul cărării de pietre de o femeie extrem de atrăgătoare, în jur de cincizeci de ani, care se prezentă cu o strângere de mână şi cu formula:

— Lucrez cu Jeff.

Îi şopti ceva la ureche lui Jack. Acesta îl luă pe Nick de braţ şi-l conduse înapoi, spre marginea apei.

— Pe Jeff tocmai l-a sunat Serenitatea Sa.

— Ce Serenitate?

— Sultanul din Glutan, şopti Jack. Un client nou.

— Aha, făcu Nick. Cel mai bogat om din lume.

— Nu mai e, zâmbi Jack. Am glumit.

Îl duse către o zonă care părea a fi de aşteptare, lângă bazin. Nick se uită la bărbatul care stătea acolo, citind *Golf Digest*. Nu. Să fi fost... Da, chiar el era.

— Sean! exclamă Jack. Unde ţi-e kiltul?

Îl prezentă pe Nick, care trăi, pentru prima dată, tracul amuţitor la întâlnirea cu un adevărat erou al lumii filmului. Crescuse hrănindu-se cu filmele lui. Putea reproduce din memorie unele dintre ele. Visase să fie ca el. Şi acum iată-l, strângându-i mâna. Cum nu se poate mai plăcut şi mai curtenitor, chiar interesat de persoana lui Nick. Cât despre Nick însuşi, nu reuşi decât să afişeze o imitaţie de zâmbet şi să dea din cap viguros la fiecare remarcă. El şi Jack schimbară câteva păreri despre turneul de golf la care tocmai participase şi apoi, tangenţial, despre proiectul pe

care, evident, venise să-l discute cu Jeff. După vreo douăzeci de minute, femeia atrăgătoare reveni și spuse că Jeff își încheiase convorbirea telefonică și-i putea primi.

— Vrei să spui, îi șopti Nick lui Jack în timp ce o urmau, că intrăm înaintea lui?

— Ar fi trebuit să vezi anticamera ieri, zise Jack. Și Goldie, și Jack, și Mel.

Două uși din lemn de tec birmanez cu ideograme incrustate dădeau într-un spațiu vast ca o catedrală, cu o priveliște uluitoare a orașului și a Oceanului Pacific de dincolo de el. Jack îi șopti:

— Pe vreme frumoasă, se vede până la Tokio.

În centru era un birou cu tăblie de sticlă pe care nu se afla nimic – aceasta era puterea adevărată: un birou complet gol –, iar în spatele lui, un bărbat cam la patruzeci și cinci de ani, scund, bronzat, cu părul rărit, într-o condiție fizică desăvârșită, cu mușchii pieptului umflându-i-se pe sub cămașa albastră, care părea cu un număr mai mică decât ar fi trebuit. Avea o față ștearsă, dinți strălucitori, cu spații între ei, și ochi deschiși la culoare, ca niște lasere.

Zâmbi larg și se ridică de pe tronul de cleștar, dând ocol biroului pentru a-i strânge mâna lui Nick.

— Jeff Megall, spuse el, luându-l încă o dată prin surprindere.

Majoritatea mahărilor cu care intrase în contact nu simțeau nevoia să se mai recomande. *Știm cu toții cine sunt...*

— Cum a fost zborul? întrebă el.

— Plăcut, mulțumesc.

— Jack, ocupă-te tu, te rog, ca domnul Naylor să plece înapoi la Washington cu avionul nostru. Și hotelul?

— Stă la Encomium, interveni Jack.

— Un hotel bun, spuse Jeff. Să ne spui dacă te mai putem ajuta în vreun fel. Pot să-ți ofer ceva? Cafea? Ceai? Apă minerală?

— Dacă nu vă e greu.

— Cum o preferi?

— Fără lapte.

— Apă minerală fără lapte? râse Jeff. Putem primi o cafea fără lapte pentru domnul Naylor?

Vorbise în eter; în încăpere nu se mai găsea nimeni, dar, în câteva secunde, o femeie frumoasă, cu păr lung, picioare lungi și fustă scurtă, apăru cu o ceașcă aburindă de cafea perfectă, fără zahăr. Jeff întrebă:

— Vrei o scrumieră?

— A, nu, spuse Nick, e bine așa. Am...

— Te rog, nu mă deranjează câtuși de puțin. Ba chiar îmi face plăcere să-i văd pe alții fumând. E un obicei rar în ziua de astăzi.

— Da, despre asta am venit să vă vorbesc.

— Apropo, mi s-a părut că te-ai comportat admirabil când cu răpirea. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare. Dar declarațiile făcute presei au demonstrat un spirit fin. Pentru asta te felicit.

— Păi...

— În urma interesului pe care l-ai manifestat față de colaborarea cu noi, m-am gândit mai bine la industria tutunului și am ajuns la concluzia că, dacă lucrurile continuă să meargă în direcția în care au apucat-o, fermierul american cultivator de tutun o să dispară și, odată cu el, un întreg mod de viață.

— Da, spuse Nick, și pe noi ne preocupă lucrul ăsta.

— Așadar, spuse Jeff, hai să vedem ce putem face să-i ajutăm pe oamenii ăștia.

Nick era extrem de impresionat. Jeff își găsise deja un motiv: nu voia banii, voia să-i salveze pe fermieri. Nick trebuia să pună întrebarea – din admirație colegială, trebuia neapărat să audă răspunsul:

— Nu vă deranjează chestiunea problemelor de sănătate?

Jeff îi replică fără ezitare:

— Nu dețin răspunsurile. Nu sunt doctor. Eu sunt un simplu facilitator. Nu fac decât să pun în contact persoane cu spirit creator. Informațiile existente sunt toate la dispoziția oamenilor, care trebuie să decidă singuri. Nu pot să iau decizia în numele lor. Nu e rolul meu. Ar fi o dovadă de impertinență morală.

— Da, așa este, spuse Nick.

Era stupefiat. Individul era un *titan* al ambiguității. Avea multe de învățat de la el.

— Bun, hai să vorbim, spuse Jeff. Ce te interesează este o poziționare agresivă a produsului.

— Jeff e prea modest ca să menționeze că el a fost cel care a inventat conceptul de poziționare a produsului, spuse Jack.

— Jack, domnul Naylor n-a venit până aici tocmai de la Washington ca să te asculte recitându-i CV-ul meu.

— Scuză-mă, Jeff, dar cred că e important pentru Nick să știe că tu ai fost cel care a dat naștere întregului domeniu al poziționării produselor. Nick, îți aduci aminte cum, în filme, ori de câte ori cineva bea o bere, un suc sau orice altceva, eticheta era fie generală, fie acoperită? Apoi, încetul cu încetul, etichetele au început să se vadă? Iar acum se văd de atât de aproape, că poți să citești și ingredientele? Jeff a făcut asta. Gata, am terminat.

— Tocmai de aceea am venit la ACT, spuse Nick. Știam că domnul Megall e cel mai bun.

— Iartă-mă. Nu eram sigur că știați.

— Putem continua, Jack? spuse Jeff, pe un ton de ușoară iritare. Sau vrei să-i spui lui Nick și pe ce post am jucat la Bruins?

— Continuă, te rog.

— Realitatea este că am fost, într-adevăr, primii care au recunoscut importanța poziționării. Ce nu se știe, și

asta miră pe mulți, este că, la vremea respectivă, n-am făcut-o pentru a mări investițiile.

— Nu? spuse Nick.

— Câtuși de puțin. Am vrut ca publicul să înțeleagă mai bine personajul. Oamenii își văd eroii acolo, pe ecran. Vor să știe totul despre ei. Să-l luăm pe James Bond. El bea, cum ar veni, un „martini cu vodcă, sec, bătut, nu amestecat"? Nu crezi că lumea vrea să știe și *ce* marcă de vodcă bea James Bond? Îți spun eu – continuă Jeff – că o să afle ce fel de vodcă bea James Bond în următorul film cu James Bond.

— Aha, spuse Nick.

— Acum, întâmplarea face ca producătorii acestei mărci de vodcă – indiferent care o să fie, până la urmă – să fie mai mult decât încântați să participe financiar la procesul de creație. Dar banii au fost întotdeauna un produs secundar al unei decizii creatoare. E plăcut să vezi când se întâmplă așa, zâmbi el.

Uluitor. Absolut uluitor. Dacă-l ascultai pe el, poziționarea produsului era crucială pentru evoluția unui personaj. *Spune-mi Ishmael și dă-mi o Coca-Cola.*

— Noi ne gândeam la Mel Gibson, dădu Nick pe dinafară, incapabil să se mai abțină.

— S-ar putea să fie greu, spuse Jeff. Tocmai s-a lăsat. Știi că are șase copii. Nu că n-ar putea trăi o veșnicie ca fumător, dar înțeleg foarte bine logica voastră. Mel era un fumător superb. Cel mai reușit asemenea moment din filmul contemporan l-am văzut în *Armă mortală I*. A tras fumul ăla atât de adânc în piept, că nu știai dacă mai iese vreodată. Și când l-a dat afară, a fost ca răsuflarea unui balaur.

— Mi-a făcut poftă să mă apuc din nou, spuse Jack. Aproape că m-am apucat.

— Dar nu uita, reluă Jeff, că Mel juca rolul unui polițist care trecea printr-o perioadă de criză, un om cu probleme

psihice grave. Ce mai bagă el în gură în filmul ăla? Țeava pistolului. Vezi tu, astăzi, când vezi pe cineva fumând într-un film, în general e un semn că ceva e în neregulă în viața personajului. Nu mai e Humphrey Bogart în *Casablanca* (pe Nick îl trecu un fior, în timp ce imaginea lui Peter Lorre îi defila rapid prin fața ochilor). E Bobby de Niro jucând un psihopat tatuat, care fumează țigară de la țigară, în *Cape Fear*, Andy Garcia care fumează printr-o gaură în gât în *Dead Again*, Thelma și Louise care-și aprind țigările, se îmbată și pe urmă se duc în parcare să-i spulbere boașele unui violator. În zilele noastre, țigara poate fi semnul comportamentului deviant. Pat Hingle o arde cu țigara pe Anjelica în *The Grifters*. Laura Dern și Nick Cage fumează neîntrerupt în *Wild at Heart*, povestind cum toți părinții lor au murit de cancer și ciroză. Nick Nolte în *Prince of Tides*. Un tip cu probleme evidente. Sau Harrison Ford în *Regarding Henry*. Intră într-un magazin de cartier să-și cumpere un pachet de țigări și sfârșește întins pe jos, cu creierii împrăștiați peste tot. N-a avut timp nici măcar să citească avertismentul ministerului. Ce mesaj crezi că transmit toate filmele astea? Că fumatul e un lucru bun? Nu prea cred.

— Exact, spuse Nick. Avem nevoie de un erou pozitiv. De un personaj exemplar, fumător.

— Da. Din anii 1950, înainte ca toată povestea asta cu traiul sănătos să scape de sub control.

— Nouă ne-ar fi plăcut să fie contemporan, zise Nick. Vrem ca oamenii să știe că fumatul nu e rău nici acum. În anii cincizeci, toată lumea știa că fumatul nu era rău, cel puțin până n-a citit *Reader's Digest*.

Jeff își așează bărbia pe degetele împreunate.

— O să trebuiască să ne mișcăm repede. Peste două săptămâni încep sesiunile foto pentru rolurile principale. Despre Franklin Delano Roosevelt ce părere ai? Un adevărat

model. Și, în plus, un fumător elegant. Portțigaretul ăla, aproape feminin...

— Un fumător superb, spuse Jack.

— Am putea aranja scenariul. Chiar am...

— La ce te gândești? întrebă Jack.

— Că țigările ar putea fi o temă centrală. CIA pune otravă în țigări. Țigările devin un McGuffin.

— Excepțional! spuse Jack.

— Și-atunci, FDR moare... din cauza fumatului?

— Da, dar nu de cancer.

— Nu cred c-o să-mi fie ușor să-i conving pe ai mei, spuse Nick.

— Mda, zâmbi Jeff, înțeleg că s-ar putea să fie o problemă. Ideea de contemporan e bună, dar în mintea oamenilor lucrurile sunt deja hotărâte. Consiliul municipal din L.A. tocmai a votat interzicerea fumatului în restaurantele din oraș.

— Știu, spuse Nick lugubru. Șapte mii de restaurante.

— Se duce pe apa sâmbetei Constituția. Prea târziu pentru obiceiul generalizat... Ia stai puțin, stai puțin...

— Ce e? Ce e? sări Jack.

— Asta e!

— Ce? spuse Jack.

— Viitorul.

— Excepțional! spuse Jack.

Jeff se întoarse iar către Nick.

— N-ar trebui să-ți spun, dar UFA pregătește un film sci-fi femper care are să fie foarte, foarte mediatizat.

— Femper?

— Femei în pericol. *Alien* combinat cu *Dune*, combinat cu *Războiul stelelor*, unde Darth Vader e gay. Tare ca focul. Am văzut scenariul. Are și un rol simpatic, un rol de Oscar. Eroul e un baron al spațiului căzut în dizgrație, cu un pui de extraterestru pe post de aghiotant, care se poate

transforma în orice. Fata e fiica împăratului, care a fugit de-acasă și s-a înhăitat cu niște tipi foarte răi. Se numește *Mesaj din Sectorul Șase*. Efectele o să fie extraordinare. O jumătate de oră de *morphing*. Știi ce-i ăla *morphing*? Ce-au făcut în *Terminator 2*.

— I se spune *Morph și Mindy*, spuse Jack.

— Un milion de dolari minutul. Deja au rezervat spațiu de reclamă pe fuzelajul unei navete spațiale. Au în buget o sută douăzeci de milioane de dolari. O să fie cel mai scump film făcut vreodată. Și filmările se fac în Mexic.

— Am auzit că deja s-a ajuns la o sută patruzeci.

— Sper să fie bun. Cei de la UFA o să fie foarte interesați de poziționare.

— Țigări? spuse Nick. În spațiu?

— E secolul XXVI, zise Jeff. Fumatul nu mai e dăunător. Ba chiar... ba chiar...

— Ce? sări Jack.

— Face bine organismului. Ideea din *Sleeper*. Asta-mi aduce aminte că trebuie să-l sun pe Woody, deși nu știu ce-o să-i spun. Jack, sună-i pe Bill Hayman, Jerry Gornick, Voltan Zeig și stabilește o întâlnire pentru azi după-amiază.

— Imediat.

— Am uitat complet. Lipsă de ginseng. Cine regizează?

— Chick Dextor.

— O să dureze mult.

— Mie-mi spui?

— Nick, spuse Jeff, s-ar putea să iasă ceva foarte interesant pentru noi toți.

— Dar... dar, dacă aprinzi o brichetă în spațiul cosmic, nu explodează? Cu atâta oxigen?

— Suntem în secolul XXVI. S-a găsit o soluție. Se poate rezolva cu un singur rând în scenariu.

— Sună... nu știu...

— Nick. Rolurile principale sunt interpretate de Mace McQuade și Fiona Fontaine.

— Serios?

— Serios. Îi și vezi împărțind o țigară postsex în nava lor spațială, într-un pat rotund, cu așternuturi de satin și acoperit cu o cupolă transparentă. Galaxiile trec șuierând pe lângă ei, fumul se înalță imponderabil, încolăcindu-se. Nu-ți crește inima? Nu crezi că imaginea asta o să vândă câteva cartoane în plus?

— Mda, spuse Nick. S-ar putea.

— Să-ți mai spun ceva. Rolul meu nu-mi cere să mă implic în faza asta decât dacă mi se cere, dar, în locul vostru, m-aș ocupa *imediat* de lansarea unei mărci complet noi de țigări, lansare pe care aș face-o simultan cu apariția filmului. Țigările Sector Șase. Nimeni n-a mai făcut vreodată așa ceva cu țigări.

Jeff se ridică în picioare. Întrevederea luase sfârșit. Îi strânse mâna lui Nick.

— Mi-ai făcut un lucru căruia mă opun din răsputeri. M-ai convins să mă implic afectiv.

Afară, Sean rezolva un careu de cuvinte încrucișate. În ascensor, Jack îi spuse:

— Ai toate motivele să fii mulțumit. Jeff te-a simpatizat de-adevăratelea.

18

Lorne Lutch locuia la o fermă de avocado, la vreo sută de kilometri vest de L.A. Simțind nevoia de a pune el însuși mâna pe volan, Nick se dispensă de serviciile lui Mahmoud și de Marea lui Balenă Albă și porni singur, într-un Mustang roșu, închiriat, cu bodyguarzii urmându-l în propria mașină închiriată, o berlină maronie, cu jumătatea de milion de dolari în bani peșin. Poate că Lutch avea să guste simbolismul apariției lui Nick într-un Mustang. Sau poate că avea să iasă cu carabina cu țeavă dublă și să-l facă praf și pulbere pe scaunul lui ergonomic. Orice era posibil.

Citise materialul informativ al lui Gomez O'Neal, surprinzător de detaliat, cu privire la situația lui personală și financiară, cu destule amănunte ca să-i facă pe spionii de la Agenția de Securitate Națională să roșească – de unde obținea Gomez toate datele astea? –, și știa până la ultimul bănuț cât avea Lorne Lutch pe cărțile de credit Visa și MasterCard sau câtă albumină avusese în urină la ultimele analize. Băieții lui Gomez își băgau nasul în toate probele de urină care priveau tutunul, căutând avid urme de droguri.

Era o misiune tare ciudată, pe care n-ar fi acceptat-o de dragul altcuiva decât al Căpitanului. Cu o seară înainte o sunase pe Polly, singura persoană, în afara lui Bobby Jay, la care putea apela pentru sfaturi despre cum se mituiau

purtătorii de cuvânt muribunzi. Când îi descrisese ce se pregătea să facă, Polly scosese un fluierat.

— Hm, spusese ea, dac-aş fi în locul tău, aş pune o felicitare cu urări de însănătoşire, aş aşeza geanta lângă uşă, aş suna la sonerie şi mi-aş lua tălpăşiţa.

Nu era o idee tocmai rea.

În timp ce vorbea cu Polly, îl sunase Jeannette, toată numai sex şi răsuflare întretăiată, vrând să afle dacă avea deja motive să fie geloasă pe Fiona Fontaine. Iar în timp ce vorbea cu ea sunase Heather, aprinzându-i cel de-al treilea beculeţ pe consolă şi făcându-l să se simtă ca un controlor de trafic sexual.

Heather nu suna ca să-i susure dulci nimicuri la ureche, interurban. Avea un ton perfect profesional, mai puţin când se plânse de căldura de la Washington şi de şoferii de taxi. Majoritatea taximetriştilor din Washington erau sosiţi recent din ţări unde şofatul reprezenta genul de vânătoare preferat la nivel naţional; confruntaţi cu imaginea, în oglinda retrovizoare, a unei femei atrăgătoare, cu un corp frumos, îmbrăcat într-o rochie subţire de vară, tindeau să ignore complet strada dinaintea lor în favoarea unor propuneri suave adresate pasagerei, ca de pildă: „Îţi place mâncarea haitiană?" Astăzi, Heather se săturase să fie ţinta atenţiilor acestor Tonton Macoute transpiraţi. De la Nick voia să afle ce ştia despre propunerea legislativă pe care se auzea c-ar pregăti-o Ortolan K. Finisterre. Pe Capitol Hill se arătau foarte secretoşi, ceea ce era extrem de neobişnuit. Îi spuse că o sunaseră de la *Sun*, să-i mai ceară interviuri, de aceea avea neapărată nevoie acum să scrie cât mai bine. Nick îi spuse că era pe dinafara ultimelor ştiri aici, la Hollywood, dar că avea să vadă ce putea afla de la Departamentul Juridic.

— Apropo, ce faci acolo, de fapt? îl întrebă ea.

— Nu cine ştie ce, spuse el. Încerc să bag ceva cărbuni în biroul nostru de pe Coasta de Vest. O vizită de ridicare a moralului trupelor.

— Aha.

Tăcere. Era un reporter prea bun ca să înghită găluşca. Senatul se pregătea de ceva important şi tu erai tocmai în L.A. aşa, fără motiv?

— Ce faci *de-adevăratelea*?

— Neoficial?

— Bine.

Părea puţin ofensată.

— Am venit să încerc să-l cumpăr pe Tumbleweed Man, care stă să moară de cancer pulmonar, ca să nu ne mai atace în presă.

Heather râse.

— Să ştii că te cred în stare.

Faptul că nu-l crezuse îl tulbură. Polly era supărată că fusese lăsată să aştepte cinci minute.

— Am vorbit c-o ziaristă, îi spuse el, invocând scuza cea mai valabilă pentru Mod Squad.

— Heather Holloway? întrebă Polly.

— Nu, zise Nick. Doar... o ziaristă.

— „O ziaristă"?

— Nici nu cred că ţin minte cum o cheamă.

Oare de ce, se întrebă el după ce închise, o minţea pe Polly în legătură cu Heather?

Livada de avocado a lui Lutch era modestă, botezată Ferma de pe Falie, nume care căpătă sens când Nick văzu crevasa care se căsca dincolo de câmpul prăpădit din faţa casei, pe marginea căreia stăteau, încâlciţi, arbori de avocado uscaţi.

Luă geanta de la bodyguarzi şi le ordonă să rămână în maşină. Femeile protestară, nevrând să-l lase să dispară

în spatele liniilor inamice fără apărare. Mame, comandanta echipei, aproape că reuși să-l convingă că Lutch nu avea mai nimic de pierdut dacă-l împușca. Nick se gândi o clipă s-o ia cu el, apoi însă văzu în fața ochilor titlul TUMBLEWEED MAN UCIS ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI CU GARDA DE CORP A PURTĂTORULUI DE CUVÂNT PENTRU INDUSTRIA TUTUNULUI și decise că era mai bine să evite această posibilitate, de aceea își impuse voința și porni să urce treptele singur. Un copoi rhodesian mare, care lenevea la căldură, pe verandă, abia dacă sălta capul la apropierea lui. Pe verandă erau mai multe recipiente metalice cu eticheta OXIGEN.

Nick inspiră adânc și bătu la ușa cu plasă de țânțari. Astăzi, își spuse el, chiar c-o să-ți meriți salariul.

Simți ceva împungându-l în coaste, din spate, și auzi o voce răgușită:

— Nu mișca, dacă nu vrei o gaură cât un grepfrut. Saltă mâinile și ține-le la vedere.

Nick urmă instrucțiunile.

— Acum întoarce-te. *Încet.*

Nick se răsuci lent și se trezi față în față cu Lorne Lutch însuși. Era încă ușor de recunoscut ca Tumbleweed Man, chiar și cu douăzeci de kilograme mai slab și cu pielea îngălbenită. Era în halat și papuci, și n-ar fi arătat deloc amenințător dacă n-ar fi avut pușca aceea, ațintită asupra burții lui Nick. Se uită la el.

— Ești Nick Naylor, nu-i așa?

— Da, domnule. Eram...

În trecere, cu o jumătate de milion de dolari la mine.

— Aveți... aș putea... aveți două minute libere? Dacă e un moment nepotrivit, pot să... ăă... să revin.

Lutch spuse bănuitor:

— Ce cauți aici?

— Am venit... să vorbim.

— Bine, spuse el, coborând puşca.

Deschise uşa de plasă cu ţeava ei. Se aşezară amândoi.

— N-am vrut să te sperii, spuse el. Dar mă urmăreşte cineva.

Gomez?

— Roberta, avem musafiri, cârâi el.

Vorbele îi provocară un acces de tuse. Tuşea fără să se mai oprească. Intră doamna Lutch, care îi aruncă doar o privire lui Nick, apoi îngheţă, ca un vas cu azot lichid. Lutch continua să tuşească, lăsându-l pe Nick să aştepte acolo, în picioare, ca accesul să se potolească şi el să poată fi prezentat. Era stânjenitor, la drept vorbind. Şi pentru că tusea lui Lutch nu dădea semne că ar vrea să înceteze, Nick mimă cuvântul: „Bună".

— Ce vrei?

Privirea ei îl străfulgeră cu o asemenea intensitate, încât Nick aproape regretă că-şi lăsase pretorienii afară, în maşină. Nu se gândise că ar putea fi împuşcat... de nevastă.

— Nu acum, Roberta, şuieră Lutch, ştergându-se la gură. Să nu fim nepoliticoşi cu oaspetele nostru. Cred că n-a bătut atâta drum până aici fără un motiv întemeiat. Nu uita că el e cel care a convins compania să nu mă dea în judecată pentru încălcarea contractului.

— Mai degrabă l-aş da la porci decât să-l primesc în casa mea.

Fixându-l pe Nick cu o ultimă privire ca un glonţ în cămaşă de cupru, îi întoarse spatele şi dădu să plece. În drum spre uşă, se opri şi întrebă:

— Mai vrei morfină, puiule?

— Nu, mulţumesc, spuse Lorne. Mă simt bine. Dar poate că musafirul nostru vrea ceva.

— Puţină morfină mi-ar prinde bine, mulţumesc, spuse Nick.

Doamna Lutch dispăru, probabil ca să-i amestece niște decapant în morfină.

— Crede-mă, spuse Lorne, lăsându-se într-un fotoliu încăpător și zdrențuit, aproape singura parte bună a cancerului e drogul. Visele pe care le am... și toate în tehnicolor.

— Trebuie să fie grozav, spuse Nick.

— Știi de unde vine cuvântul „heroină"? E din germană. Nemții au inventat-o, în secolul al XIX-lea; cel mai bun lucru pe care l-a dat Germania vreodată omenirii, ascultă-mă pe mine. *Heroisches.* Așa te face să te simți. Ca un erou. Știi, când am început chimioterapia, oamenii veneau de la kilometri depărtare ca să-mi aducă prăjituri cu marijuana. Combate greața. Poți s-o iei și sub formă de pastilă, dar trebuie să îndeplinești un milion de formalități și pe urmă ți-o pun în ulei din semințe de susan, ca să nu te droghezi. Nu-i așa că-ți place? Fereacă sfântul ca un om care moare în chinuri să aibă parte de-un pic de plăcere pe drumul spre lumea drepților. Oricum, am vreo cinci kilograme de prăjituri cu marijuana în congelator.

Nick reflectă: ce i-ar mai plăcea lui Gomez să afle așa ceva. TUMBLEWEED MAN ARESTAT PENTRU POSESIE DE DROGURI.

— Cred că am destule ca să mă amețească până la sfârșitul zilelor, reluă Lutch. Vrei și tu una?

— Nu, mulțumesc, spuse Nick. Doar morfina. Prefer să nu le amestec.

Lutch râse iar, ceea ce-l făcu din nou să tușească. De data asta, tusea se prelungi și mai mult. Doamna Lutch dădu năvală înăuntru, cu un atomizor.

— Scuze, spuse Lutch, revenindu-și într-un târziu. Fumezi?

— Nu, răspunse Nick. De când cu răpirea, nu mai pot.

— Am citit. Și te-am văzut la... n-ai fost la emisiunea lui Larry King? Roberta zice c-ai fost în aceeași seară cu mine. Interesant că nu ne-am întâlnit în studio.

— Mda, spuse Nick.

— Trebuie să fi fost neplăcut. Doctorul mi-a spus c-ai avut un noroc chior. Mi-a mai spus câteva chestii, chicoti Lutch, pe care n-o să ți le împărtășesc. Știi că, pe vremuri, doctorii chiar *promovau* țigările.

— Așa e, spuse Nick. Douăzeci de mii șase sute șaptezeci și nouă de medici afirmă că „Lucky sunt mai puțin iritante".

— Mă-ntreb: oare ei ce mai fac? zise Lutch caustic. Ciudată poveste. La începutul anilor cincizeci, a apărut primul val de panică stârnit de cancer, drept care au început să producă țigări cu filtru. Pe urmă au început să se teamă că bărbații o să considere că țigările cu filtru sunt pentru fătălăi. Moment în care am apărut eu.

— Și ai fost extraordinar, spuse Nick. Voiam să fiu ca tine. Asta când aveam să mă fac mare. Toți voiam să ne facem mari și să fim cowboy.

— Știu foarte bine. Cunoști melodia aia a lui George Jones, *Hell Stays Open All Night Long*? O ascultam la nesfârșit.

— Te judeci cam aspru, nu crezi?

— Anul trecut, după ce mi-au pus diagnosticul, am plecat pe Coasta de Est, la ședința anuală a acționarilor de la Total Tobacco. M-am ridicat în picioare și le-am spus c-ar trebui măcar să-și împuțineze reclamele. Și știi ce mi-a răspuns președintele?

Nick știa, dar clătină din cap.

— A spus: „Ne pare rău să auzim că ai probleme de sănătate. Fără a-ți cunoaște însă istoria medicală, nu cred că putem face vreun alt comentariu." Pe urmă au încercat să se poarte ca și cum nici n-aș fi lucrat vreodată pentru ei. Nu mi-a venit să cred. Chiar și când le-am arătat reporterilor fluturașii de salariu, firma a susținut că nu eram

eu în fotografii. Apoi, după ce-am continuat să fac valuri, mi-au comunicat că mă dau în judecată – pentru încălcarea contractului! Cred că tu ai fost cel care i-a împiedicat.

— Da, spuse Nick. Le-am spus că ideea era tâmpită. Nu-ncape îndoială, uneori sunt dobitoci.

— Și să-ți mai spun ceva. Nici măcar n-am fumat Tumbleweed, niciodată. Am fumat Kool.

Nick râse.

— Pari un tip simpatic. Cum poți să lucrezi pentru dobitocii ăștia?

Nu știa nici el de ce, dar veșnica explicație despre nevoia de a-și plăti rata la casă nu părea potrivită de data asta. Nick se uită în jur, la obiectele de pe pereții lui Lorne – trofee de la rodeo, păstrăvi împăiați, fotografii de familie în rame de lemn lustruit – și spuse:

— Mă pricep. La asta mă pricep mai bine decât la orice altceva.

— Da, băiete, dar și eu m-am priceput la-mpușcat coreeni și n-am făcut o meserie din asta.

Nick râse. Lutch îl privi un timp care păru foarte lung, iar apoi spuse:

— Presupun că toți trebuie să ne plătim cumva rata la casă.

Lui Nick îi veni să-l sărute.

— Mi-am jucat bine rolul. Lumea mă recunoștea și-mi cerea autograful. Nu știu cât o să conteze asta la Judecata de Apoi, dar n-am fost decât un cowboy prost, care voia să joace-n filme, pe când pe tine – zâmbi șiret – se vede colegiul de douăzeci de mii de dolari.

Apoi zâmbetul îi dispăru.

— La zi, de ce-ai bătut drumul până aici?

— Asta e întrebarea, răspunse Nick, uitându-se dușmănos la servieta cu bani.

— Ai venit să-mi închizi gura? Asta ai în geantă?

— Da, într-un fel. Nu, nu într-un fel. Exact de asta.

Lutch îl privi cu niște ochi ca oțelul.

— Uite ce-i, spuse el, demnitatea mea nu-i de vânzare.

— Nu, zise Nick. Lucrurile sunt mai complicate.

— Cum adică?

— Ce-i aici e un cadou, pur și simplu, fără nici o condiție. Taxele au fost plătite. Păstrezi banii, indiferent ce faci de-acum încolo. Ești liber să continui să ne ataci. Ideea e că-o să te simți atât de prost pentru că ne-ai vorbit de rău, încât, data viitoare când o să sune un producător al lui Oprah, o să refuzi.

Lutch îl privi neclintit.

— Asta trebuia să-mi spui?

— Nu. Trebuia doar să-mi cer scuze, să-ți dau banii și să plec.

— Atunci de ce-mi spui?

— Nu știu nici eu, zise Nick. Nu pentru ce-ai putea crede. Nu cred în Judecata de Apoi sau în iadul non-stop. Îmi place tipul pentru care lucrez, cel care a clocit ideea asta, deși i-am spus să te lase pur și simplu în pace. Dar a intrat în panică, la fel ca toți ceilalți. Și e foarte posibil să continui să fac același lucru. Așa că nu știu de ce. Habar n-am.

— Ești un tip ciudat, Nick.

— Mai știu oameni care ar fi de acord. Nu, continuă el, ar trebui să fiu cinstit, măcar o dată. Știu de ce ți-am spus.

— De ce?

— Pentru că, în felul ăsta, o să primești banii.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că ești furios. Primul lucru pe care o să-l faci – o să suni la *L.A. Times* și la KBLA, să-i convoci imediat aici.

— Aici ai dreptate.

— Apropo, nu uita de CNN. Și *insistă* s-o trimită pe Bonnie Dalton, cea mai bună din L.A. Îți amintești articolul

ei de anul trecut despre fisurile din Barajul Hoover? Găsește tonalitatea cea mai bună pentru așa ceva, o mânie stăpânită, fără exagerări. Și arată bine. Bonnie Dalton. Spune-le că dacă n-o trimit pe Bonnie, nu faci interviul și o să trebuiască să-l vadă pe KBLA.

— OK, spuse Lutch. Bonnie Dalton.

— Acum, în locul tău, aș deschide servieta și-aș răsturna toți banii pe jos.

— De ce?

— Arată mult mai dramatic. Uite, fii atent, spuse Nick, răsturnând bancnotele. Și scutur-o așa, să cadă și ultimul teanc. De asemenea, ar fi bine dac-ai putea să tușești în timp ce faci asta. Și în tot timpul în care golești geanta de bani, ar trebui să aduni acuzație după acuzație, în crescendo, până la ultimul argint. Chiar așa poți să-i spui. Știi, de la cei treizeci de arginți din Biblie, plata primită de Iuda. Și pe urmă le spui ce urmează să faci cu banii.

— Și ce urmează să fac cu ei?

— Să-i donezi fermei pentru copiii canceroși. Bineînțeles.

— Dar am o familie...

— Stai puțin, Lorne. Nu poți să păstrezi banii.

— Și de ce, mă rog?

— Cum crezi c-o să arate? Ne acuzi, dar pe urmă păstrezi banii? Sunt bani pătați de sânge. Uită-te la ei.

Se uitară amândoi atent la teancurile de hârtii de o sută de dolari, împrăștiate pe podea. O grămadă de bani.

— O să trebuiască să vorbesc cu Roberta, spuse Lutch, foindu-se stânjenit în fotoliu.

Nick porni în goană înapoi spre L.A. Fu oprit de poliție, pentru că mergea cu 150 kilometri pe oră. Polițistul îi dădu amenda maximă. Nick nu protestă.

A doua zi de dimineață, Gomez O'Neal îl sună la Encomium.

— Tocmai am aflat că Lorne Lutch a anulat o emisiune la televiziunea locală, care trebuia să aibă loc săptămâna viitoare. Bravo.

Căpitanul sună câteva minute mai târziu.

— Gomez O'Neal mi-a spus c-a funcţionat. Ştiam c-o să meargă. Te-ai descurcat grozav, fiule.

Sună şi BR.

— Am înţeles că lucrurile merg bine acolo.

Nick închise şi-l sună pe Lutch.

— Lorne, întrebă el iritat, ce se petrece?

— Eu şi Roberta ne mai gândim, îi răspunse el.

— Uite ce-i, dacă începi să ne acuzi peste o săptămână sau o lună, nu mai ţine. Indignarea e ca peştele, trebuie să fie proaspătă. Fă-o astăzi. Chiar ar fi trebuit s-o faci de ieri.

— Dar dacă vă acuz că mi-aţi dat o sută de mii de dolari? întrebă Lutch. Ce zici, ai tăi o să fie de acord?

19

Jack Bein sună ca să-l anunțe că Jeff avea noutăți și dorea să se vadă cu el a doua zi la șapte.

— Nu ți se pare prea devreme, nu?

Nick îi răspunse că și la Washington ziua de muncă începea devreme.

— Am vorbit cu toți cei care participă la *Sectorul Șase*, spuse Jeff, sorbind din cana cu ceai de ginseng. Le-am spus ce-am vrea și – zâmbi cinic, ca să-i arate că reacția lor nu-l surprinsese câtuși de puțin – mi-au spus ce-ar vrea ei, adică o grămadă de bani. O sumă – chicoti el încet – care m-a surprins până și pe mine. Și-mi place să cred că nu mă mai surprind multe lucruri.

— Cât de mare e suma? întrebă Nick.

— Dat fiind că filmul e despre spațiul cosmic, suma ai putea spune că e pe măsură, adică astronomică.

— În industria mea, profiturile sunt de patruzeci și opt de miliarde pe an, așa că sper să nu leșin. Concret, despre câți bani vorbim?

— Ca să fumeze Mace, zece. Ca să fumeze Mace și Fiona, douăzeci și cinci. Le-am spus: stați puțin, de unde suplimentul? De obicei, când cumperi două obiecte de același fel, primești o reducere. Mi-au răspuns că e pentru sinergie. Nu sunt proști. S-au prins imediat: Mace și Fiona, aprinzându-și țigările după o partidă de amor cosmic în cupola lor transparentă, o să aducă vânzări uriașe.

Douăzeci... şi cinci?

— Dar nu vrem decât să ne folosim de plămânii lor timp de două ceasuri, protestă Nick. Nu le cerem să se îmbolnăvească de cancer.

— Amuzant, spuse Jack Bein.

— Nu cred că cifrele sunt bătute în cuie, zise Jeff. Important e că sunt dispuşi să discute. O să fie un film foarte scump, chiar şi cu fondurile suplimentare. N-ar trebui să-ţi spun, dar sultanul din Glutan doreşte să-şi extindă prezenţa în ţara asta şi o să intre pe piaţa producţiei de filme.

— O să intre de-a dreptul, spuse Jack.

— Motivul pentru care menţionez lucrul ăsta, deşi e secret, continuă Jeff, este că vreau să aflu dacă vă deranjează să participaţi la finanţare împreună cu el.

Deci de-aia îmi spune toate astea, reflectă Nick. Jeff Megall nu făcea conversaţie de salon şi nici nu lăsa să-i scape informaţii confidenţiale. Sultanul apăruse în ultima vreme la programele de ştiri. Pe una dintre insulele mai îndepărtate din arhipelagul său se descoperiseră noi zăcăminte de petrol. Insula era locuită de câteva mii de băştinaşi primitivi, care nutreau ciudata idee că petroliştii siluiau pământul-mamă înfigându-şi sondele în el şi care, în consecinţă, îi făcuseră bucăţele pe toţi petroliştii. Sultanul, fiind cel mai bogat om din lume şi, ca atare, prea puţin îngăduitor cu cei care-l incomodau, reacţionase ordonând forţelor aeriene să bombardeze insula până nu mai rămânea nimic viu pe ea, şi mai ales acea specie de şopârlă foarte rezistentă, *Komodo terribilis.* ONU condamnase acţiunea şi opinia publică se întorsese împotriva sultanului, până acolo încât şase celebrităţi mondiale îşi contramandaseră participarea la petrecerea anuală, organizată pe iahtul din Costa Splendida.

— Şi dă-mi voie să adaug că participarea sultanului la finanţare o să fie complet anonimă. O să se facă prin intermediul uneia dintre corporaţiile sale off-shore anonime, spuse Jeff, desfăcând braţele cu palmele în sus, în semn de neputinţă. În ce priveşte controversa, nu mă pot pronunţa. Încerc din răsputeri să nu mă amestec în politică.

— Apropo, interveni Jack, te-ai hotărât dacă te duci la petrecerea de ziua lui?

Adică de ziua preşedintelui, interpretă Nick. Heather pomenise ceva. O mare petrecere pe peluza dinspre sud a Casei Albe. Organizată, bineînţeles, ca operă de binefacere pentru copiii orfani. În ziua de azi nu mai puteai da o petrecere doar pentru tine.

— Nu ştiu, răspunse Jeff cu un aer epuizat. Încă nu ştiu. Zău dacă ştiu.

— E mâine, Jeff.

— Aşa e. Poate mă duc. Nu ştiu. Mi se pare totul foarte... trist.

Încă o dată, Nick fu siderat. Moartea a mii de glutanezi fusese înlocuită cu o discuţie despre participarea lui Jeff la petrecerea dată în cinstea unui preşedinte care-l dezamăgise refuzând să-i fie oaspete, doar pentru că presa îl acuzase că prea se lăsa impresionat de viaţa de la Hollywood. Cu toate acestea, Jeff era, categoric, un om sensibil: făcuse, faţă de Nick, gestul de curtoazie profesională de a întreba un criminal în masă dacă avea ceva împotrivă să finanţeze un film împreună cu un alt criminal în masă. Într-o lume dementă şi confuză, Nick considera că asta era o dovadă de bune maniere.

— Ia ziceţi, reluă Jeff, v-ar deranja?

SULTANUL SÂNGEROS ŞI COMPANIILE PRODUCĂTOARE DE ŢIGĂRI ÎŞI DAU MÂNA PENTRU UN FILM. Nick oftă.

— Cred că trebuie să-i întreb pe-ai mei.

— Bineînțeles, spuse Jeff, parcă dezamăgit.

Nick simți că nu era obișnuit să i se spună *mă mai gândesc.*

— Nu uita sumele, spuse Jeff, așezând ceașca de ginseng pe masă. Ar fi bine să le discuți și pe ele cu ai tăi.

Asta pe un ton de dezaprobare blândă, dar incontestabilă. Venise vremea, își spuse Nick, să-și arate și el mușchii. O industrie care valora patruzeci și opt de miliarde de dolari n-avea nici un motiv să se rușineze de potența ei.

— Bineînțeles, zâmbi el, sumele sunt *mult* exagerate. Mai ales că ni se cere să participăm la finanțare alături de un om căruia i se spune Hitler din Sudul Pacificului. Nu că ne-am amesteca în politică.

Jeff îl privi cu ochi mari. În fine, Jack rupse tăcerea.

— Multe lucruri n-au apărut în presă. La început, sultanul s-a oferit să le asigure mutarea. Și ei ce-au făcut? L-au străpuns pe emisar c-o suliță. Și, dacă înțeleg bine, când ești sultan, nu poți îngădui un asemenea comportament, pentru că, foarte repede, toată lumea începe să râdă de tine. Nu e la fel cu a fi guvernator de... ce știu eu... Kansas, de exemplu.

— Cred că divagăm, spuse Jeff. Personal, pot să depun mărturie că, în relațiile mele cu el, sultanul s-a dovedit a fi o persoană foarte rezonabilă și sensibilă. În ce privește sumele, le mai putem reduce. Toți dorim să ne fie bine. În același timp, Nick, trebuie să fim realiști. Vorbim aici despre două dintre cele mai populare staruri din domeniu, două supernove. Și câteva chestiuni de ordin tehnic. De exemplu, cum de nu sar în aer când aprind bricheta în nava spațială? Dar sumele puse în joc rămân considerabile.

— Da, spuse Nick. Bineînțeles, o să vrem să vedem totul pus pe hârtie, într-un contract. Aprobare de scenariu. Marcă de țigări, număr de țigări fumate, referiri verbale la țigări și în special la cât de plăcute sunt la fumat. Și așa mai departe. La banii ăștia, sunt sigur c-o să vrem să

se specifice și numărul de fumuri trase din fiecare țigară. Mace McQuade știe să sufle colaci de fum?

— Nu știu, spuse Jeff, nu dețin o asemenea informație.

— La banii ăștia, o să vrem colaci de fum.

— Pentru *Kraken* a învățat să facă scufundări. Nu văd de ce ar fi o problemă să învețe să scoată colaci.

— Foarte bine, spuse Nick. Pentru că, la banii despre care am impresia că vorbim, ai mei o să vrea să vadă fumându-se din greu în *Sectorul Șase.*

— Hai să vedem ce putem face, zise Jeff. Păstrăm legătura.

De data asta, Jack rămase cu Jeff. Pășind pe pietrele din bazin, Nick se simțea ca unul dintre personajele dintr-un film cu James Bond, care, după ce l-a supărat pe Number One, este coborât printr-o trapă în acvariul cu rechini; însă reuși să ajungă la ușa liftului fără a fi ciugulit de crapii cei scumpi.

Întors la Encomium, găsi mesaje urgente de la Căpitan, BR, Heather, Polly, Jeannette și Jack Bein. Nu știa cu cine să înceapă, dar, când era vorba de mesaje telefonice, la fel ca în viață, era întotdeauna mai prudent să-i dai prioritate celui care îți plătea salariul.

Căpitanul ieșise din spital, dar, după voce, s-ar fi zis că trebuia să se întoarcă acolo. Nu se simțea prea bine.

— Presupun că ai auzit vestea asta... grotescă, spuse el.

Nick răspunse că fusese într-o întâlnire cu Jeff Megall toată dimineața. Căpitanul nici măcar nu întrebă cum mersese.

— Finisterre?

— În franțuzește înseamnă capătul pământului, zise Căpitanul, întrerupându-se ca să înghită ceva – nitroglicerină? I se potrivește. Gomez O'Neal mi-a raportat aseară. Unul dintre oamenii lui de la Senat a reușit să afle,

într-un târziu. N-a fost nici simplu, nici ieftin. Nemernicul se pregătește să introducă o propunere de lege, la sfârșitul săptămânii, prin care pe toate pachetele de țigări trebuie să apară un craniu cu două oase încrucișate.

— Au! făcu Nick.

Desigur, menajera hispanică. Un avertisment pe care să-l înțeleagă și cei care nu vorbeau englezește. Ar fi trebuit să anticipeze de mult mișcarea asta. Oare își pierdea antrenamentul?

— O să arătăm ca otrava pentru șobolani, spuse Căpitanul. Fă bine și întoarce-te acasă cu primul avion.

Nick îl sună pe BR. Nu primise vestea cu aceeași emoție ca bătrânul, dar era încordat. În aer se simțea clar mirosul panicii. Prima întrebare fu dacă Nick vorbea pe mobil. Chiar și după ce acesta îl asigură că era pe un telefon fix, BR refuză să-i dezvăluie cum ajunsese Gomez în posesia unei astfel de informații sinistre, dar îl asigură că era demnă de încredere. Mai mult, îi spuse el lui Nick, Finisterre îl convinsese pe congresmenul Lamont C. King din Texas – unul dintre cei mai conservatori paraziți din Congres – să susțină proiectul în Camera Reprezentanților. Ce pereche ciudată. King îl detesta pe Finisterre, dar Finisterre era membru în comisia pentru închiderea bazelor militare.

— Am făcut o numărătoare rapidă a voturilor, spuse BR, și am constatat că proiectul o să treacă. Don Stookey anticipează o scădere cu douăzeci și cinci la sută a stocurilor de țigări într-o săptămână.

— Aoleu! făcu Nick.

— O să iasă urât, spuse BR. Fă bine și întoarce-te acasă cu primul avion.

Nick o sună pe Heather. Spera că nu de-asta îl căutase. Nu.

— Au venit doi agenți FBI să mă vadă, spuse ea pe un ton straniu. Mi-au pus tot felul de întrebări.

— Cu asta se ocupă agenții FBI, zise Nick. Asta le e meseria. Se străduiesc să-i descopere pe cei care au încercat să mă omoare.

— Au vrut să știe cât de bine te cunosc.

— Da?

— Numai că nu m-au întrebat dacă mă culc cu tine. „De fapt, *cât* de bine îl cunoașteți pe domnul Naylor?" Doi erau. Polițistul bun și polițistul rău. Cel mai mult a vorbit cel rău. Monmaney. Arătos, dacă-ți plac lupii. Voia să știe, citez, ce fel de om ești, am încheiat citatul.

— Mă rog, prespun că nu-i nimic neobișnuit în asta.

— M-a întrebat dacă ești excesiv de ambițios.

— *Ambițios?*

— Îhî. Și au vrut să știe dacă, după părerea mea, mai ai, citez, sechele psihice, am încheiat citatul, după ce ai anunțat lumii decesul președintelui. Alo?

— Și ce le-ai spus?

— Evident, am refuzat să le spun ceva.

— Ai refuzat? De ce?

— Pentru că sunt reporter. Și reporterii nu le fac destăinuiri agenților FBI.

— Destăinuiri? Ce-i de destăinuit aici? N-au pus decât întrebări de rutină.

— Așa ți se pare, că sunt de rutină?

— Iar acum o să creadă că mă aperi.

— Nu te apăr pe tine. Apăr un principiu.

— Dar de ce nu le-ai putut spune adevărul? Ăsta e adevăratul principiu, nu-i așa?

— Auziți-l pe domnul care susține că nu există nici o legătură între fumat și îmbolnăviri. Zău așa. Alo?

— Sunt aici, oftă Nick, masându-și nasul cu degetul mare și arătătorul.

— De ce te enervezi așa? Vorbești de parcă ai fi...

— Cum?

— Vinovat.

— Vinovat? Vinovat de ce? Că mi-au pus plasturi pe tot corpul? Era să mor!

— Calmează-te. Pescuiesc și ei în ape tulburi. Nu știu nimic concret.

Pauză.

— Sau poate știu?

— Heather, spuse Nick, ce tot îndrugi?

— N-am de unde să știu de ce pune FBI-ul asemenea întrebări.

— Ai putea fi un pic mai sceptică. Ce naiba, majoritatea reporterilor pe care-i cunosc eu sunt atât de sceptici, că nu mai cred în nimic. Decât în Maica Tereza, iar unii sunt convinși că și ea primește mită.

— Stai puțin! Cum a ajuns Maica Tereza într-o conversație despre principiile șifonate ale unui reprezentant al industriei tutunului?

— Mulțumesc frumos, zise Nick îmbufnat. Îmi ești de mare ajutor astăzi.

— Să știi că o să-ți fiu de ajutor. Scriind despre toate astea.

— Poftim? spuse Nick.

— O să punem FBI-ul cu spatele la zid. Să explice de ce hărțuiește victime ale răpirilor. Persecuție prin corectitudine politică. Escaladarea continuei defăimări a tutunului. Tutunul ca un nou imperiu al răului. Mă mir că nu te-ai gândit *tu* la așa ceva. Subiectul e grozav.

— Și vrei să scrii despre toate astea?

— *Trebuie* să scriu despre toate astea.

— Și să comunici întregii lumi că sunt... sunt... bănuit de FBI? Nț. Nu, mulțumesc. Nu cred. Alo? Heather? Heather, conversația asta e neoficială. Heather?

— Nu mai fi așa obsedat. O să iasă foarte bine pentru voi. Acum spune-mi, pe tine te-au abordat direct? Alo?

O sună pe Polly. Părea alarmată.

— Nick, spuse ea, slavă cerului! Am încercat să dau de tine. Ăă, sper că nu ești pe mobil. Foarte bine, pentru că ieri am primit o vizită a FBI-ului. Mi-au...

...pus aceleași întrebări pe care i le puseseră și lui Heather. Acum Nick chiar *era* paranoic. Știuse că tipii de la FBI erau buni, dar de unde aflaseră de Heather și de Polly? De unde știau toate lucrurile astea *personale*?

— Nu te teme, îl liniști Polly, nu le-am spus nimic.

— Cum adică?

— Pot să te ajut cu ceva? Martin Berlin zice că, dacă vrei un avocat, cel mai bun e Geoff Aronow. E la Arnold and Porter. Costă, dar e foarte bun.

— Polly...

Dar era prea demoralizat ca să-și susțină nevinovăția de două ori într-o singură oră. Apoi se gândi că, dacă FBI-ul asculta conversația – și desigur că puteau asculta și liniile de telefonie fixă –, era bine măcar să mimeze indignarea. Iar Polly, draga de ea, nu făcea decât să înrăutățească situația, continuând să declare că nu-i păsa, că nu avea importanță, că-l susținea 110 la sută. Dacă exista o expresie care să-i incite pe cei care trăgeau cu urechea, chiar asta era, mai ales venită din partea unei femei: *te susțin 110 la sută.*

Jeannette nu fusese interogată de FBI, din fericire. Sunase pentru că voia „să se consulte" cu el în legătură cu bomba lui Finisterre. Se gândea dacă n-ar fi fost bine să lase să se scurgă informația înainte de anunțul lui Finisterre, ca să poată prezenta lucrurile într-o lumină convenabilă pentru ei: *Ce păcat, nu-i așa, că domnul senator Finisterre, ca să distragă atenția publicului de la faptul că*

divorțează din nou, provoacă toată această isterie fără sens, insultând, în același timp, poporul american și tratându-l ca pe o adunătură de șobolani analfabeți. Nu era rău, își zise Nick. Bravo, Jeannette. O lăudă. Ea toarse:

— Am un mentor bun.

— Apropo, spuse el suav și calm – nu avea sens să-l alarmeze pe BR, într-un moment ca ăsta, din cauza unui angajat bănuit de autorități –, am auzit că FBI-ul a început să-și bage nasul și să pună întrebări idioate, cu caracter personal.

— Ce nemernici, spuse ea.

— Da, dar fă-mi un serviciu. Dacă ajung la tine, spune-le totul.

— Chiar *totul*? râse ea.

— Mă rog, tot ce ține de fapte. N-am nimic de ascuns în fața lor.

— Ia un avion mai devreme și vino încoace, sfârâi ea. Te *vreau*!

Nick tocmai trăgea fermoarul genții pentru costume când sună Jack Bein, nemulțumit că trecuse aproape o oră și Nick nu-l căutase. Într-un oraș în care totul dura o veșnicie, patruzeci de minute reprezentau o eternitate.

— Jeff e de părere că întâlnirea a decurs *foarte* bine și – spuse Jack cu aerul că-l anunță pe câștigătorul unei loterii – vrea să vii la cină diseară, la el acasă. În mod normal, Jeff nu-și invită clienții noi să cineze acasă la el. E un tip foarte retras. Dar e un semn al respectului pe care ți-l poartă. N-o să fiți decât tu, Fiona și Mace. Plus Jerry Gornick și Voltan Zeig, producătorii. Vrea să vă servească ceva foarte special. Nu reușesc să învăț cum se numește, la japoneză nu prea mă pricep – ar trebui să încep să mă pricep, așa-i? –, dar e un fel de sushi transparent. Se aduce tocmai din fundul Gropii Marianelor. De la mii de metri adâncime, unde trăiesc tot felul de animale ciudate. Sepii din jurasic. Le știi, chestiile alea cu ochi în vârful antenelor.

Ca să fiu sincer, nu mă-nnebunesc după ele. Mie-mi place peștele prin care nu se vede, dar ăsta e incredibil de rar și nu-l găsești nici în cele mai bune restaurante. Jeff are o relație prin Sumitashi International, despre care n-ai auzit de la mine. De obicei, servește felul ăsta doar când vine cineva ca Ovitz sau Eisner, așa că-ți dai seama că e o dovadă de mare respect față de tine.

Nick îi spuse că, deși se simțea onorat, tocmai fusese chemat înapoi la Washington, cu treburi urgente. Urmă o pauză prelungă. Jack păru rănit de moarte.

— Nick, nici nu știu cum să formulez, dar *ce* poate fi mai important decât asta?

Bagajistul bătu la ușa camerei. Avionul decola în... Doamne, în cincizeci și cinci de minute!

— Crede-mă, Jack, e extrem de important. Te sun mai încolo, de la mine de pe coastă.

20

De data asta, conversația de la masa de lângă șemineul de la Bert's se purta strictamente *sotto voce*. Nick, Polly și Bobby Jay stăteau aplecați de mijloc, ca niște revoluționari care vorbeau despre bombe într-o cafenea pariziană.

Bobby Jay era furibund din pricina veștilor despre Finisterre. Pe vremea când era guvernatorul statului Vermont, acesta făcuse presiuni pentru adoptarea unei legi foarte aspre împotriva armelor de foc – aspre din perspectiva organizației SAFETY –, care impunea o perioadă de așteptare de patruzeci și opt de ore și, în plus, limitarea achizițiilor la o singură armă pe săptămână. Acum, că își cumpărase un loc în Senat cu banii familiei, își putea exersa neopuritanismul pe scena națională.

— N-are nimic, spuse Bobby Jay, mușcând cu poftă dintr-un ardei mare, italian, și împroșcându-i rochia lui Polly cu un suc verde-intens, ticălosul prăpădit cu dinți de cal n-are nimic care să nu poată fi rezolvat cu o doză de plumb moale.

Oricât i-ar fi mers această compasiune la inimă, Nick consideră reacția lui Bobby Jay exagerată, mai ales pentru un creștin renăscut.

— Aveți vreo idee pentru mine, spuse el, în afară de asasinat?

Luă garoafa din glastră și o examină îndeaproape.

— Ce faci? îl întrebă Polly.

— Caut microfoane. Dacă tot punem la cale să-mpuşcăm senatori americani.

Bobby Jay luă floarea şi spuse în ea:

— Am cel mai profund respect faţă de senatorul Or-to-lan K. Finisterre.

— E prost dispus, explică Polly, pentru că săptămâna asta a mai înnebunit un poştaş, care a transformat un oficiu poştal într-un abator. Apropo, am tot vrut să te-ntreb: cum de-a reuşit să pună mâna, legal, pe un aruncător de grenade?

— Eu mă iau de tine de fiecare dată când câte-un adolescent beat dă cu maşina peste un laureat al Premiului Nobel? o repezi Bobby Jay. Şi apropo, sucul de ardei nu te prinde.

— Cred că vorbeam despre problema mea, interveni Nick.

— Presupun c-o să-l susţineţi pe adversarul lui Finisterre, spuse Polly.

— A, da. O să se scalde în fonduri ilicite. Şi licite. Dar asta n-o să ne ajute cine ştie ce. Alegerile sunt în noiembrie, iar asta e acum.

— Dar măcar îl aveţi la mână cu ceva? întrebă Polly.

— Preacurveşte, spuse Bobby Jay. Însurat şi divorţat de trei ori, şi doar Dumnezeu ştie cu câte ibovnice pe deasupra.

— Oricât ar fi de şocant pentru poporul american, mă gândeam la ceva... nu ştiu... mai grav. Perversiuni, bice şi chestii de-astea? Doamne, continuă ea, scoţând prelung şi filozofic fumul din piept, auzi-ne cum vorbim, şi eu, care voiam să ajung secretar de stat.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Bobby Jay. Nu suporţi presiunea? Viaţa e o treabă împuţită şi scârboasă, şi cineva trebuie s-o facă.

— Du-te și-mpușcă o balenă, zise Polly și se întoarse către Nick. Omul ăla al vostru, Garcia, nu se ocupă de cazul ăsta?

— Gomez. Ba da. Cred că-i cercetează chitanțele de la cărțile de credit chiar acum.

— Nu uitați casetele video închiriate. Aduceți-vă aminte ce i-au făcut porcii ăia bietului judecător Thomas.

— Am toată încrederea, spuse Nick, că Gomez O'Neal nu e omul căruia să-i scape așa ceva.

— N-o să ajute la nimic. În ziua de azi, toți folosesc intermediari. Probabil că unul dintre subalterni îi închiriază filmele porcoase. Fariseul.

— Când era mai tânăr – și mai slab –, era cam fustangiu. Și se îmbăta des. O dată l-a oprit poliția fiindcă l-a prins băut la volan.

— Ah, vă rog, nu vă băgați în subiectul ăsta, dacă puteți. Oricum, e-o poveste veche. El a fost cel care a coborât limita legală a alcoolemiei la 0,08, ticălosul ipocrit. Tipic. Doar pentru că el se-mbăta și pe urmă se suia în mașină, acum oricine ia două guri de chardonnay își pierde carnetul pe șase luni. Și ce poți să faci în Vermont? Să comanzi un taxi?

— Îți dai seama că voi urmați, nu? spuse Nick. Dacă-i merge cu craniul și cu oasele încrucișate pe pachetele de țigări, cât crezi c-o să mai dureze până o să vrea să le trântească și pe scotch, bere și vin?

— Nu mai avem loc pentru atâtea etichete, spuse Polly amar. Mă mir că nu ne-au pus să specificăm și că sticla nu trebuie înghițită.

— Suntem terminați cu toții, spuse Nick posomorât.

— Disperarea e un păcat de moarte, zise Bobby Jay.

— Toată linia mea de produse e pe cale să fie mutată de lângă casa de marcat în raionul cu otrăvuri de uz casnic, în timp ce FBI-ul crede că m-am îmbrăcat singur în plasturi

cu nicotină. Sincer să fiu, consider că am dreptul să fiu un pic disperat.

Polly își așeză o mână peste mâna lui.

— Hai s-o luăm încet.

— Are dreptate, o aprobă Bobby Jay. Elefantul nu se poate mânca decât într-un singur fel. Linguriță cu linguriță.

— Ce-i ăsta, un haiku din Vestul Sălbatic? Hai să coborâm cu picioarele pe pământ.

Bobby Jay se trase mai aproape.

— Avem niște prieteni în clădirea J. Edgar Hoover. Dați-mi timp să văd ce pot să aflu.

— Despre o anchetă în curs de desfășurare? Îți urez succes.

— S-ar putea să ai o surpriză. Multe prietenii se leagă în poligonul de trageri. Nu știi niciodată ce mai culegi odată cu cartușele goale.

— Ei, suspină Nick, spune-le să se ducă și să mai aresteze niște fundamentaliști islamici.

— Hai că avansăm, zise Polly. Bobby Jay se ocupă de problema FBI-ului. Acum nu mai trebuie decât să vedem ce facem cu Finisterre. Nu se poate să n-aibă un punct slab. Toată lumea are.

— Și ce să fac? Să-i atac pe precedentul *MacNeil-Lehrer* pentru c-au închiriat *Studente umede*?

— Heei, spuse Polly, luându-l de umăr, unde e ucigașul de balauri neopuritani? Unde e omul pe care l-am cunoscut, care putea să se ridice în picioare în sala plină și să strige: „Nu există nici o legătură între fumat și îmbolnăviri!"?

Nick o privi, simțind cum îl cuprinde vechea pasiune față de ea. Dar acum nu avea timp să se gândească la așa ceva, dat fiind că era pe jumătate combinat cu Heather și categoric combinat cu Jeannette. Păcat. El și Polly ar fi

fost... În fine, oricum avea dreptate. Cine voia o slujbă ușoară n-avea decât să se angajeze la Crucea Roșie.

Sosi chelnerița, să le prezinte meniul special pentru desert. Era o fată nouă; Bert nu apucase să-i spună că la masa șase nu se prezentau niciodată, dar *niciodată*, meniurile speciale.

— Avem plăcintă cu mere, spuse ea, care se servește *à la mode*, cu înghețată sau cu bânză de Vermont, care e foarte bună.

— Așa deci, spuse Polly după ce chelnerița fu izgonită, care e treaba cu părul Fionei Fontaine? Nick? Nick!

Parcă era într-o celulă izolată, ținut sub observație de oameni de știință prin televiziunea cu circuit închis. Nu primea decât sunetul – și obiectivul acela care-l țintuia fără să clipească, asemenea unui ciclop mâncător de oameni, cu un ochi imens și sticlos, ca de pește.

Așa prefera Koppel: el singur într-un studio, interlocutorii la distanță, în altele. Echivalentul din lumea știrilor TV al oglinzii false din secțiile de poliție. Îi oferea avantajul de-a nu trebui să facă față prezenței fizice a subiecților săi. În felul acesta, agitația lor, manifestată prin gesturi, nu-i mai distrăgea atenția și nu-i mai provoca milă. Doar invitații speciali ajungeau să stea alături de el, ca de exemplu fostul candidat prezidențial căzut în dizgrație, care, la multe luni după aceea, alesese *Nightline* pentru a explica de ce – *naiba* – dăduse un regat pentru o felație.

— Treizeci de secunde, auzi Nick în cască.

Avea emoții. Mai apăruse și altă dată la *Nightline*, dar miza nu fusese niciodată atât de mare. Se simțea supravegheat, îi percepea de partea cealaltă a obiectivului pe Căpitan, BR, Polly, Jeannette – urmărindu-l din sala verde, la câteva uși depărtare –, Heather, Lorne Lutch, Joey, mama lui mândră (fiul meu, purtătorul de cuvânt pentru

industria tutunului), Jack Bein și poate chiar Jeff Megall, cu speranța că Nick va înregistra un jalnic eșec, pentru actul de lezmaiestate de-a fi refuzat cina cu pește transparent și crud.

Stai calm, își spuse el. Într-un mediu tensionat, calmul este totul, claritatea e și mai bună, iar esențial este să nu te scobești în nas. Își făcu exercițiul de respirație, cu aerul inspirat în zece secunde, expirat în douăsprezece. Închise ochii și încercă să-și golească mintea complet. Citise undeva despre călugării japonezi care au nevoie de douăzeci de ani de tăcere, ceai verde și orez pentru a și-o goli pe a lor. În seara aceasta însă, nu dorea iluminarea, ci doar un puls mai puțin rapid.

Deodată, auzi în cască... o tuse violentă. Să fi fost tehnicianul?

A, nu, căci auzi cunoscutul comentariu:

— Țigările... sunt estimări conform cărora până la o jumătate de milion de americani vor muri anul acesta din cauza fumatului.

Minunat, își spuse Nick, începem cum nu se poate mai bine: cu imaginea unui bolnav de cancer în ultimul stadiu, scuipându-și alveole pulmonare distruse.

— Și totuși, continuă Koppel, în ciuda ordonanței federale privind etichetarea și a legii privind reclama, din 1965, care impune condiții stricte privind etichetele de avertizare de pe pachetele de țigări, oamenii continuă să fumeze. Acum, un senator în Congresul american...

Nick mai făcu un exercițiu de respirație.

— Bună seara. De la Washington, sunt Ted Koppel și suntem la... *Nightline.*

Pauza specifică îi amintea lui Nick de timpul liber introdus de Edward R. Murrow în celebrele sale relatări de la Londra, din timpul războiului: „Aici... e Londra." Dragul, bătrânul, înrăitul fumător Edward R. Murrow.

— ...mai târziu, ni se vor alătura senatorul de Vermont Ortolan K. Finisterre, autorul propunerii legislative introduse în Senat, și Nick Naylor, principalul purtător de cuvânt pentru industria tutunului. Mai întâi însă, o intervenție a corespondentului nostru Chris Wallace...

Exasperant de meticulos realizata intervenție a lui Wallace aducea în discuție studiul elaborat de *Lancet*, care anticipa 250 de milioane de morți la nivel mondial ca urmare a fumatului, până la sfârșitul secolului – unul din cinci locuitori ai țărilor industrializate. Ce studiu nenorocit. Nick își făcu o adnotare mentală să încerce, totuși, să arunce dubii asupra celui mai respectat jurnal medical din lume.

— Permiteți-mi să încep cu dumneavoastră, domnule senator. Pe pachetele de țigări există deja avertismente explicite. De ce mai e nevoie de încă o etichetă?

— Ted, după cum spuneai în excelenta ta introducere...

Un pupincurist. Dar aici calculase greșit. Koppel era prea mândru ca să se lase periat așa, pe față, mai ales de un politician.

— Dar avertismentul este *deja* dramatic, ripostă el în uralele lui Nick. El enumeră clar riscurile: „cancer pulmonar, emfizem, maladii cardiace, asfixierea fătului". De ce mai avem nevoie și de un craniu cu oase?

— Din nefericire, Ted, mulți americani nu știu să citească sau nu știu limba engleză, astfel încât această măsură le este destinată lor, în mod specific. Cred că avem o responsabilitate față de acești oameni.

— Da. Domnule Naylor, și trebuie să subliniez că, indiferent ce părere are lumea despre fumat, dumneavoastră ați luptat în prima linie pentru interesele industriei pe care o reprezentați: ați fost răpit și aproape ucis de ceea ce pare a fi o grupare radicală antifumat...

— Mie așa mi se pare, în orice caz, spuse Nick.

— Poate c-ar trebui să încep prin a vă întreba dacă credeți că țigările sunt dăunătoare.

Minge ridicată la fileu.

— Eu, Ted, adopt ceea ce aș numi poziția științifică, și anume că trebuie să mai studiem mult înainte de-a ajunge la o concluzie responsabilă în acest domeniu.

Foarte bine, excelent. Dintr-o singură frază, se aliase cu ideea de Știință Responsabilă.

— În ciuda faptului că avem, până acum, peste șaizeci de *mii* de studii care demonstrează doar legătura dintre fumat și cancer?

Nick dădu din cap, ostenit și înțelept, pentru a arăta că nu-l mira faptul că această calomnie murdară fusese scoasă la lumină.

— Cred că recunosc cifra pe care ai citat-o, Ted. Dacă nu mă înșel, ea provine din dosarele șefului serviciilor de sănătate Koop, cea pentru care a primit un avans substanțial.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Doar că domnul Koop, ca multe alte personalități din viața politică, își are propria agendă.

Cam chinuit, poate, dar reușise să împroaște cu noroiul îndoielii pantofii unui doctor venerabil, și chirurg pediatru pe deasupra. Un om care salva vieți de... copilași. *Nu te gândi la asta!* Bine măcar că doctorul Koop semăna cu căpitanul Ahab, cu barba aia înfricoșătoare.

Îl simțea pe Ortolan K. Finisterre agitându-și frenetic brațele spre doamna profesoară.

— Ted, pot să fac un comentariu?

Dar Koppel nu avea de gând să cedeze inițiativa în favoarea unui pupincurist care își datora cariera politică unui descreierat care-l împușcase pe unchiul-președinte cu treizeci de ani în urmă la Disney World.

— Nu sunt sigur că am înțeles, domnule Naylor. Vreți să spuneți că, după zeci de mii de studii și, la drept vorbind,

o cantitate copleşitoare de dovezi ştiinţifice care arată că fumatul este periculos, încă ne putem îndoi de acest lucru?

— Ted, acum douăzeci de ani, oamenii de ştiinţă ne anunţau că îndulcitorii artificiali o să ne ucidă pe toţi. Acum ni se spune: am greşit, dar nu-i nimic. Cu cât mai mulţi ciclamaţi, cu atât mai bine. Şi cred că orice om de ştiinţă care îşi merită banii – sau, în cazul ăsta, zahărul – o să-ţi spună că, în ştiinţă, principiul cel mai important este îndoiala.

Koppel manifestă un amuzament uşor dezgustat.

— Bine, de dragul dezbaterii, hai să zicem că discuţia este încă deschisă. Dar sunteţi de acord că, până vor apărea dovezi concludente care să arate că fumatul este periculos, este mai bine să greşim fiind exagerat de prudenţi şi, protejând societatea împotriva posibilităţii – pentru a folosi un termen cât mai neutru – ca el să fie totuşi dăunător, să punem etichetele senatorului Finisterre pe pachetele de ţigări?

Subtil, ticălosul.

— Mda, râse Nick moale, tolerant. Sigur că da, dar va trebui să tipărim un număr uriaş de etichete, de pus pe absolut *toate* lucrurile care s-ar putea să nu fie sută la sută sigure.

Destul cu vorbăria. Venise momentul să scoată cuiul grenadei pe care i-o pusese la îndemână chelneriţa.

— Ironia în toată povestea asta, Ted, este că adevăratul ucigaş, *dovedit*, în America este colesterolul. Eu nu cunosc nici un om de ştiinţă care să contrazică această afirmaţie. Şi iată-l pe domnul senator Finisterre, al cărui stat frumos şi plin de atracţii este, o spun cu regret, cel care blochează arterele naţiei cu brânză de Vermont, venind cu propunerea de-a ne acoperi pe noi cu etichete care evocă otrava pentru şobolani.

— E cu desăvârşire absurd! Ted, dă-mi voie...

— Dacă-mi permiteți să termin ce am de spus? i-o tăie Nick, punând stăpânire pe microfon. Nu voiam decât să arăt că sunt convins că industria tutunului va fi de acord cu amplasarea acestor etichete pe produsele noastre, dacă domnul senator va recunoaște public rolul tragic pe care-l joacă produsul dânsului, așezând același fel de etichete pe ucigașele blocuri de lipoproteine solide, de mică densitate, care poartă numele de brânză de Vermont.

— Ted!

21

O luă pe Jeannette din sala verde, după emisiune. În jurul ei se înghesuiau mulți, în cea mai mare parte pentru a-i cere numărul de telefon. În seara asta era grozav de sexy. Față de Nick se arătă a fi întruchiparea profesionalismului, limitându-se la complimente pentru că „marcase câteva puncte importante". Apoi, când rămaseră singuri în lift, îl luă de gât și-i aplică un sărut ca o ventuză la hublourile de pe rachetele NASA.

— Ai fost incredibil. O să te fac să gemi de plăcere.

Jeannette se pricepea să facă un bărbat să trăiască satisfacția muncii împlinite. În mașină, pe tot drumul până acasă la Nick, îl atacă permanent. Era clar că, pentru ea, dezinformarea funcționa ca afrodiziac. Se prăbușiră pe ușă, rostogolindu-se către pat. Ca de obicei, luminile rămaseră stinse și Jeannette își făcu micul număr pervers cu cauciucul mănușilor și al prezervativelor.

Și tocmai când lucrurile se înfierbântaseră bine, sună telefonul. Vocea lui Polly se auzi din difuzorul robotului telefonic. Îți pierdeai concentrarea făcând dragoste cu o femeie și ascultând glasul alteia.

— Brânza ucigașă? râse Polly. Foarte reușit. Finisterre arăta de parcă făcuse zona zoster. Bobby Jay mi-a zis să-ți transmit că în seara asta cei din Mod Squad au fost mândri de tine. Felicitări. Sună-mă când te-ntorci. Mâine am o

masă rotundă, așa că stau să mă pun la punct cu efectele alcoolului asupra funcției neurale. Știai că alcoolul chiar activează fluxul de ioni prin canalul ionic $GABA_A$ având un efect calmant, asemănător cu valiumul? În cantități *moderate*, bineînțeles, dar aici pot s-o aduc din condei. Dacă e vreun lucru pe care Consiliul Cumpătării îl detestă, acela e cumpătarea. În orice caz, puștiule, ai fost grozav. Mi-ai făcut canalele ionice să cânte. Pa.

— Cine-a fost asta? întrebă Jeannette.

— Nu te opri. *Ah!*

— Părea să-ți fie prietenă.

— Polly Bailey. Doar prietenă.

— Ce-i aia Mod Squad?

— Negustorii Morții. Ne vedem la prânz. Ah, da, așa. *Ahhh!*

Telefonul sună iar.

— Salut Nick, sunt Heather. *Brânza?* Jos pălăria. Ești în stare să-i scoți și pe sârbi drept umanitariști. Dă-mi un telefon, da? Trebuie să vorbim despre articolul ăsta. Ești liber la cină mâine-seară?

— Asta a fost Heather Holloway?

— Ooohhhhhh! Daaaa.

— Aha. *Știam* eu că tu ești Deep Throatul ei. Năzdrăvanule. Ar trebui să te bat la poponeț. *Vrei să te bat la poponeț?*

— Nu.

— Ia zi, i-o tragi?

— Cui?

— Lui Heather Holloway.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? Au! Hei!

Următorul apel veni din partea Căpitanului.

— Nick, băiete. Ai fost magnific! Am crezut că dobitocul cu dinți de cal și fundul plin de coșuri o să facă pe el. Ba chiar cred că l-am auzit făcând pe el. Bravo, domnule. Ești

singurul lucru bun pe care l-a avut industria tutunului în ultimii zece ani. Și să nu crezi că nu intenționez să-mi arăt recunoștința.

— Ăsta a fost... Căpitanul?

— Oh, oh, oh, oh...

— Ni-ick.

— Ce? Da.

— Părea încântat.

— Mrrrmf. Scumpo, iubita mea...

— Cum adică, o să-și arate recunoștința?

— Rmmmm. Oo, oo, oo. *Dadadadadaaa.*

Când se trezi, ea dispăruse, ca de obicei, după ce făcuse curat, scutindu-l de sarcina de-a îndepărta urmele periculoase. Ce femeie ordonată, Jeannette. Probabil că asta mergea mână în mână cu fetișul sado-maso. Ce scenă ar fi fost în dimineața aceasta, plină de resturi, cutii, hârtii, micile zepeline înmuiate ale iubirii, împrăștiate pretutindeni, pe jos. De cinci ori! Era plăcut să știi, la patruzeci de ani, că bătrâna cobră încă se putea înălța de cinci ori pe noapte.

Sună telefonul. Era Gazelle, panicată pentru că era nouă și un sfert – nu adormise până după patru – și telefonul deja stătea să se topească de la apelurile indignate, majoritatea din Vermont, inclusiv din partea biroului guvernatorului.

— Ai grijă și spune-le lesbienelor care te păzesc să fie cu ochii-n patru, zise ea, fi'ncă indivizii ăștia păreau că vor să se suie imediat în camioanele cu brânză și să ți le parcheze drept în cârcă.

Ajunse la birou, unde pe eroul învingător îl așteptau din hol saluturi și urale. Poate că imperiul tutunului se prăbușea în cenușă, dar paladinul său încă avea sulița ascuțită.

BR era cam tăcut. Chiar cam rece.

— Tocmai am vorbit la telefon cu guvernatorul statului Vermont, spuse el. N-aș zice că era prea încântat.

— Poate așa se-nvață minte să nu mai interzică fumatul în pușcării, îi replică Nick, ridicând din umeri și turnându-și o cafea.

După o dezbatere internă intensă, Academia pentru Studiul Tutunului decisese să nu intenteze proces în apărarea dreptului de a fuma al criminalilor, violatorilor și hoților din închisoarea Green Mountain.

— Cei de la Juridic spun c-o să fim dați în judecată de toți producătorii de brânză din stat, continuă BR. „Rolul tragic al brânzei"?

— N-au decât, i-o întoarse Nick. Las' să mai stea și brânza în boxa martorilor o vreme. Pentru prima dată de când îmi aduc aminte, suntem în atac, în loc să ne apărăm.

— Asta așa e. Doar că mi-ar plăcea să atacăm pe baze mai solide decât brânza.

— Ca de pildă? Sănătatea?

BR se încruntă.

— Credeam că-ți plac provocările. O să trebuiască să urnim cercetarea. Pune-i la treabă pe cei de la Informații Specializate. Știi ce ne trebuie.

— Decese din cauza consumului de brânză?

— Numărul de cazuri de ateroscleroză în Vermont. N-avem nici un motiv să nu facem legătura între producția de brânză din Vermont și maladiile cardiace la nivel național. Orice caz de colesterol mărit e bun. Dă-o naibii, cred că putem pune toate atacurile de cord din țară pe seama brânzei de Vermont. Bagă-l în priză pe Erhardt. E-n stare să facă și fulgii de secară să pară periculoși.

— Eu, unul, nu mi-aș face planuri de concediu în Vermont anul ăsta, decât dacă-ți pui barbă falsă și-ți schimbi numele.

— Da, mă rog, n-am decât să mă duc în New Hampshire, spuse Nick, întorcându-se pe călcâie, gata de plecare.

— Nick, îl opri BR jenat, a apărut un lucru despre care trebuie să vorbim. Agenţii ăia doi de la FBI, Monmaney şi Allman, au venit la mine ieri după-amiază târziu şi... ăă... hai să zicem că n-am purtat discuţia asta.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vor să-ţi vadă lista de apeluri telefonice.

— Aha, spuse Nick. Şi de ce, mă rog?

— Nu ştiu. Dar mi-au dat limpede de înţeles că, dacă nu le-o pun la dispoziţie de bunăvoie, se-ntorc cu citaţie. Cred că nici unul dintre noi nu vrea aşa ceva. Dar m-am gândit să vorbesc mai întâi cu tine, continuă el, aruncându-i lui Nick o privire îndurerată. Tu ce zici să fac?

— Nu sunt sigur că înţeleg, BR. Sunt bănuit de ceva?

— Exact asta i-am întrebat şi eu.

— Şi?

— Mi-au dat un răspuns în doi peri, luat din manualul de instrucţie al agentului FBI. M-au scos din ţâţâni şi să ştii că le-am sărit la beregată. Dar e clar că sunt... cam... curioşi în ce te priveşte în clipa asta.

— Şi ce-au impresia că s-a întâmplat? Că m-am răpit şi aproape m-am omorât singur cu... cu... plasturi cu nicotină?

— Presupun că e din aceeaşi cauză care mi-a venit şi mie în gând. Toată vâlva care s-a făcut în jurul tău după aia. Îţi aduci aminte că ţi-am spus chiar atunci că-mi pare rău că nu m-am gândit să te răpesc eu însumi. Acelaşi lucru se pare că le-a dat şi lor prin cap.

— N-ai decât să le dai lista de telefoane. N-am nimic de ascuns. Din partea mea, pot să ia şi factura de la curăţătorie.

— Nick, spuse BR părinteşte, cred c-a venit vremea să-ţi angajezi pe cineva care să te reprezinte. Pentru... orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate? N-am făcut-o eu. E singurul lucru din viaţa mea despre care pot să spun cu convingere că sunt nevinovat.

— Nick, nu pe mine trebuie să mă convingi. Eu sunt de partea ta. Dar hai măcar de data asta să facem lucrurile cum se cade.

— Foarte frumos. PURTĂTORUL DE CUVÂNT PENTRU INDUSTRIA TUTUNULUI ÎŞI ANGAJEAZĂ AVOCAT.

BR se crispă.

— Te înţeleg perfect. Dar, dacă-o ţinem tot aşa, îl sun pe Steve Carlinsky.

— Pe Steve Carlinsky? Care l-a apărat pe cum îl cheamă, tipul cu Dip'n'Glow, Scarparillo?

— E cel mai bun. Şi l-a scăpat, ceea ce, dacă te gândeşti că pe tip îl aştepta o condamnare de la 15 la 25 de ani pentru că vânduse deşeuri radioactive reambalate, cu etichetă de diluant de vopsea pentru mobilă, a reprezentat un adevărat triumf juridic. Tom Salley mi-a spus c-a fost cea mai strălucită apărare pe care a văzut-o vreodată, iar el a lucrat pentru Edward Bennet Williams. Unde te duci?

— Să arunc în aer Holland Tunnel.

— Poftim?

— Dacă tot mă arestează FBI-ul, ripostă el aspru, măcar să ştiu că m-am distrat.

Nick stătea la birou, uitându-se la afişul cu doctorul care recomanda Lucky Strike şi fierbând, când sună Jack Bein.

— Nick! Ai fost fenomenal!

— Ai văzut emisiunea? se miră Nick.

Jack nu părea genul care se uita la *Nightline*.

— Nu personal. Dar ai fost fabulos. Iar eu l-am votat pe unchiu-său, aşa că-ţi dai seama de pe ce poziţie vorbesc. Ştii, eu nu pot să mănânc brânză. Îmi dă dureri de cap.

Ascultă, tocmai m-am văzut cu Jeff și, apropo, să știi că nu s-a supărat pentru cina aia, așa că nici nu te mai gândi.

— Mare ușurare, spuse Nick.

— Acum, avem vești incredibile. Jerry și Voltan – producătorii – au acceptat să-și scadă procentul din compensația cuvenită lui Mace și Fionei pentru poziționarea produsului, ceea ce înseamnă că Mace și Fiona o să trebuiască să scadă și ei.

— Da, e clar că există loc de mai bine, Jack. Le-am comunicat alor mei cifrele și erau să facă infarct.

— Nick, Jeff vrea ca lucrurile să meargă, așa că o să meargă. Nu te mai gândi la cifre. O să le facem să se potrivească. Acum, altceva. Jeff s-a întâlnit cu agenții lui Mace și ai Fionei și uite cum stă situația cu ei...

*

Nick își ațintì privirile asupra șemineului de la Bert's, urmărind luminile rotitoare violet și galbene, care se prefăceau a fi flăcări. Bobby Jay nu aflase nimic de la oamenii lui din FBI. Iar Polly era de părere că ar trebui să-l angajeze imediat pe Steve Carlinsky, ceea ce-l irită atât de tare, că schimbă subiectul.

— Mace McQuade și Fiona Fontaine au, citez, rețineri, am încheiat citatul, în legătură cu, citez, proslăvirea fumatului, am încheiat citatul.

Bobby Jay clătină din cap, în timp ce amestecă în cafea cu cârligul de oțel, gest pe care Polly îl găsea necioplit.

— „Rețineri", pufni el, din partea unor oameni care proslăvesc sexul și violența.

— Și cum rămâne cu campania publicitară a lui Durk Fraser? adăugă Polly. Și-a câștigat milioanele interpretând un polițist brutal, iar acum e chipul de pe afișele voastre: „Sunt în SAFETY".

— Durk Fraser e un om de o moralitate impecabilă, care a apărat întotdeauna ceea ce e bine și drept, spuse Bobby Jay.

— Da, ca de pildă mărturisirile obținute prin tortură din partea minoritarilor.

— Ăla a fost doar un film, iar adevărul e că majoritatea infracțiunilor sunt comise de minoritari, aspect pe care unii liberali buni la suflet îl recunosc cu greu.

— Doar pentru că Durk Fraser mi se pare respingător – și un actor prost, pe deasupra – nu înseamnă că sunt liberal.

— Durk Fraser, spuse Bobby Jay, e de cinci ori mai actor decât Mace McQuade și n-a fost niciodată nevoit să dea din fund pe ecran. În locul lui Nick, eu i-aș spune băiețelului ăluia și agentului său să se ducă dracului imediat și fără escală. Cât despre Rahab...

— Cine?

— Desfrânata din Babilon (două cești de espresso și Bobby Jay începea să scoată flăcări pe nări, asemenea moraliștilor din Vechiul Testament). Sunt la curent cu operele complete ale Fionei Fontaine și, deși nu neg că Dumnezeu a dăruit-o cu frumusețe fizică – pe care a pângărit-o, umflându-și țâțele cu plastic –, zău dacă înțeleg de ce se face atâta caz de ea. Faptul că nu porți chiloți nu te face actriță.

— Și-atunci, întrebă Polly, asta înseamnă că n-o să se mai fumeze în *Sectorul Șase*?

— A, nu, îi răspunse Nick, două milioane de dolari – de căciulă – contribuie considerabil la îndepărtarea reținerilor. Aici trebuie să recunosc: pentru un mâncător de sushi transparent, Jeff Megall e foarte deștept. A venit cu o idee strălucită: se filmează scene paralele, în care Mace și Fiona fumează, dar numai pentru distribuirea în străinătate. În felul ăsta, aici, acasă, n-o să-i vadă nimeni

fumând. Doar miliarde de asiatici care vor să fie exact ca Mace și Fiona. Jeff numește asta „poziționarea inteligentă a produsului". Ca la bombe.

— E deștept, într-adevăr. Deci pe Mace și pe Fiona nu-i deranjează să, citez, proslăvească fumatul, am încheiat citatul, atâta vreme cât o fac pentru...

— Gălbejiți, completă Bobby Jay.

— Nu pot să sufăr termenul ăsta, spuse Polly.

Bobby Jay își înălță cârligul.

— Mi-am lăsat zece litri de sânge și o jumătate de mână acolo, așa că mi se pare că am voie să le spun cum mă taie capul.

— Aici are dreptate, spuse Nick. Megall a mai venit cu o idee: scenele se filmează cu pachete de țigări albe, pe care se adaugă apoi, pe computer, numele diferitelor mărci, în funcție de țară.

— Mamă! se minună Polly.

— Și-așa, în versiunea care ajunge în Japonia, fumează o marcă japoneză, în Indonezia una indoneziană și pe pelicula pentru Ungaria o marcă ungurească, Racleta de Gâtlej. E un nume adevărat. În Europa Răsăriteană chiar *vor* mai mult gudron și nicotină.

— Inteligent.

— Ca să fiu sincer, nu știu cum de nu ne-am gândit noi mai întâi la așa ceva. În străinătate deja se practică utilizarea transponderelor pentru suprapunerea logourilor în transmisiile de televiziune prin satelit. Așa, concertul Madonnei din Spania devine concertul Salem Madonna în Hong Kong. Acolo se pot face lucruri pe care aici nu avem voie să le facem. Laura Branigan, Tiffany, Stevie Wonder, Roberta Flack, Huey Lewis, Luciano Pavarotti, Tom Berenger, Roger Moore, James Coburn, Jimmy Connors și John McEnroe, toți au făcut reclamă la țigări în

străinătate, direct sau indirect. Iar aici n-au bătăi de cap, pentru că nu le vede nimeni.

— Dar ce se întâmplă cu piața americană? Ideea era să vă promovați produsele aici, nu?

— Jeff spune că nu-i o problemă. Doar actorii mari, care primesc opt sau zece milioane pe film, își pot permite luxul de-a avea, citez, rețineri, am încheiat citatul. Zice c-o să fim în trei filme de Crăciun. De Crăciunul *ăsta*, care vine.

— Cum fac să iau și eu legătura cu Jeff Megall? întrebă Polly.

*

În situația dată, Nick consideră că era mai bine să nu se vadă cu Heather la Il Peccatore, ci într-un loc mai ferit, de aceea alese River Café, din Foggy Bottom. Ajunse primul. Avusese o zi grea, în care fusese nevoit, între altele, să asculte și amenințările guvernatorului statului Vermont. Comandă un cocteil negroni cu vodcă și gheață, dar își aminti lui însuși, în timp ce acesta îi masa toți nervii, până la creier, că trebuia să rămână cu mintea limpede. Pe agenda de lucru a zilei nu era cum s-o dezbrace pe Heather, ci cum s-o împiedice să-l lase *pe el* în fundul gol. În momentul acesta, fata părea mai excitată de perspectiva de a-și impresiona viitorii șefi de la *Sun* decât de el.

Sosi punctual, toată numai zâmbet și purtând o rochie pe care cu siguranță o îmbrăcase după program, special pentru el, căci ar fi creat haos în orice redacție.

— Bună, spuse ea. Am întârziat? Vin direct de la serviciu.

Începură cu puțină conversație banală, apoi trecură la bârfele grele – cine urma să-l înlocuiască pe Morton Kondracke în *The McLaughlin Group*. Of, medită Nick, cu ce ne batem capul aici, la Washington…

În cele din urmă, după ce amândoi refuzară desertul și se văzură cu cănile de cappuccino fără cofeină în față, Heather își făcu curaj.

— Știi, cu cât mă gândesc mai mult la ancheta FBI-ului în ce te privește, cu atât mă enervez mai tare.

— Oribil, nu-i așa?

— De-aia cred că e important să publicăm totul. Banii contribuabililor în acțiune. Cred c-o să dea înapoi imediat ce-o să apară în ziar.

— Și-o să apară?

— Da, răspunse ea agitată. Am reușit să obțin confirmarea dintr-o sursă independentă că te anchetează. Așa că nu încalc regulile confidențialității.

Nick își reprimă impulsul de-a o felicita pentru că se coborâse până la nivelul lui etic subteran. Se mulțumi să dea din cap.

— Corect.

Heather păru luată prin surprindere de acordul lui.

— Nu ești supărat?

— Nu. Chiar cred că ai dreptate. Cred că s-ar putea să dea înapoi. Scrie tot ce vrei. Deși ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai cita.

— Nu, bineînțeles că nu. Ești sigur?

— Sigur. Ca să fiu sincer – se aplecă peste masă în cea mai autentică atitudine revoluționară, cocoșată, șoptind –, în mod absolut, complet și cu desăvârșire neoficial, așa e... cum să zic... mai bine.

— Da?

Mușcase momeala.

— Hai să mergem de-aici, spuse Nick.

Porniră pe I Street, spre Watergate. Direcția potrivită, având în vedere ce pusese la cale. Heather spuse:

— Cum adică, „mai bine"?

— Păi, râse Nick, ție ți-ar plăcea să-ți scotocească FBI-ul prin sertare?

— Nick, încerci să-mi comunici ceva?

Nick zâmbi.

— Doar că oamenii fac lucruri neașteptate când miza e destul de mare.

— Deci chiar ți-ai regizat singur răpirea?

— N-am spus asta.

O lăsă pe Heather la ușă cu un sărut cast, sigur că nu urma să publice nici un articol. Acum era cu ochii pe un subiect mult mai gras, care însă nu exista. Avea să rămână derutată și cu buzele umflate.

22

În mod normal, lui Nick îi făcea plăcere să apară în fața subcomisiilor senatoriale. Îți lăsau impresia că, timp de o clipă scurtă, dar luminoasă, participai la marea dramă în serial a istoriei americane. Reflectoarele puternice ale televiziunilor, carafa și paharul cu apă, masa acoperită cu fetru verde, agitația și zumzetul spectatorilor, senatorii care încercau să arate ca niște busturi romane, aghiotanții care se furișau mergând pieziș, precum crabii, prefăcându-se că încearcă să evite camerele de luat vederi, iar acum, observă Nick, o nouă modă în procesul de stenografiere: stenografele vorbeau în niște conuri care le acopereau gura.

Astăzi însă, nu se bucura deloc de micul rol pe care-l juca în marea dramă serializată a istoriei americane. Astăzi era mai degrabă un exercițiu de așteptare, o combinație între selectarea unui juriu și Disney World. Era patru fără câteva minute, iar el aștepta să intre la audieri de la zece dimineața. Răzbunarea meschină a lui Finisterre. Inițial, nici nu voise să accepte ca Nick să apară în fața subcomisiei sale, dar se îmbunase când senatorul Jordan îl amenințase, într-o discuție particulară, că-i taie fondurile pentru autostrăzi (după ce Căpitanul îl amenințase, într-o discuție particulară, că-i taie plimbările gratuite cu avionul).

Până acum, Nick ascultase cum industria tutunului și el personal, mai ales, erau demonizați de adversari mai vechi și mai noi: Mamele Împotriva Fumatului, Adolescenții Împotriva Exploatării Tineretului (ce adunătură de tăntălăi!), directorul Institutului Național pentru Abuzul de Droguri (Finisterre, subtil cum era, voia să impună ideea că tutunul era un drog ca toate celelalte, la fel ca heroina) și Coaliția pentru o Publicitate Etică și Responsabilă (un grup mai mic).

La ora patru, după ce o femeie plângăreață de origine hispanică încheiase relatarea lugubră a felului în care soțul ei, Ramón, fusese ucis de buruiana rea – „Nu știut citit, de-aia nu știut că rău e pentru el" –, Finisterre încercă să ridice ședința pe ziua în curs. Moment în care senatorul Plum Rudebaker, din Carolina de Nord, omul tutunului din subcomisie, mârâi în microfon că „linșajul" mersese prea departe și ceru ca Nick să fie audiat imediat.

Plin de amabilitate, Nick îi mulțumi președintelui Finisterre pentru ocazia oferită de a-și prezenta opiniile în fața unei atât de distinse comisii. Cât de mândri ar fi fost înaintașii de senatorii dinaintea cărora se afla: un total de peste două mii de dolari în cecuri fără acoperire, un seducător de minore din rândul pajilor din Senat, trei dosare pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, unul pentru evaziune fiscală, un soț acuzat că-și bătea soția și a cărui singură scuză era că ea îl bătuse prima, plus un caz de plagiat, culmea, dintr-un discurs de campanie al lui Benito Mussolini (ulterior, senatorul avea să dea vina pe „excesul de zel al unui angajat").

De îndată ce Nick își începu declarația, în fapt, o pledoarie elocventă pentru a nu-i transforma pe cultivatorii de tutun în refugiații din Oklahoma ai anilor nouăzeci – cu tot cu niște citate lacrimogene din *Fructele mâniei* –, doi dintre senatori se ridicară ostentativ și ieșiră din sală,

fără obișnuitele scuze adresate președintelui despre cum depindea siguranța republicii de prezența lor imediată în cu totul altă parte. Nick se întrerupse din discurs suficient cât să comenteze că era trist când seducătorii de adolescente și plagiatorii lui Mussolini începeau să ți se simtă superiori moralmente. Își încheie declarația oficială menționând cu mândrie viguroasa campanie inițiată de Academie pentru combaterea fumatului la minori. Moment în care Rudebaker îi ridică prompt mingea la fileu.

— Vreau să-i mulțumesc lu' domnu' Naylor pentru curaju' de-a lua parte la audierile de azi, intonă el baritonal, cu accentul specific Carolinei de Nord. Și nu vorbesc doar de curaju' lui moral, ci și de cel fizic.

Nick își coborî modest privirile, gest cum nu se putea mai potrivit, dat fiind că el însuși îi scrisese senatorului textul.

— Căci înțeleg, continuă Rudebaker, că a fost amenințat de mai mulți alegători de-ai distinsului meu coleg din Vuhmont.

— Adică, se răsti Finisterre, ce vrea să insinueze distinsul coleg din statul producător de tutun prin această remarcă?

— Nu *insinuam* nimica.

La fel de prompt, Plum ridică o mână de hârtii pe care le împrăștie pe masă. Fotografii, deja plictisiți de moarte, intrară în acțiune, umplând încăperea cu țăcănitul ca de greieri al aparatelor.

— Și nici amenințările astea cu moartea, toate cu timbre din marele stat Vuhmont, nu implică nimica.

Murmure și bătăi de ciocan.

— Trag nădejde că distinsul meu coleg (uimitoarea curtoazie senatorială) nu vrea să spună că aceste pretinse scrisori ar fi rezultatul vreunui efort coordonat...

— Nu spun, nu sugerez și nu insinuez nimica. Zic doar că ziua în care un om a cărui singură crimă e că reprezintă

interesele unui produs absolut legal devine un om urmărit e o zi foarte tristă. Cu prileju' ăsta, aş vrea să-i amintesc distinsului nostru preşedinte că domnu' Naylor a fost deja răpit şi torturat pentru că-şi face datoria. Şi acum trebe să suporte asta. Eu, unu', nu ştiu cine i-a pus pe asasinii vânzători de brânză pe urmele lui, da' propun ca reprezentanţii lor aleşi să-şi arate calităţile de lideri şi să-şi cheme oamenii la ordine, până nu păţeşte cine'a ce'a.

— Ce să păţească? zise un reporter aşezat în spatele lui Nick.

— Plum şi-a făcut datoria cu vârf şi-ndesat, spuse BR a doua zi, în timp ce el şi Nick treceau în revistă relatările din presă.

FINISTERRE SE DELIMITEAZĂ DE AMENINŢĂRILE LA ADRESA PURTĂTORULUI DE CUVÂNT PENTRU INDUSTRIA TUTUNULUI.

— Să nu credeţi că n-o să ne coste, spuse Căpitanul din difuzorul telefonului.

În biroul lui BR era întuneric. Noile draperii „anti-uragan", instalate de Carlton, erau trase. Erau făcute special pentru a bruia sistemele electronice de ascultare. Odată cu anchetarea lui Nick de către FBI şi cu atacul frontal lansat de lobby-ul pentru tutun împotriva unui senator, nivelul spaimelor paranoice creştea ca fluviul Mississippi într-o primăvară ploioasă.

— Dar, continuă Căpitanul, cu respiraţia sesizabil întretăiată, măcar l-am obligat pe ticălos să stea în defensivă. O idee strălucită, băiete, strălucită.

Epuizat după încă o noapte de zbânţuială până în zori cu Jeannette, Nick căscă.

— N-avem cum să câştigăm de data asta. Cei de la Juridic spun c-o să treacă în comisie cu doisprezece la cinci. Iar când o să ajungă pentru dezbaterea în plen, o

să fie jale. Ar trebui să ne resemnăm. Suntem pe cale să pierdem.

— Nu-i vorbi de înfrângere unui sudist, spuse Căpitanul.

— Încerc doar să fiu realist.

— Cum stăm cu raportul doctorului nemțotei?

Institutul pentru Sănătatea Stilului de Viață al lui Erhardt scosese un document intitulat *Ucigașul tăcut*, în care se estima că peste două milioane de americani mureau în fiecare an din cauza arterelor colmatate cu brânză de Vermont (pornindu-se, bineînțeles, de la premisa că orice om care pusese fie și o dată în viață gura pe brânza de Vermont murise, până la urmă, din cauza ei). Nick recomanda ca raportul să nu fie făcut public. Mai mult, recomanda ca toate exemplarele *Ucigașului tăcut* să fie date la tocat fără întârziere.

— Gomez? întrebă Căpitanul, coborând tonul.

— Suntem aproape siguri că s-a dat la o *au pair*, acum vreo doi ani, spuse BR.

— La o ce?

— O bonă adusă din străinătate. O fată din Islanda, de douăzeci și unu de ani, pe nume Harpa Johannsdottir. Acum s-a întors în Islanda. Am trimis pe cineva s-o caute. S-ar putea să dureze. Cărțile de telefon islandeze sunt organizate după prenume și...

— Dacă-mi dați voie, spuse Nick. Cu tot regretul, părerea mea este că trebuie să începem să ne pregătim, chiar de-acum, pentru funcționarea într-un mediu postetichetare cu craniu și oase.

— Vorbești ca unul care a pierdut bătălia.

Difuzorul umplu încăperea cu tusea Căpitanului. Părea să nu se simtă deloc bine. Se zvonea că voiau să-i instaleze o nouă valvă de porc. Nick îl compătimea pe bătrân și ar fi vrut să poată fi mai optimist.

— Poate, spuse el, găsim o cale să facem craniul și oasele să devină ale noastre.

— Asta ce mai vrea să însemne? întrebă Căpitanul.

— Încă nu știu. Dați-mi răgaz să mă întâlnesc cu cei de la creație și să încerc, poate ne vine vreo idee. Între timp, poate că omul lui Gomez de la Reykjavik găsește vreun copil din flori islandez, cu dinți de cal.

Gazelle îl aștepta la ușa biroului lui BR, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Au venit.

— Cine?

— Tipii de la FBI.

— Nu-ți mai lua mutra asta vinovată, îi spuse Nick iritat.

Erau în biroul lui. Spre considerabila nemulțumire a lui Nick, Monmaney îi examina lucrurile de pe masa de lucru. Allman – cel mai uman dintre ei – se uita cu admirație la doctorul amator de Lucky Strike. Nick închise ușa în urma lui și spuse:

— Așadar, i-ați găsit.

— Pe cine? întrebă Allman amabil.

— Pe răpitorii mei.

— Ah, făcu Allman.

— Intenționați să plecați în vreo călătorie, domnule Naylor? spuse Monmaney.

— Poftim?

— O călătorie.

— Nu.

Agentul Monmaney citi cu voce tare bilețelul prins cu o clamă de biletul de avion al lui Nick:

— „Dulles-LAX. Mahmoud te așteaptă la ieșire."

— A, aia. Afaceri. Credeam că mă întrebați de o călătorie de plăcere.

Agentul Monmaney îl țintui cu privirea sa de lup din codru.

— De ce vreți să știți? continuă Nick.

— Nu vă alarmați, interveni Allman. Așa e el. Putem arunca un ochi prin apartamentul dumneavoastră?

— Prin apartamentul meu?

— Da.

— Păi... căutați ceva anume?

— În cazurile în care, în urma unui eveniment traumatizant, apare pierderea memoriei, e bine să luăm în considerare toate aspectele.

— Înțelegeți, sper, spuse agentul Monmaney, că este doar o rugăminte. Nu sunteți obligat să ne acordați permisiunea.

— Nu?

— Nu. Nu sunteți obligat să ne acordați permisiunea decât dacă avem mandat de percheziție.

— Exact, spuse Allman. Dar noi nu avem mandat.

Nick se gândi: avea acasă ceva care să-i dea motive de îngrijorare? Ceva mai delicat? Nu... Jeannette era foarte meticuloasă în colectarea zepelinelor înmuiate ale iubirii... Ah, fir-ar să fie! Prăjiturile cu marijuana din congelator. Cum o cheamă, Paula, stewardesa, îi adusese câteva într-o seară, cu vreo doi ani în urmă. Menajera mâncase una din greșeală și pe urmă curățase vasul de WC cu aspiratorul. Și intenționase să le arunce! De ce naiba nu le aruncase? Ce prost! Ce idiot! O să ajungă la închisoare pentru niște prăjituri cu marijuana sleite!

Agenții Monmaney și Allman îl priveau.

— Hm, da, sigur. Când vreți să treceți?

— Acum e bine?

— Acum? spuse Nick, uitându-se în agendă. Acum... astăzi... e cam... Nu-i mai bine mâine?

Privirea aceea, iar. Monmaney spuse:

— Mâine plecați la Los Angeles.

— Așa e, spuse Nick și, scoțând cheile, li le întinse. Poftim.

Monmaney clătină din cap.

— Ar fi de preferat să fiți și dumneavoastră de față.

— Încerc să vă ajut, dar e greu să ții o ședință, să dai două interviuri și să te pregătești pentru o masă rotundă pe tema fumatului pasiv, dar... Bine.

O sună pe Jeannette pe interfon și o rugă să-i țină locul.

Făcu drumul pe bancheta din spate a mașinii lor negre, imaginându-și următoarea călătorie în ea, cu cătușe la mâini, pe cale de a fi pus sub acuzare pentru posesie de droguri. Parcă vedea: *Și ziceți că o chema Paula? La ce companie aeriană lucra?* Allman, porcul vesel, părea hotărât să-i facă întruna conversație. Era greu să-ți repeți argumentele care explicau posesia de narcotice în timp ce făceai conversație cu un agent federal.

Ia stați puțin, ăsta nu-i frigiderul meu!

— Nu pricep de ce ești atât de îngrijorat, zise Polly.

Nick convocase o întrunire de urgență a echipei. Bobby Jay nu se arătase prea încântat, dat fiind că era seara lui de bowling, rugăciuni și pizza cu creștinii renăscuți, dar, percepând nota de panică din glasul lui Nick, se prezentase. Seara, flăcările șemineului fals erau ceva mai convingătoare.

Nick deja dădea pe gât al treilea cocteil negroni cu vodcă.

— Le cam sugi, comentă Polly.

— Dar nu ne-ai spus care-i problema, zise Bobby Jay. Dacă tot nu ți-au găsit drogurile.

— Șșșt! făcu Nick. Isuse!

— Hai să nu-l băgăm pe Isus în povestea asta.

— Era cu mâna chiar pe ele, spuse Nick, retrăind momentul de teroare: agentul Monmaney deschizând frigiderul, pipăind gogoșile congelate, înghețata cu pișcoturi și concentratul de piña colada. Tocmai mă pregăteam să i le smulg din mână și să încerc să le înghit, când celălalt,

Allman, intră în bucătărie cu o mutră care parcă zice: *am găsit.*

— Ce-a găsit? Ce puteau să găsească?

— Habar n-am. Au schimbat doar o privire tăcută. Nu știu ce-a vrut să spună, dar Monmaney s-a prins. A încetat cu pipăitul prin congelatorul meu. Și-au luat la revedere și-au plecat.

— Dar ce puteau să găsească?

— Nimic!

— Ești sigur că nu mai ai și alte droguri dosite pe undeva?

— Mai taci, te rog, Bobby. Ce se-aude cu prieteniile alea legate în poligonul de trageri? În schimb, când te sun, ești plecat la bowling, pentru numele lui Isus.

— Mă ocup.

— Ocupă-te mai activ, te rog frumos. Dacă asta e tot ce poți, nu mă mai mir că lobby-ul pentru limitarea armelor câștigă teren.

23

În seara următoare, Nick era în marea balenă albă a lui Mahmoud, pe drumul de la aeroport spre Hotelul Encomium, când se uită pe geam, la conturul orașului proiectat pe cer, și văzu afișul, strident ca una dintre minciunile lui. Înfățișa un craniu uriaș, cu două oase încrucișate. Textul de dedesubt era: NU FUMAȚI ȚIGĂRI MOARTEA.

Nick cunoștea țigările marca Moartea. La Academie, toată lumea avea câte un pachet, cu logoul său distinctiv cu craniul și oasele, deși atitudinea oficială a industriei față de ele nu era tocmai colegială. Era țigara perfectă pentru această epocă a cinismului. Ea spunea – de fapt, striga: *Produsul nostru vă omoară!* Ce produs își făcea o reclamă mai cinstită decât ăsta? Avertismentul ministerului de pe laterala pachetului era cu desăvârșire ridicol. Iar țigările se vindeau ca pâinea caldă, ce-i drept, cumpărate mai mult de tinerii din orașe, pentru care tusea cu sânge încă era un semn de bărbăție.

La Minneapolis era târziu, dar, pentru un client de treizeci de milioane de dolari pe an, directorul secției de creație trebuia să ridice receptorul, oricât ar fi fost de târziu. Nick îi expuse ideea lui Sven, care, somnoros, îi promise că-i va pune pe băieți la treabă imediat și va sosi vineri la Washington.

A doua zi, dimineața devreme, se trezi stând alături de Kevin Costner, la ușa biroului lui Jeff Megall. Abia avusese

timp să-i declare că *Dansând cu lupii* îi plăcuse grozav, că fu poftit înăuntru de doamna cea eficientă.

Stăteau toţi aşezaţi în jurul mesei de şedinţe, din malachit.

— Nick! începu Jeff cu căldură, iar Jack Bein îi făcu semn că ar trebui să fie impresionat de căldura primirii. Nick, ei sunt Jerry Gornick şi Voltan Zeig, despre care ai auzit. Iar acesta este Harve Gruson. Harve a participat la ultimele modificări aduse la *Sectorul Şase*. Şi pentru că detaliile puse la punct de juriştii tuturor părţilor sunt atât de precise în ce priveşte conţinutul scenelor suplimentare, m-am gândit că-i bine să ne strângem aici cu toţii. Harve, pune-ne la curent.

— OK, spuse Harve, un bărbat mai mult chel, supraponderal şi cu un aer extenuat, abia trecut de treizeci de ani. Avem zece scene în care fumatul e ambiental. Personajele fac ce trebuie să facă – merg cu barca, mănâncă, se îmbracă şi tot aşa –, dar şi fumează în acelaşi timp. Apoi am mai adăugat nişte scene. Până acum, avem două scene postcoitale, de aproape un minut fiecare.

— Acolo face el chestia cu colacii de fum? întrebă Jeff.

— Nu. *Ea* face chestia cu colacii de fum. Şi-l învaţă şi pe el. E ca focul. Aproape că mi-a topit ecranul computerului.

— Îmi permiteţi? spuse Nick, întinzând mâna după script.

Filmare peste umărul lui Slade.

SLADE
La fix! Unde-ai învăţat să faci chestia asta?

ZEENA
Programatorul meu arunca la ţintă cu potcoave.

— Vreţi să ziceţi că-i agaţă colacii de fum de...

— V-am spus. Ca focul.

— Păcat că n-o putem folosi şi-n versiunea pentru State, spuse Jeff. E o scenă extraordinară.

— Avem nevoie doar de interdicţia pentru copiii sub 13 ani, spuse Voltan, ridicând din umeri.

— Fiona interpretează un robot? întrebă Nick.

— Nu un robot. Un gynorg Format Şapte. Cu creierul lui Einstein şi corpul lui Jamie Lee Curtis.

— Femeia de vis, spuse Jeff.

— Nu şi din visurile *mele*, râse Voltan gros.

Jeff se întoarse spre Harve:

— Altceva ce mai ai pentru noi?

— Am schimbat scena în care Mace evadează din închisoarea de pe Alar. În versiunea americană, îi scoate ochiul paznicului cu un ţurţur de gheaţă. În versiunea asta, o să i-l scoată cu ţigara. Alarienii n-au decât un singur ochi, aşa că-l orbeşte complet.

— Nu cred că scosul ochilor cu produsul nostru... Sunt aproape sigur că nu asta am vrut.

Harve se întoarse spre producători.

— Mi s-a spus că ţigările trebuie să facă parte integrantă. Cât de mai integrantă decât atât? Mace îşi recapătă libertatea cu ajutorul unei ţigări. Mesajul e foarte puternic.

— Cred, spuse Jeff, că lui Nick nu-i place prea mult.

— OK, spuse Voltan, renunţăm la ochi.

Harve ridică din umeri.

— Apropo, zise Nick, cum explicăm faptul că oxigenul din interiorul navei nu arde de fiecare dată când ei doi îşi aprind câte-o ţigară?

— E secolul XXVI, replică Voltan. Au găsit ei o soluţie.

— Am putea introduce o replică în care să se explice că în aerul dinăuntru se amestecă şi freon, spuse Harve.

— E bună, zise Jack. Dar n-o să vorbească piţigăiat?

— Nu, spuse Jerry. Ăla-i heliul.

Căpitanul îl prinse pe Nick în balena albă, pe drumul spre aeroport. Vocea nu-i suna prea bine, iar legătura era proastă.

— Sunt în barcă, la pescuit de bibani, spuse el tușind, pe lacul din Roaring Gap, pentru câteva zile. M-am gândit să iau aer și să le demonstrez tâmpiților de doctori că n-am nimic care să nu poată fi rezolvat cu un pic de competență medicală. Încep să cred că și-au luat toți diplomele în Grenada. Mi-au spus că vor să mă deschidă iar, să-mi bage altă inimă de porc. Singura parte bună e că nu mai trebuie să aștepți să se găsească donatorul. Te duci în dosul casei, cu securea. Hopa, am prins ceva. Te sun mai târziu.

Telefonul sună după cinci minute, chiar când Mahmoud cotea de pe Century Boulevard spre LAX.

— Ticălosul s-a înfășurat după un buștean. Și cred că avea trei kile. Acum, băiete... ăă... BR mi-a spus că FBI-ul a început să-și bage nasul și să pună întrebări. Poți să mă luminezi puțin?

Tonul Căpitanului îl luase prin surprindere. Nick îi povesti totul, mai puțin despre prăjiturile cu marijuana.

— Hm, spuse Căpitanul. Probabil că pescuiesc în ape tulburi, la fel ca mine aici. După afacerea cu Finisterre, ăsta e ultimul lucru de care avem nevoie.

Pauză.

— Mai e ceva ce-ar trebui să aflu? continuă el.

— Cum adică? întrebă Nick.

— Nu știu, BR are un aer secretos.

— Ce v-a spus, de fapt? vru să știe Nick.

— Pare să fie de părere c-ar trebui să-ți angajăm un avocat. Unul cu nume evreiesc. Care l-a scăpat pe tipul ăla de-și făcuse clienții să lumineze pe-ntuneric. Carlinsky.

— Nu înțeleg prea bine ce motiv aveți să-mi angajați un avocat specializat în drept penal.

— Stai, nu te ambala. Stresul omoară. Îți place să pescuiești?

— Puțin.

— Dacă vrei să-ți iei concediu, ia-ți-l.

— Concediu? Cu tot ce se-ntâmplă aici?

— Știi cum spunea Winston Churchill. Că niciodată nu e momentul potrivit pentru concediu, așa că mai bine ia-ți-l acum.

Nick stătea la clasa întâi, scrâșnind de-i sărea smalțul de pe dinți și simțind cum i se hipercontractau fibrele musculare de pe gât. O sună pe Jeannette. Și în glasul ei se auzea ceva. Suna ca vechea Jeannette, cea care nu manifesta nici un interes în a sta trează toată noaptea, ca să-l facă să geamă de plăcere.

— Avionul aterizează la Dulles la șase, îi spuse Nick. Poți să vii la aeroport? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sunt foarte ocupată, spuse ea. Despre ce vrei să vorbim?

— BR a discutat cu Căpitanul despre situația asta, știi tu, despre cei doi tipi care-au venit să mă vadă...

— FBI-ul?

Excelent. Jumătate din radioamatorii din America ascultau conversația.

— Nu știu decât că BR l-a sunat pe Căpitan și i-a relatat situația, iar Căpitanul m-a sunat ca să-mi sugereze să-mi iau concediu.

— Aș vrea și eu să mă sune Căpitanul și să mă trimită-n concediu.

— Nu asta e important. Ai măcar idee ce i-a spus BR?

— Nu.

— Vrei să ne vedem mai târziu?

— Nu.

Următorul sunet pe care-l auzi Nick fu o voce înregistrată, care-l anunța că, dacă dorea să inițieze o nouă și costisitoare convorbire telefonică de la douăsprezece mii de metri altitudine, nu trebuia decât să apese pe tasta 2.

Îl sună pe BR. Fu lăsat în așteptare opt minute.

— Da, Nick?

Același ton. Oare toată lumea de la Academie respira aer cu freon?

— Mă întrebam ce i-ai spus Căpitanului de l-ai făcut să-mi propună să-mi iau un avocat și să plec la pescuit.

BR își drese glasul.

— Am considerat că e de datoria mea să-l pun la curent cu povestea asta cu FBI-ul.

— Aha. Ce altceva i-ai spus?

— Doar ce știu.

— Și ce știi?

— Că FBI-ul manifestă mult interes față de tine. Și l-am antamat pe Steve Carlinsky în numele tău...

— Aha.

— Nick, uite ce-i, FBI-ul a venit iar astăzi. Lumea vorbește. Cred c-a sosit momentul în care toți avem nevoie de sfaturi juridice.

— De data asta ce-au vrut cei de la FBI?

— Nick, nu cred că pot să discut cu tine despre asta.

— Poftim?

— Pentru binele tău. E limpede însă că am obligația să mă gândesc la situația Academiei.

Nick apăsă pe butonul care o chema pe stewardesă.

— Știi să faci un cocteil negroni cu vodcă?

— Habar n-am! îi răspunse ea cu entuziasm.

— Ce nu-nțeleg, îi spuse Steve Carlinsky a doua zi, în biroul său ai cărui pereți erau acoperiți cu numeroase fotografii ale celebrităților care pozaseră împreună cu el, e de ce-ați așteptat atâta până să mă sunați.

Carlinsky era înalt și slab, cu ochi apropiați, care-i dădeau o expresie de permanentă mirare. Totul la el era cenușiu, cu excepția petei lăsate de lavaliera de mătase moale, care, în lumea lui, era aproape o nesăbuință. Se

zvonea că unica sa pasiune, în afara orelor facturabile, era vinul, pe care nu-l bea, ci doar îl colecționa.

— Lumea face cu avocații, continuă el, aceeași greșeală pe care-o face cu doctorii. Așteaptă până e prea târziu. Și deja tumoarea e...

— Nu te-am sunat eu, spuse Nick. Și cum de-am ajuns să vorbim despre tumori?

— Îmi cer scuze. A fost urât din partea mea. În domeniul vostru, sunt convins că auziți pomenindu-se mai des decât ați vrea despre tumori. Acum, povestește-mi totul. Cu cât știu mai multe, cu atât te pot ajuta mai bine.

Era cam ca la psihoterapeut, doar că, la 450 de dolari pe oră, mai scump. Carlinsky era psihanalistul freudian perfect. Îl ascultă fără să întrerupă. La sfârșit, spuse:

— Deși nu i-aș fi lăsat în veci pe agenții FBI să-ți percheziționeze locuința fără mandat, într-un fel mă bucur că le-ai dat voie, pentru că e un amănunt pe care-l putem folosi împotriva lor, la timpul potrivit.

— Care timp potrivit? întrebă Nick.

— Pentru zile negre. Vrei să fumezi? Nu mă deranjează. Chiar dacă n-am fumat niciodată, ca să fiu sincer, cred că lobby-ul antifumat a acumulat mult prea multă putere.

— De la incident încoace, n-am mai putut să fumez, spuse Nick.

— Alt lucru pe care-l putem folosi. În munca ta, ăsta e un handicap. Acum vreau să te întorci la serviciu, să uiți totul, iar dacă mai apare FBI-ul, poți să-mi faci un hatâr și să mă suni? Între timp, o să dau niște telefoane, să vedem ce pot să aflu.

Nu fusese prea rău, reflectă Nick, în timp ce parcurgea pe jos cele trei cvartale care despărțeau biroul lui Carlinsky de Academie. Un om perfect normal și cu sensibilitate.

Când ajunse la AST, Gazelle îi ieși grăbită în întâmpinare, cu un mesaj telefonic.

— Heather Holloway, *Moon*, URGENT!!!

— Heather? Nick.

— Nick, poţi să aştepţi puţin? OK, înţeleg că l-ai angajat pe Steve Carlinsky. Alo?

— Sunt aici.

— Vreau un comentariu. Nick.

— Tot aici.

— Ăsta nu-i comentariu.

Gândeşte!

— Ce te face să crezi asta?

Bravo, genial.

— Tocmai ai petrecut un ceas în biroul lui.

Porcul ordinar.

— Da, recunoscu Nick, clătinându-se de pe urma loviturii. Aşa este, dar am discutat o chestiune personală a AST-ului, pe care nu ţi-o pot împărtăşi.

Auzi sunetul degetelor – degete care ar fi trebuit să facă altceva – luând notiţe.

— Te referi, continuă ea, la o chestiune legată de ancheta desfăşurată de FBI în ce te priveşte?

— Adică la investigarea până acum neconcludentă a răpirii şi torturării mele?

Clic, clic.

— Deci negi că Steve Carlinsky a fost angajat să te reprezinte în legătură cu anchetarea de către FBI a recentei tale dispariţii şi reapariţii în parcul central, acoperit cu plasturi cu nicotină?

— O întrebare măiestrit formulată, trebuie să recunosc.

— Haide, Nick, doar vorbeşti cu mine.

— Presupun că Ortolan K. Finisterre e capul răutăţilor.

— Poftim?

— Sincer să fiu, zise Nick pe un ton dezgustat, nu credeam c-o să se coboare atât de jos.

— Ce tot îndrugi?

— Să se folosească de FBI ca să-şi urmărească propria agendă ponegritoare şi să distragă atenţia lumii de la problema adevărată, şi anume brânza. Mi se pare extrem de trist. O zi tristă pentru Vermont, o zi tristă pentru Senatul american şi o zi tristă pentru adevăr.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra doctorului care recomanda Lucky Strike, întrebându-se cum avea să sune gogoaşa asta în schiţele lui Sven pentru noua etichetă de avertizare. Era mulţumit că avea altceva la care să se gândească.

— N-a fost deloc simplu, spuse Sven, desfăcând fermoarul mapei elegante, de piele întoarsă, negru cu grena. Dar ne place să ridicăm mănuşa aruncată. Te simţi bine? Eşti cam palid.

— Sunt bine. Ce mi-ai adus?

— Să începem cu începutul, zise Sven şi scoase o fotografie mare a unui pachet de ţigări Moartea. Cum spuneai şi tu, ideea e extraordinară. Şi are clarviziune. Mă îndoiesc că producătorii ţigărilor Moartea transpiră prea tare din cauza propunerii de lege a lui Finisterre. OK. Am încercat mai multe abordări, pornind de la condiţiile specificate în propunere privind dimensiunile, amplasarea pe pachet etc. Ca să ţinem socoteala, le-am dat porecle. Pe prima am botezat-o Jolly Green Roger.

Sven scoase un pachet de Marlboro, cu un craniu şi două oase verde-lămâie pe o latură.

— Oamenii noştri de la TPC susţin...

— De unde?

— Teoria Psihologică a Culorilor. Foarte importanţi în ziua de azi. Oricum, ştim că verdele are un efect calmant: pajiştile, banii, menta, mesele de biliard...

— Halatele chirurgilor, puroiul...

— Specificaţiile din propunerea lui Finisterre nu spun ce culoare trebuie să aibă craniul, aşa că, din punct de vedere legal, suntem în ordine. Am organizat un focus grup rapid pe toate şi Jolly Green Roger a ieşit relativ bine. Doar patruzeci la sută au declarat că s-ar lăsa de fumat dac-ar vedea aşa ceva pe pachet.

Nick oftă.

— Patruzeci la sută?

— Rămân şaizeci la sută. Ce părere ai?

— Arată ca un craniu cu oase, colorat în verde.

— Următorul, spuse Sven, este Vă Urăm o Moarte Bună. Am luat faţa de la Vă Urăm o Zi Bună, i-am făcut ochii mai mari, i-am adăugat dinţi, am conturat mai puternic falca şi am desenat oasele în aşa fel încât să arate ca nişte braţe încrucişate pe piept.

— Doamne, e oribil. E *înfricoşător.*

— Asta ne-a spus şi focus grupul. Rezultate pronunţat negative. Acum însă, ia uită-te la... *ăsta.*

Nick nu era sigur ce vedea, în afară de un craniu zâmbăreţ. Dar, cu cât se uita mai mult la el, cu atât i se părea mai blând. Aproape... prietenos.

— Cine e cea mai simpatică persoană din lume? îl întrebă Sven.

— Nu cunosc persoane simpatice, răspunse Nick.

— Atunci fă cunoştinţă cu noul tău prieten, Vecinul domnului Moartea.

Nick rămase cu privirea pironită asupra craniului. *E o zi frumoasă în cartier, o zi frumoasă pentru un vecin, vrei să fii vecinul meu?*

— Ăsta e craniul lui?

— În carne şi oase. De fapt, fără carne. Computerul dă imaginea detaliată a craniului, pe dedesubt. E ca programul creat pentru antropologii criminalişti, care încearcă

să afle cui îi aparţin oasele descoperite în pivniţa cuiva, doar că pe dos.

— Mamă!

— Programul se numeşte KCIROY. Adică Yorick, ştii, craniul din *Hamlet*, citit invers.

— Aha.

— Nu-i lipseşte decât jacheta de lână. N-am mai avut loc pentru ea. Dar focus grupul s-a îndrăgostit de el. Şi nefumătorii au vrut să cumpere pachetul ăsta. L-am dus acasă şi l-am testat pe copii. Până şi lor le-a plăcut.

— Serios? spuse Nick. Trebuie să-l încerc şi eu pe fii-meu de doişpe ani.

24

PURTĂTORUL DE CUVÂNT PENTRU
INDUSTRIA TUTUNULUI ANGAJEAZĂ UN AVOCAT
DE DREPT PENAL DUPĂ CE FBI-UL
ÎȘI CONCENTREAZĂ ANCHETA ASUPRA SA

Naylor îl acuză pe senatorul Finisterre
de inițierea investigației federale

de Heather Holloway,
corespondent al ziarului *Moon*

— Aș zice, începu Polly pe tonul scăzut care devenise regulă la mesele Mod Squad-ului, că strategia ta în ce-o privește pe Heather Holloway n-a fost tocmai un succes.

— M-am gândit, zise Nick, amestecând cu degetul în cel de-al doilea cocteil negroni, că dac-o fac să creadă că m-am răpit singur, n-o să se mai grăbească să publice articolul despre cum mă anchetează FBI-ul. Și că, în cele din urmă, o să se încurce încercând să demonstreze că m-am autorăpit, ceea ce nu poate să facă, pentru că n-am făcut-o. Dacă... mă-nțelegi.

— Tinerii washingtonieni îndrăgostiți, pufni Bobby Jay cu dispreț. Ce lucru minunat!

— Pentru un cirac al lui Isus, ești cam cinic, Bobby Jay, spuse Polly.

— Ar fi trebuit să țină, continuă Nick, pentru că, într-adevăr, nu m-am răpit singur.

— Șșșt, făcu Polly, strângându-l de braț.

— De ce mi se pare, întrebă Nick, că predic unor *ne*credincioși?

— Dar te credem, spuse Polly cam forțat.

— Pe urmă, imbecilul de Carlinsky îi șoptește tipei că mă reprezintă și pe urmă... *asta.*

Nick plesni ziarul cu palma.

— De unde știi c-a fost Carlinsky?

— Pentru că mi-a spus că n-a fost el. Tu ai crede un avocat care a reușit să scoată basma curată un om care a vândut deșeuri radioactive pe post de diluant pentru mobilă, pe președintele sindicatului camionagiilor și pe neamțul pe care l-au prins încercând să revândă submarinul ăla irakienilor?

— Ai dreptate.

— L-am verificat. Nu bea, nu fumează, nu se joacă de-a oaia-n lână cu femeile – și nici cu bărbații. Nu-l interesează decât publicitatea. Știi că domnului Dip'n'Glow i-a luat bani de fiecare dată când a fost citat în presă?

— Serios?

— Când a apărut la *Nightline,* clientul a primit factura pentru o jumătate de oră lucrată, care, în cazul lui, face 225 de dolari. Plus limuzina care l-a dus până la studioul de televiziune. Și nici măcar n-a vorbit despre cazul lui Dip'n'Glow. Era o emisiune la care se întrebau dacă nu cumva avem prea mulți avocați.

— Da, o să-și facă reclamă serioasă din cazul tău, spuse Polly. Presimt că presa o să te menționeze des.

— Măcar e bun, zise Bobby Jay. Probabil c-o să te scape.

— N-am fost acuzat de nimic, Bobby.

— Dacă, am vrut să zic.

— Noi te credem, îi spuse Polly, strângându-l de mână.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai vorbești pe tonul ăsta mămos? Nu sufăr de vreo boală mintală.

Nick privi posomorât la titlul din *Moon*. Pe prima pagină, dar în jumătatea inferioară.

— Măcar mi-a publicat declarația despre cum a pus Finisterre FBI-ul pe urmele mele.

Polly citi:

— „Leslie Dach, asistenta senatorului Finisterre, a respins afirmațiile domnului Naylor și le-a considerat «mai josnice ca jegul de pe burta țiparului», adăugând că sunt «genul de insinuări odioase care au ajuns să fie tipice pentru lobby-ul în favoarea tutunului, din ce în ce mai disperat să nu scape din mână plămânii și portofelele cetățenilor americani»". Aș zice că i-a acordat și taberei lui Finisterre spațiu egal pentru a răspunde acuzațiilor tale.

— Ți-am spus că femeia aia e piază rea, zise Bobby Jay.

— Mulțumesc, Bobby Jay, spuse Nick. Mă ajuți grozav. Atâta cât să mă țină până vii cu minunatele informații din poligonul de trageri al FBI-ului.

— Nu cred că, dacă tragi la măsea până nu mai știi de tine, o să te-ajute cine știe ce.

— Copii, copii, interveni Polly.

— Dacă nu pot să fumez, măcar să beau, zise Nick. E singurul mod pe care-l știu în care pot să evit *karoshi*.

— Ce-i aia?

— „Moartea subită" în japoneză. Directorii lor pățesc chestia asta des. Lucrează două'ș'trei de ore pe zi și pe urmă, într-o zi, în Ginza, în timp ce se întorc la serviciu la zece seara, după o cină de afaceri, cad pur și simplu din picioare și mor acolo, pe trotuar. Acum sunt manageri în câte-o companie și peste cinci minute stau întinși cu burta-n sus în stradă, ca niște cărăbuși.

Lui Nick îi sună mobilul. Era Gazelle, care vorbea în șoaptă.

— Nick, tipii de la FBI. Vin către tine.

— Cum adică?

— A *trebuit* să le spun unde eşti.

— De ce? Te-au bătut cu bastoanele de cauciuc? Fir-ar a dracului de treabă. Bine, sună-l pe Carlinsky. Nu, lasă că-l sun eu.

— Cum rămâne cu masa rotundă de azi după-amiază?

— Ce masă rotundă?

— De la Inimi Sănătoase 2000.

— Sun-o pe Jeannette. Nu, sună-l pe Tyler. Şi spune-i să se aştepte la o grămadă de întrebări despre articolul din *JAMA* de săptămâna trecută, despre cheaguri. *Cheaguri.* Erhardt are ceva despre ele. E la mine pe birou, undeva.

Închise, apoi goli paharul cu vodcă negroni dintr-o înghiţitură.

— Ce ziceţi, vreţi să faceţi cunoştinţă cu nişte agenţi FBI?

Agenţii Monmaney şi Allman sosiră câteva minute mai târziu, arătând că se grăbiseră, ceea ce nu era menit să-i ridice moralul lui Nick. Acesta văzu că în urma lor venea un poliţist în uniformă, lucru care-l deprimă şi mai tare. Evaluând situaţia, cei trei bodyguarzi nu făcură nici o mişcare să-i împiedice pe mai legitimii purtători de armă.

— Domnule Naylor, începu Monmaney cu farmecul lui obişnuit, vă rog să vă ridicaţi şi să vă apropiaţi de şemineu.

— Şi de ce, mă rog? i-o întoarse Nick.

— Da. Staţi puţin, spuse Polly.

— Doamnă, o avertiză poliţistul.

Ce bărbat curajos, să te răstească la o femeie măsura 42.

Dar... ce însemna asta? Monmaney pusese mâna pe armă, nu încăpea nici o îndoială.

— Haideţi, domnule Naylor, în picioare, vă rog, cu mâinile la vedere, întoarceţi-vă şi apropiaţi-vă de şemineu.

Şi aşa, Nick se trezi cu braţele desfăcute deasupra şemineului, uitându-se drept în flăcările false, în timp ce agentul Monmaney îl percheziţiona. Şi apoi îi punea cătuşele. Auzi vag cuvântul „arestat" şi formulele cunoscute despre dreptul de a nu spune nimic etc.

— Vreau să văd nişte documente, rosti Bobby Jay pe un ton ca oţelul.

— Domnule! strigă poliţistul.

— Aici ai nimerit-o, nepoate.

— Ridicaţi-vă în picioare, domnule.

Şi iată-l şi pe Bobby Jay cu braţele desfăcute, sau, în cazul lui, cu cârligul desfăcut şi percheziţionat de poliţist.

— Ce-i asta?

Poliţistul găsise ceva interesant undeva lângă glezna lui Bobby Jay. O umflătură. Se iscă agitaţie şi poliţistul în uniformă scoase arma, pe care o îndreptă spre Bobby Jay într-o manieră care lui Nick i se păru cam melodramatică.

— Hm, spuse Bobby Jay. E... ca să vezi, nici nu mi-am dat seama c-o am la mine. Ştiţi, eu locuiesc în Virginia, nu-mi propusesem să vin în District astăzi şi...

— Sunteţi arestat pentru posesia unei arme de foc ascunse.

— Ei, hai, nu-i nevoie. Sunt prim-vicepreşedinte la SAFETY.

— Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic...

Poliţistul se fâstâci când trebui să-i prindă lui Bobby Jay cătuşele de cârlig.

În timp ce Nick şi Bobby Jay erau conduşi afară din restaurant, Polly, care părea gata să intre în stare de şoc, le spuse:

— Plătesc... eu...

PRINCIPALUL AFUMĂTOR AL INDUSTRIEI TUTUNULUI ARESTAT DE FBI ŞI ACUZAT DE RĂPIRE

Cutii de plasturi cu nicotină, cu amprentele lui Naylor, descoperite într-o cabană din Virginia

Un lobbyist pentru industria de armament arestat odată cu el pentru posesie ilegală de arme de foc

de Heather Holloway,
corespondent al ziarului *Moon*

— Ce nu pot să înţeleg, zise Steve Carlinsky, e de ce nu mi-ai spus dinainte de cutiile astea.

Lucrurile, văzute prin ochii lui Nick, păreau ceva mai calme acum, datorită celor 10 mg de valium pe care i le dăduse Polly. Ar fi preferat două cocteiluri negroni cu vodcă sau măcar o prăjitură cu marijuana, dar se abţinu să ceară şi una, şi alta, pentru că era abia zece dimineaţa. Ultimele optsprezece ore nu fuseseră deloc plăcute. Degetele încă îi miroseau de la substanţa pe care i-o dăduseră ca să-şi şteargă tuşul pentru amprente, iar restul trupului şi-l simţea stătut şi lipicios, în ciuda cămăşii, lenjeriei şi şosetelor curate pe care i le adusese Polly, draga de ea. Toată noaptea Polly făcuse naveta între sediul FBI-ului, unde Nick îşi petrecuse timpul interogat de agenţii Monmaney şi Allman, şi închisoarea municipală din Washington, DC, unde înnoptase Bobby Jay, făcându-şi tot felul de prieteni noi, dintre care mulţi îi împărtăşeau opiniile despre limitarea dreptului de a deţine arme. Singura consolare a lui Nick era că persoanele pe care le întâlnea într-o celulă federală erau, poate, de o calitate ceva mai bună decât cele pe care le cunoşteai la puşcăria oraşului. Când apăruse în faţa judecătorului, Polly îi povestise că Bobby Jay îşi înfipsese cârligul într-o parte mai delicată a corpului

unui alt deținut, care își exprimase dorința de a schimba cu el intimități la toaletă. Acum apăruse posibilitatea ca o acuzație de atac cu o armă periculoasă să fie adăugată celei de deținere de arme de foc, dar avocatul era optimist. În ce-l privea pe Nick, Carlinsky îl convinsese pe judecător că, oricât de gravă ar fi fost acuzația – intenția de a comite un delict federal; delictul federal; indicii false oferite unor ofițeri federali; laolaltă cu alte câteva infracțiuni mărunte, despre care Carlinsky susținea că erau doar „ca să tragă la cântar" –, era puțin probabil ca Nick să ia direcția frontierei cu Canada în BMW-ul său, și astfel îi obținuse eliberarea contra unei cauțiuni de o sută de mii de dolari, pe care Căpitanul, de pe patul de spital, îi ordonă lui BR să-i depună. Așadar, iată-l în biroul omului de care depindea acum să-l salveze de la o condamnare între zece și cincisprezece ani, făcând eforturi să nu cedeze nervos.

— Ce anume să-ți fi spus despre cutii?

Ochii deja apropiați ai lui Carlinsky se îngustară atât de tare, că Nick avu impresia că urmau să se combine într-unul singur, mare, ca ochii paznicilor de la închisorile de pe planeta Alar.

— Nick, cum pot să te ajut, dacă tu nu mă ajuți pe mine?

— Steve, zău că nu știu cum mi-au ajuns amprentele pe cutii.

Gânditor, Carlinsky își uni degetele într-o piramidă.

— Hai să recapitulăm.

— Iar?

— FBI-ul are zece cutii de plasturi cu nicotină marca NicArrest, cu amprentele tale peste tot, găsite într-o cabană din Virginia, închiriată pe nevăzute, prin telefon. Mai are lista telefoanelor date la cabană de pe telefonul din biroul tău, cu al doilea apel în dimineața în care ai fost răpit, și o foaie de hârtie, găsită la tine acasă, pe care e scris numărul de la cabană. OK, acum, orice ucenic de la mine de

la firmă poate elimina ultima probă ca fiind obținută la o percheziție ilegală și oricine ar fi putut da telefoanele la cabană de la tine din birou... cu condiția să putem stabili că, atunci când s-au dat, tu nu erai la serviciu. Dar cutiile. Cutiile pun probleme. Dintre toate felurile de probe, amprentele sunt foarte, foarte dificile. Eu prefer să am de-a face cu ADN-ul decât cu amprentele. Și știi de ce?

Carlinsky era genul care aștepta până întrebai: *De ce?*

— De ce? întrebă Nick.

— Pentru că juratul obișnuit din Districtul Columbia nu pricepe ce-i ăla ADN. Și când i se țin teorii despre ADN, se simte ca întors la școală, corigent la biologie. Trebuie să-i prezinți totul înceeet și ateeent, ca să nu se simtă idiot. Pentru asta te detestă, iar când un juriu simte că nu e la înălțimea așteptărilor, rezultatele sunt rareori pozitive. Dar amprentele... amprentele sunt ușor de înțeles. Mult mai ușor decât ADN-ul sau alte lichide pe care le conține corpul omenesc, precum sângele, urina sau sperma.

— Vrei să zici c-ai avea o sarcină mai ușoară dacă s-ar găsi cutii de plasturi cu sângele meu pe ele, sau cu sp...

— Nick, ai pățit ceva? Stai, avem treabă. Unde pleci?

— Să omor pe cineva, spuse Nick, îndreptându-se spre ușă.

Nick ieși ca o vijelie din clădirea Hill, cu vedere spre Farragut Square, și porni pe I Street în direcția Academiei, cuprins de o stare pe care trecătorii n-ar fi putut-o interpreta altfel decât ca fiind ceea ce, în mod obișnuit, se numește furie oarbă. Singura întrebare la care încă încerca să găsească un răspuns în mintea lui era ce instrument să folosească pe Jeannette. Primul impuls era s-o apuce de cocul ăla strâns, s-o târască până pe balcon și să-i facă vânt preț de zece etaje, drept în fântână. Medită și la alte modalități de a-i provoca sfârșitul, mai puțin spectaculoase,

dar la fel de eficiente. Dar este un fapt dovedit științific – și nu de Erhardt – că, în momentele de stres, ne pierdem douăzeci și cinci la sută din capacitatea de a raționa, astfel că, după ce primul val de mânie se retrase, gândul plăcut de a auzi horcăitul de moarte al lui Jeannette, în timp ce mâinile lui îi strângeau gâtul acela minunat, fu înlocuit de imaginea lui, scos pe sus din Academie de niște bărbați îmbrăcați în alb și dus pe malul celălalt al râului, la Spitalul Saint Elizabeth, unde John Hinckley*, noul său coleg de celulă capitonată, îi putea analiza iar și iar, la nesfârșit, interpretarea lui Jodie Foster din *Tăcerea mieilor*.

* Americanul care a încercat să-l asasineze pe fostul președinte Ronald Reagan, pentru a o impresiona pe actrița Jodie Foster (*n.tr.*).

25

De data asta, în timp ce parcurgea culoarele Academiei, pe Nick nu-l mai aşteptau urale. Atmosfera era pur şi simplu de stinghereală. Colegii spuneau, unul după altul: „A, Nick..." şi treceau repede mai departe. Numai Gomez O'Neal, pe care-l întâlni lângă automatul de cafea, îl salută cu simpatie.

— Ce mai faci, Nick?

— Bine, bine, zise el, scrâşnind din molari.

Gomez îi aşeză o mână pe umăr.

— Ţine-te tare.

Cu cafeaua în mână, Nick trecu printre şirurile de priviri întoarse, îndreptându-se către biroul lui BR.

— A, Nick..., spuse secretara acestuia. E ocupat. E în birou, cu Jeannette.

Nick reflectă că, probabil, propoziţia conţinea două cuvinte în plus. Dădu buzna, aproape sperând să-i găsească în flagrant, plesnindu-se unul pe altul cu cravaşele, dar nu făceau decât să citească nişte documente.

— 'Neaţa, spuse el.

BR şi Jeannette îl priviră uimiţi.

— Eşti bine? îl întrebă BR.

— Bine, bine. Noaptea albă în care mi-am susţinut nevinovăţia în faţa agenţilor FBI mi-a dat energie.

— Ne scuzi puţin? îi spuse BR lui Jeannette.

— Nu, te rog! sări Nick. N-am absolut nimic de ascuns în fața lui Jeannette.

BR se lăsă pe spate în fotoliul mare, de piele neagră.

— Ce crezi c-ar trebui să facem acum?

— Cu ce?

— Cu situația ta.

— A, cu situația mea. Păi, cum spuneai, Steve Carlinsky e cel mai bun. Sunt sigur c-o să găsească ceva. De-aia-i plătiți 450 de dolari pe oră.

— Mă gândeam mai degrabă la situația imediată. Nu trebuie să-ți mai spun ce fel de articole apar în presă. Am obligația să mă gândesc la organizație. Jeannette s-a gândit că soluția logică ar fi un concediu.

— N-am nimic împotrivă ca Jeannette să-și ia concediu.

— Ăă... cred că era vorba despre un concediu pentru tine.

— Am mult prea multă treabă. Finisterre, Vecinii domnului Jolly Roger, Proiectul Hollywood. Acum ori niciodată. Neopuritanii nu dorm, zâmbi Nick.

— Nu cred că-i recomandat, în contextul dat. Ai devenit...

— O povară?

— Oricum, un punct controversat, zise BR, săltând ziarul din dimineața aceea. Amica ta, domnișoara Holloway, pare hotărâtă să obțină primul ei Pulitzer. Și are surse de informație bune.

— Nu la fel de bune ca FBI-ul. Acolo da, surse de informație.

— Primim foarte multe apeluri pe tema asta. Apeluri foarte, foarte, *foarte* supărate.

— Da, îmi imaginez ce-i în mintea lor.

— Serviciul lui Jeannette a înregistrat o sută șaptezeci și opt de apeluri în dimineața asta.

— Serviciul lui Jeannette?

— Evident, nu mai putem da legătura la tine-n birou.

— Nu, nu. Bineînțeles. Da, sunt convins că Jeannette se descurcă. Adevărul e că-i admir din ce în ce mai mult calitățile. Dar nu sunt sigur că ideea cea mai bună e concediul.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că, zâmbi Nick, lumea ar putea să creadă că mă considerați vinovat. Ceea ce, desigur, nu-i cazul. Nu?

BR și Jeannette îl priveau fix.

— E absurd să te gândești că m-aș fi acoperit singur cu plasturi cu nicotină, până la punctul în care mi-am provocat eu însumi un atac de cord și mi-am vărsat mațele de o sută de ori, și că pe urmă aș fi lăsat cutiile goale aruncate pretutindeni prin cabană ca să le găsească FBI-ul, odată ce va fi primit pontul. În plus, c-aș fi sunat la cabană de pe telefonul de la birou, în dimineața răpirii. Și, pe deasupra, c-aș fi lăsat numărul de la cabană la îndemâna oricui, acasă. Nu, zău, cine-ar putea crede că un băiat deștept ca mine ar fi putut fi ATÂT DE IMBECIL?!

Jeannette tresări.

— Scuze, spuse Nick. Nu știu ce mi-a venit. În fine, cu siguranță colegii mei, tovarășii mei de tranșee, frații și surorile mele de arme n-o să mă creadă în veci capabil de o asemenea inepție. Drept care, continuă el vesel, o să ne batem, până o s-ajungem la Curtea Supremă.

— Avem o strategie defensivă? întrebă BR.

— Sigur. O să-i găsim pe cei care m-au transformat într-un dobitoc.

— Și ai idee cine-ar putea fi?

— Păi, zise Nick meditativ, ar trebui să fie niște oameni care mă disprețuiesc din tot sufletul. Dar, în cazul meu, asta înseamnă cam patru cincimi din populația Statelor Unite. Două sute de milioane. Cam mulți suspecți, nu vi se pare? Dar probabil că le-ar plăcea nespus să mă vadă

trimis ca sclav al iubirii pentru Frăția Ariană, între zece și cinșpe ani.

— Nu cred c-o să se ajungă până acolo, spuse BR. Ar trebui să fim în stare să-ți găsim o închisoare cu nivel de securitate redus.

— A, n-aș jura, spuse Nick. Carlinsky zice că n-a văzut în viața lui procurori atât de furioși. Netrebnicul *yuppie*, rău intenționat, pune la cale un plan de doi bani ca să se promoveze pe sine și cancerul. Zice că vor sânge, adăugă el zâmbind. Al meu.

— Ei, spuse BR, aplecându-se în față într-un fel care dădea de înțeles că se săturase să glumească pe seama ideii că Nick urma să-și petreacă următorul deceniu după gratii, făcut poștă de indivizi cu svastici tatuate pe brațe, Carlinsky e într-adevăr cel mai bun, iar noi toți te susținem. Cred însă că, dată fiind situația, un concediu e bine-venit.

— Hai să-l întrebăm și pe Căpitan ce părere are.

— Eu l-aș lăsa pe Căpitan în pace. Toată povestea asta l-a șocat teribil. Nu se simte prea bine.

— Nu? făcu Nick.

— Nu, spuse BR, cu o urmă de zâmbet. Mă tem că nu.

*

Îndată ce ușa biroului lui BR se închise în urma lui, Nick se grăbi spre propriul birou, unde însă găsi ușa barată cu bandă galbenă și câțiva tehnicieni în salopete pe spatele cărora scria cu litere mari, intimidante: FBI – CRIMINALISTICĂ. Purtau mănuși de cauciuc și, din câte părea, îi scotoceau fiecare centimetru pătrat de birou, făcându-l să semene cu camera lui Nick de la cămin, în facultate. Dumnezeu știe ce sperau să descopere acolo, medită Nick, poate un fișier în computer, intitulat „PLAN PENTRU AUTORĂPIRE. Articole de dus la cabană: 10 cutii plasturi NicArrest, sfoară, cătușe…"

— Chiar e nevoie de așa ceva? îl întrebă el pe unul dintre tehnicieni, care-l ignoră cu subînțeles.

O luă deoparte pe Gazelle.

— Rezervă-mi un loc la următorul zbor spre Winston-Salem.

— Au zis că n-ai voie să părăsești orașul. Condițiile pentru cauțiune.

— Gazelle!

— Și-o să devin complice?

— Bine, bine. Doar caută-mi zborurile. Te lasă conștiința să faci atâta lucru? Biletul mi-l iau singur.

Coborî cu ascensorul până pe I Street. În față stătea parcat un taxi al cărui șofer, un arab cu barba tunsă scurt, mânca un *knish* de la un vânzător ambulant. Îi făcu semn și urcă pe bancheta din spate.

— La Aeroportul Național. Și repede.

Oricărui taximetrist născut în afara Statelor Unite era inutil să-i spui așa ceva, căci aceștia nu cunoșteau decât două viteze, primejdios de repede și extrem de primejdios de repede. Demarară în goană.

Nick se uită prin lunetă și văzu o berlină maronie, cu doi tipi atletici, cu ochelari de soare. Agenți federali. Titlul îi jucă prin fața ochilor:

NAYLOR DIN NOU ÎN AREST DUPĂ CE A ÎNCĂLCAT TERMENII ELIBERĂRII PE CAUȚIUNE

Conform legitimației expuse în parbriz, pe șofer îl chema Akmal Ibrahim.

— Domnule Ibrahim, spuse el, aveți vreo problemă cu FBI-ul?

— De ce mă-ntrebați?

— Pentru că sunteți urmărit. Berlina maro. Sunt agenți federali. I-am văzut cu ochii pe dumneavoastră în timp ce erați parcat.

Akmal se uită speriat în oglinda retrovizoare.

— N-am problemă cu FBI.

— Dar par să aibă ei ceva cu dumneavoastră.

— De când cu bombă la World Trade Center, FBI crede că toți musulmanii răi. Nu adevărat. Eu am familie la Reston.

— Știu, spuse Nick. E îngrozitor cum sunt persecutați oamenii pentru convingerile lor religioase. Mă-ntreb ce vor de la dumneavoastră.

— N-am de ce să tem.

— Vă propun să cotiți brusc, fără să semnalizați. Să vedem dacă vă urmăresc.

Akmal coti scurt pe Virginia Avenue, în ultima clipă. Berlina îl urmă derapând și evită la mustață ciocnirea cu o mașină a Departamentului de Stat. Akmal spuse alarmat:

— Mă urmăresc!

— Da. Să știți că i-am văzut cum vă plantau ceva în portbagaj, în timp ce mâncați.

— *Ce?*

— Poate că nu era decât un microfon, dar s-ar putea să fie și altceva, de pildă, o bombă. Ca să poată să vă aresteze pentru ea. Eu sunt reporter la *Sun*. Am auzit că se pregătesc niște arestări în masă ale musulmanilor. Au nevoie de ostatici, ca să negocieze cu Saddam Hussein, în caz că intrăm în război cu el.

— Dar am carte verde!

— Vă urez succes.

— FBI arestează oameni greșit. La New York au arestat oameni pentru bombă care nu era oameni care pus bomba. Bomba pus de poliție secret israelian, ca să facă americani să creadă de rău pe musulmani.

— Știu. E-ngrozitor. Dar, odată ce te opresc și găsesc în portbagaj ce-au pus tot ei acolo, s-a terminat, Akmal. Așa l-au ridicat pe șeicul Omar, îți aduci aminte. Și n-o să mai iasă din închisoare decât abia în secolul XXII.

— Șeic Omar e om sfânt.

— Poate că te trimit la aceeași închisoare. O să vă împrieteniți.

În timp ce forța gravitațională îl lipea de spătarul banchetei și Akmal călca accelerația, Nick se întrebă dacă procedase înțelept. Se auziră multe claxoane și scrâșnete de cauciucuri. Când deschise ochii și se uită în urmă, berlina maro era la cincizeci de metri distanță. Nici măcar șoferii bine antrenați ai organizațiilor guvernamentale nu țin pasul cu un șofer obișnuit din Orientul Mijlociu.

Când ajunseră la capătul dinspre Arlington al lui Memorial Bridge, Akmal mai câștigase câțiva metri. Apoi, fără nici un avertisment, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, cu o precizie care-ți tăia respirația, înscriindu-se pe sens invers și stârnind un cor furios de claxoane și frâne cu ABS. Nick fu izbit de portieră.

— Am scăpat! exclamă Akmal triumfător.

Nick aruncă o privire prudentă prin lunetă și văzu automobilul FBI-ului cum încerca să-i ajungă din urmă făcând giratoriul din fața intrării în cimitir. Acum însă, Akmal avea deja câteva sute de metri avans. După încă un viraj amețitor de ilegal spre sud, pe Rock Creek și apoi pe Independence, făcu o nouă întoarcere de o sută optzeci de grade. Reveni pe Rock Creek, apoi pe Virginia, de unde intră pe autostrada 66, pe care o părăsi în dreptul monumentului închinat bătăliei de la Iwo Jima, apoi la stânga pe autostrada 50 și pe centura George Washington, spre sud. Nick îi dădu lui Akmal un bacșiș de cincizeci de dolari, fu de acord cu el că Dumnezeu era, într-adevăr, mare și apoi prinse avionul spre Charlotte, unde schimbă cu altul,

pentru Winston-Salem. Ajunse la Centrul Medical Bowman-Gray după orele de vizită ale secției de cardiologie, de unde nevoia de a adopta un accent lăbărțat, de sudist, pe când îi spunea asistentei-șefe că era Doak Boykin al III-lea, venit de uuurgență să-l vadă pe iubitul lui tataie.

— Sunteți nepotul lui? îl întrebă asistenta cam bănuitoare.

— Daaa, spuse Nick, cu o pronunție ca a lui Butterfly McQueen.

Ea îl cântări cu ochii mijiți.

— Îmi păreți cunoscut.

Fără îndoială, chipul lui Nick apăruse în fotografii cât toate zilele, pe prima pagină a ziarului *Tar-Intelligencer.*

— Toaată lumea zice că semăn leit cu eeel. Pot să-l văz, vă rog? Am fost foaaarte îngrijorat.

— Mă rog, cedă ea, bine. Dar numai zece minute. E foarte obosit.

— Da' se faaace bine?

— A, îi place să ne bage-n sperieți. O să se facă bine. Dacă e cuminte.

Secția de cardiologie era dintre cele mai moderne, dotată din fondurile provenite din tutun, încă un exemplu al modului în care tutunul și progresul mergeau mână în mână. Căpitanul era conectat la mai multe aparate. În semiîntuneric, ecranele lor îi aruncau o lumină rece pe față, care i se păru lui Nick foarte palidă și trasă. Rămase în picioare lângă pat.

— Domnule...

Bătrânul deschise ochii și clipi de câteva ori.

— V-am spus doar, zise el, că nu vă las să mai băgați inimi de porc în mine. Vreau piese de schimb omenești, ce naiba.

— Căpitane, sunt eu, Nick.

Căpitanul își ridică privirile.

— Ei, băiete. Stai jos, ia un pic de oxigen.

— Am venit să vă explic. Cum e cu arestarea.

— Da, zise Căpitanul, tușind. O explicație n-ar fi rea. BR m-a sunat în miez de noapte, să-mi spună că te-a ridicat poliția.

— Vă mulțumesc pentru banii de cauțiune.

— Cred că n-o să dăm faliment din cauza lor. Dar avocatul ăla evreu pe care ți l-am angajat s-ar putea să ne aducă la sapă de lemn. Patru sute cincizeci de dolari pe oră…

— O să vi se pară puțin ciudat, spuse Nick, dar uitați ce cred eu că s-a întâmplat.

Trase aer în piept și începu: BR voia să-l concedieze și să-și pună drăguța, pe Jeannette, în locul lui, dar apariția din emisiunea cu Oprah îl făcuse preferatul Căpitanului, ceea ce stârnise gelozia lui BR. Individul care-l amenințase la telefon în emisiunea lui Larry King îi dăduse, probabil, ideea de-a omorî doi iepuri dintr-o lovitură, scăpând de Nick și provocând compasiune față de industria tutunului prin crearea unui martir. Venit din lumea tulbure a mafiei automatelor de țigări, BR avea contactele necesare pentru angajarea oamenilor capabili să facă asta. Dar, din câte se deducea din pancarta care-l prezenta drept „Executat pentru crime împotriva umanității", răpitorii o făcuseră de oaie, abandonându-l în parcul central al orașului încă în viață. De aceea, BR și Jeannette plănuiseră să-l facă să pară vinovat de răpire: Jeannette îl sedusese și, după ce obținuse amprentele lui pe cutiile de „prezervative", le lăsase în cabana de pe malul lacului din Virginia, laolaltă cu alte indicii compromițătoare. Nick, căzut în dizgrație, înfunda pușcăria și suspiciunile lui BR se dovedeau corecte, ceea ce avea să facă din el un erou. Desigur, cea care pierdea din toată această afacere era, de fapt, industria tutunului…

Nick încheie. Căpitanul îl privi pe sub sprâncenele încruntate, inspiră prelung și spuse:

— Vorbeşti ca unul din tipii ăia care cred că-n ziua aia, la Dallas, au fost cinci oameni înarmaţi pe Grassy Knoll.

— Ştiu, spuse Nick. Şi probabil că la fel o să sune şi la tribunal.

— Pe de altă parte, zise Căpitanul, ridicându-se în capul oaselor în pat, oricât ar părea de absurd, sunt elemente care au ceva care-mi face ficatul să se chircească. BR îmi tot spune din săptămâna de după răpire că te crede implicat, adăugă el, încruntându-se.

— Da?

— Şi omul meu de-acolo mi-a confirmat că el şi blondina aia, Jumelle...

— Jeannette.

— ...se dau în bărci în timpul programului. Iar asta se potriveşte cu teoria ta a conspiraţiei. Ştiu că BR atacă la jugulară. Ştii c-a vrut să anunţăm public că prietenul tău, Lorne Lutch, a primit bani de la noi.

— De ce?

— Ca să se vadă că e o cutră şi să nu se mai înfiinţeze nici o fundaţie Ranchero Canceroso. N-a fost de acord nici o clipă să-i plătim. Într-o conversaţie pe care am avut-o cu el, mi-a spus: „Există şi moduri mai bune de a proceda cu oameni ca el." M-am întrebat ce-a vrut să spună. Ştii, când l-am preluat de la Allied Vending, eram îngropaţi până-n gât în procese pentru daune şi i-am spus că-i plătesc o primă pentru fiecare caz care nu ajunge la tribunal. Şi trei dintre cele mai grele n-au ajuns, îţi aduci aminte, pentru că oamenii au murit fumând în pat. BR m-a obligat să-i plătesc primele, chiar dacă fuseseră nişte accidente, pe motiv că înţelegerea era înţelegere. M-a costat bani frumoşi, deşi cu mult mai puţin decât m-ar fi costat dacă am fi pierdut în instanţă.

— Eu cred că e ceva foarte putred aici, spuse Nick.

— Nu crezi că a... nu. Nu neg, se poate să fi fost puțin gelos pentru afecțiunea pe care ți-am arătat-o. Dar chiar dacă-i adevărat că tipii de la automatele de țigări sunt prieteni cu tot felul de duri, nu cred că... Doamne, Dumnezeule, să fie cu putință?

Capul îi căzu pe pernă. Își acoperi ochii cu mâna.

— O să trebuiască să-l pun pe omul meu să facă cercetări.

— Omul dumneavoastră? Cine e?

— Deocamdată e mai bine să rămână necunoscut.

Căpitanul deschise ochii și își dădu mâna la o parte.

— Acum, Nick, dacă istoria asta grotescă pe care mi-ai destăinuit-o se dovedește adevărată, bănuiesc că nu mai e nevoie să-ți descriu ce-o să însemne asta pentru industrie.

— Nu, dar...

— Bineînțeles că nu-i ăsta principalul considerent aici. Presupunând că ți s-a făcut o mare nedreptate, o să trebuiască să te despăgubim într-un fel. Dar dă-mi voie să-ți fierb o zeamă ipotetică. Să plecăm de la premisa – doar o premisă – că ne convingem că tot ce mi-ai spus e adevărat, ceea ce nu pun la îndoială, și că-l concediez pe BR de nu se vede, cu tot cu pițipoanca aia a lui, Jumelle, fără zarvă, dar în așa fel încât, dacă-și mai găsește o slujbă ca vânzător de bilete de loterie în Guam, să i se pară că l-a prins pe Dumnezeu de-un picior. Și că tu te recunoști vinovat de chestiile de care ai fost acuzat.

— Vinovat?

— Stai puțin. Vinovat, dar cu o explicație. Adică vinovat de a fi tânăr și entuziast, ca atâția alții care lucrează la Washington. Ce naiba, ai deja o reputație de om entuziast, de când te-ai repezit să spui la toată lumea că președintele a dat colțul. La 450 de dolari pe oră, Carlinsky o să facă bine să-ți obțină o sentință redusă, într-o închisoare ca un club, unde deținuții se revoltă când li se dă un *coq au vin* prea făcut și vinul nu e răcit cum trebuie.

— Ăă...

— Stai, că abia acum vine partea cea mai bună. Îți deschidem un cont mititel și liniștit în Insulele Cayman, să zicem cu... cinci milioane de dolari. La dracu', zece. Și dacă nu pui la socoteală ce pierzi cu inflația și cu taxele, zece milioane de dolari sunt bănet, nu glumă, fiule. Îți place să pescuiești, nu-i așa? Ei, o să-ți poți cumpăra o insulă, undeva, unde tu să pescuiești, iar femei cu pielea tuciurie și despuiate să-ți dea să mănânci mango. Mie mi se pare că sună bine. Și uite, dacă vrei să continui să lucrezi pentru noi, te numesc director al sucursalei din Hong Kong. O să conduci toate afacerile americane cu tutun din Orientul Îndepărtat. Ce dracu', oricum acolo-i viitorul. Atâția asiatici, atât de puțin timp...

Nick reflectă.

— Îmi place partea cu concedierea lui BR și-a lui Jeannette. Despre restul nu știu.

— Atunci, hai să le luăm pe rând. Începem cu BR și pe urmă mai vedem cum o să-ți surâdă pensionarea înainte de vârstă.

— Eu...

— Acum nu ești în măsură să iei cea mai bună decizie. Ești prea încordat. Arăți de parcă n-ai fi dormit de-o săptămână. Ai cearcăne. Grozav purtător de cuvânt mai ești, murmură Căpitanul.

— Bine, acceptă Nick, le luăm pe rând.

— Știam eu că ești băiat rezonabil. Am știut din prima zi, când ne-am cunoscut la club. Îți amintești? Ce mi-ar plăcea să mai pun gura pe un lichior de mentă, uite-acum.

Asistenta-șefă se apropia cu o expresie severă pe față.

— Vorbim mai târziu, spuse Nick. Acum odihniți-vă.

— Data viitoare când ne întâlnim, dacă mă auzi guițând, să știi că mi-au făcut iar figura.

Nick se întoarse pe călcâie și dădu să plece. Căpitanul strigă după el:

— Nu uita, tutunul se îngrijește de ai lui!

26

A doua zi, Nick fluiera aria *C'est fumée! C'est fumée!*, ocupat să-şi renoveze biroul după deconstrucţia operată de FBI, când Gazelle vârî capul pe uşă şi, în şoapta speriată care-i devenise de-acum tipică, şuieră:

— Nick, FBI-ul.

— Pofteşte-i imediat, spuse el.

Erau agenţii Monmaney şi Allman, cu credinţa vizibilă că se puteau dispensa de amabilităţi acum, că-l aveau în mână.

— Ai plecat din oraş ieri? lătră Monmaney.

— Cum, se indignă Nick, continuându-şi curăţenia, şi să violez condiţiile pentru cauţiune?

— Ai luat un taxi din faţa biroului. Şoferul a condus imprudent, încălcând mai multe prevederi ale codului rutier. Lucru pentru care a fost reţinut. Şi interogat.

— Iar vă luaţi de musulmani.

Agentul Monmaney îşi încleştă pumnii.

— Eu aş zice că a condus normal pentru un şofer din Washington.

— El ne-a declarat că i-ai spus că i-am plantat ceva în portbagaj.

— Mda, nu se poate să nu fi observat că are probleme cu limba engleză. Probabil că m-a înţeles greşit. L-am întrebat, într-adevăr, dacă ţine plante în portbagaj.

— Te ţii foarte ţanţoş în dimineaţa asta, Nick, spuse agentul Allman.

— Aşa e, zâmbi Nick. Mă simt muuult mai bine.

— Ai cumpărat un bilet pentru Winston-Salem, Carolina de Nord.

— Zău?

— Vrei să adaugi şi sperjurul pe listă? L-ai pus pe cardul pentru călătorii aeriene. Avem chitanţa. Şi ai stat la Motel Eight, în Winston-Salem. Şi de-acolo avem chitanţa.

— Aha.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ieri mi-am pierdut portofelul. Cineva s-a folosit, probabil, de cărţile mele de credit şi a ajuns la Winston-Salem. Trebuie să recunosc, destinaţia e ciudată. Eu mi-aş fi ales un loc mai distractiv. Abia azi-dimineaţă am constatat că-mi lipseşte. Am dat telefon şi-am anunţat furtul. Asta se poate verifica, adăugă el surâzător.

— Eşti tare, Nick. Apropo, să ştii că tot ce spui o să fie cu siguranţă folosit împotriva ta.

— Iar sunt arestat?

— Nu, spuse agentul Monmaney. Deocamdată.

— Ştiţi, eu vă înţeleg sentimentele faţă de mine. Dar, dacă vreţi să mă credeţi, nu m-am răpit singur. Şi o să aflaţi că n-am făcut-o. Iar când o să aflaţi, o să vă invit să bem un pahar împreună şi să ne întrebăm: ce mama dracului a fost asta?

Îl priviră bănuitor.

— Aştepţi vreo veste bună?

— Da, spuse Nick. Foarte bună.

— Are vreo legătură cu excursia ta la Winston-Salem?

— Nu-mi amintesc să fi spus c-am fost la Winston-Salem.

— Hai să mergem, zise agentul Allman.

— Auziți, spuse Nick, eu zic să-i dați drumul lui Akmal. Nu-l puteți condamna că s-a speriat. V-ați purtat destul de urât cu bieții musulmani.

— Haide, îi spuse Allman lui Monmaney.

— Pa, spuse Nick.

— Netrebnicule, îi aruncă Monmaney, în timp ce ieșea.

Vizita Incoruptibililor, combinată cu decizia de-a nu accepta banii Căpitanului, îi făcea inima să crească asemenea unui sufleu. Nu-l mai putea aștepta pe Căpitan. Porni spre biroul lui BR și, ignorând încă o dată protestele secretarei, intră. BR era cu Jeannette.

— Ah, lucrul în echipă, spuse Nick. Asta e, nu?

BR se încruntă.

— Ce vrei, Nick? Nici n-ar trebui să te afli aici.

— Dar aici lucrez.

— Ești în concediu. Începând din clipa asta.

— Ba nu, zâmbi Nick. Nu cred. Dar cred că tu ești pe cale să pleci pentru mai mult timp. Ca și Mata Hari, aici de față. Să nu-ți uiți baloanele, Jeannette.

— Nu poți să dovedești ni..., începu ea.

BR o amuți cu un gest, comunicându-i prin pantomimă că era posibil ca Nick să aibă asupra lui un microfon. O făcuse cu atâta abilitate, încât Nick se întrebă dacă era prima dată. Vânturâ un deget în direcția ei.

— „Aah, Nick, aah! Uite, ia prezervativele. Am adus măsura cea mai mare..." Ce distracție o să fie-n sala de judecată. Iar tu, șeful meu care mă susține, lămurește-mi o chestie. Până acum n-am reușit să pricep cum de răpitorii tăi de închiriat m-au lăsat în viață. Dar acum mă gândesc că pur și simplu au făcut-o de oaie. Mă apropii de adevăr?

BR îl privi neclintit.

— Carevasăzică, tu și prietena ta dominatoare ați clocit schema asta cu plasturii în cutii de prezervative, ai? Foarte deșteaptă.

— Nick, spuse BR pe un ton stăpânit, ești supus unei presiuni foarte mari. Cred că ai nevoie de ajutor de specialitate.

— Da, zise Nick. Sunt supus unei presiuni al dracului de mare! NEMERNICILOR!!!

BR și Jeannette săriră de pe scaun.

— Scuze, spuse Nick. Stresul. Ei, ne mai vedem în Blocul C de celule.

Trase ușa după el, simțindu-se mult mai bine. Ajunse la el la birou și o găsi pe Gazelle cu un aer mai trist ca niciodată.

— Nu mai fi supărată, îi spuse el, norocul începe să ne zâmbească.

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— A murit Căpitanul, azi-dimineață.

— Ce nu înțeleg, spuse Carlinsky, e de ce nu mi-ai spus toate astea până acum.

— Până acum n-am știut. Și te rog să nu mai spui chestia asta. E deosebit de enervantă.

— Deci părerea ta e că BR a dat ordin să fii răpit. Răpirea a mers prost. Apoi el și Jeannette ți-au înscenat restul, făcând în așa fel încât amprentele tale să apară pe cutiile a ceea ce, pe întuneric, ai crezut că sunt prezervative, dar care erau, în realitate, cutiile plasturilor cu nicotină.

— Exact.

— N-ai nici o dovadă.

— Nu, spuse Nick, nu țin camera video în dormitor.

— Și i-ai împărtășit scenariul ăsta domnului Boykin, în seara dinaintea decesului.

— Da. Urma să-i dea afară pe BR și pe Jeannette, iar apoi...

— Nu-mi ascunde nimic, te rog. E extrem de contraproductiv.

— E mort. Ce mai contează ce intenționa să facă?

— Totul contează.

— M-a rugat să mă gândesc dacă n-aș fi dispus să plătesc oalele sparte, ca să scutesc industria tutunului de o situație foarte jenantă. Pentru care urma să fiu recompensat extrem de generos. Am hotărât să nu accept și să mă lupt până la capăt. Pe urmă, a murit.

— Conversația asta a fost înregistrată?

— Nu.

— Păcat. Nu c-ar fi fost admisă ca probă, dar am fi putut-o da pe mâna presei. Ar fi provocat un asemenea scandal, încât ar fi devenit aproape imposibil de întrunit un juriu. Și așa, ne-am fi ales cu niște jurați mai înceți la minte. Cred că între timp ți-ai dat seama că-mi plac juriații înceți la minte. Cu cât mai înceți, cu atât mai bine. Acum, în legătură cu afirmația asta a domnului Boykin, cum că BR ar fi avut vreo legătură cu moartea, în urma inhalării de fum, a persoanelor care voiau să dea în judecată industria, cerând daune, asta e într-adevăr o chestiune *foarte* complicată, zise el, ținându-și buzele.

— Da. Încâlcită rău de tot.

— Dar nici pentru ea nu avem dovezi.

— Putem declanșa o anchetă asupra modului cum au murit, spuse Nick, frecându-și mâinile. Stârnim presa, scuturăm tufele, zgâlțâim copacul. Ceva tot trebuie să pice. O să fie grozav.

— Poate. Dar gândește-te bine înainte de a începe să-i arăți cu degetul pe cei aflați în poziții importante. E o strategie defensivă riscantă. Pentru că, dacă nu-i nimic și începem să călcăm peste morminte, vânturând conspirații pe care le-ar respinge până și Oliver Stone, o să ajungem să înfuriem rău de tot pe toată lumea și mai ales pe

judecător, iar tu s-ar putea să ajungi să capeți o pedeapsă chiar mai lungă decât cea maximă. Când vine momentul să dea sentința, s-ar putea să hotărască să ispășești condamnările pentru fiecare faptă consecutiv, în loc de simultan. De asemenea, poate să te trimită la o închisoare cu nivel maxim de securitate. Și nu cred c-o să-ți placă experiența. Sigur, tu decizi. Mie, unuia, îmi place lupta în sala de judecată. Dar cocoașa ta e la bătaie, nu a mea. Ca să zic așa.

Nick tocmai cântărea toate acestea, cu zăngănitul ușilor metalice trântite sunându-i în urechi, când din interfon se auzi vocea secretarei lui Carlinsky.

— E domnul Rohrabacher, de la Academia pentru Studiul Tutunului. Spune că e foarte, foarte urgent. I-am spus că ești cu un client.

Carlinsky îi aruncă o privire lui Nick.

— Cred că trebuie să vorbesc.

Ridică receptorul.

— Da. Da. Da, e aici. Înțeleg. Lui i-ați spus? Aha, făcu el și se uită la Nick, arcuindu-și sprâncenele. Da. În întregime? Păi da, noi ne ocupăm de ele. Suntem o firmă mare. Înțeleg. Stai să discut cu partenerii și-ți dau un răspuns până la sfârșitul zilei.

Închise și își drese glasul.

— Mă tem că situația e cam neplăcută. Sunt informat că nu mai lucrezi pentru Academia pentru Studiul Tutunului.

Era un fenomen obișnuit la Washington să afli de la un străin că tocmai ai fost concediat. De obicei, auzeai la CNN sau la telefon, de la un reporter care suna ca să-i confirmi că ți se schimbaseră încuietorile la birou, în timp ce tu îți luai rufele de la curățătorie. Nick nu se miră prea tare, în special după ce primise scrisoarea internă glacială prin care BR îl informa că nu era bine-venit la funeraliile Căpitanului.

— Dă-l naibii. Hai să ne batem cu el.

Carlinsky își ţuguie buzele, încreţindu-și fruntea.

— S-ar putea să fie cam greu.

— *Știu* că ai onorarii mari. Dar sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere. Îţi dau leafa mea pe tot restul vieţii.

— Nu asta voiam să spun. E un conflict de interese.

— Ce fel de conflict de interese?

— Nu pot să apăr un client care are o dispută cu un alt client.

— Ce „alt client"?

— Firma noastră tocmai a fost invitată să acorde consiliere juridică Academiei pentru Studiul Tutunului.

— Adineauri, vrei să zici?

— Da. Evident, dacă Academia e clientul nostru, înseamnă c-o să ne-aducă mult de lucru. Sunt atâţia fumători care dau în judecată companiile. Dar nu-i nevoie să te învăţ eu pe tine, nu?

— Nu, spuse Nick, nu-i nevoie.

— Dacă ar trebui să decid singur, ar mai fi cum ar mai fi. Dar am o responsabilitate fiduciară de-a le comunica propunerea partenerilor mei. Pe de altă parte, cine știe? Poate refuză.

— Ce nu înţeleg eu, zise Nick, e de ce nu mi-ai spus până acum că eşti o asemenea jigodie.

— Am presupus că știi, îi răspunse Carlinsky.

Nick coborî din lift în holul de la recepţia Academiei. Carlton îl aştepta.

— Nicky, spuse el roşind, putem vorbi puţin?

— OK, putem vorbi la mine în birou.

— Ăă... tocmai despre asta trebuie să vorbim, şopti Carlton. BR a zis... Fir-ar să fie, Nicky, mă simt ca un idiot că trebuie să-ţi spun asta.

— Am impresia că e un sentiment general în ultima vreme, Carlton.

— Mda. Vrei să-ți aduc lucrurile acasă sau...

— Ar fi grozav. Pot să-mi iau la revedere de la lume sau o facem în stil stalinist și dispar pur și simplu, fără urmă?

Carlton roși iar.

— Dacă era după mine...

Jeannette trecu pe lângă ei păcănind din tocuri, foarte elegantă în haina din piele de căprioară.

— Nick, pleci? spuse ea, după care se întoarse către Carlton. Ți-am spus că vreau bugetul acum, imediat.

Se întoarse și porni în direcția biroului lui BR. Carlton spuse:

— Noul vicepreședinte executiv. Ce porcărie, nu?

LOBBY-UL PENTRU TUTUN ÎL CONCEDIAZĂ PE NICK NAYLOR

Rohrabacher se declară „șocat" de probele deținute de FBI împotriva sa

de Heather Holloway, corespondent al ziarului *Moon*

Mod Squad nu se mai reunea la Bert's, ci într-un colț întunecat al restaurantului Serbian Prince, dintr-o suburbie din Virginia. Consideraseră locul mai sigur, dat fiind că lumea nu se mai înghesuia la restaurantele sârbești. În fapt, era atât de pustiu, încât se întrebau cum de reușea să rămână în funcțiune. Bobby Jay spuse că era, evident, un paravan pentru comercianții de arme sârbi. Oricum ar fi fost, era un *milieu* adecvat pentru Negustorii Morții, și asta din două motive. Era puțin probabil ca presa – sau musulmanii – să dea peste ei aici. Dornic de răzbunare pentru evadarea cu taxiul, FBI-ul părea că-l convinsese

pe Akmal că Nick era un agent provocator în slujba israelienilor și-i furnizase numărul lui de telefon, adresa, numele de fată al mamei, absolut tot. Spațiul rămas pe caseta robotului telefonic după apelurile primite de la reporteri era ocupat de înjurăturile și amenințările mai multor persoane cu accent arab.

— Mi-au tăiat asigurarea medicală, spuse Nick în cana cu cafea fără lapte. Știți cât e de greu să-ți faci asigurare medicală când ai lucrat la Academia pentru Studiul Tutunului?

— Ai nevoie de asigurare medicală ca deținut într-o închisoare federală? întrebă Polly.

Polly, care se ascundea ea însăși de ziariști, era îmbrăcată elegant în civil, cu ochelari de soare și șal. Arăta ca o combinație între Jackie O și Maica Rusie. Iar cu ochelarii de soare la ochi, pe întunericul ăla, dărâma mereu obiectele din jur.

— Nu, spuse Bobby Jay, amestecând în cafea cu cârligul. Penitenciarele au propriii lor doctori. Bineînțeles, foarte bine pregătiți, toți absolvenți la cele mai renumite facultăți de medicină.

— Am putea să nu discutăm despre asta? zise Nick posomorât.

— Sunt sigură că n-o să se ajungă până acolo, spuse Polly, punându-i mâna pe braț.

— Așa zice toată lumea. Adică, dacă am noroc, s-ar putea să ajung într-o fostă bază militară din deșert, pentru zece ani. Mare consolare.

— Mie mi se pare că sună mult mai bine decât la Lorton, pufni Bobby Jay.

Lorton era închisoarea din Virginia unde erau trimiși deținuții înrăiți care nu mai încăpeau în penitenciarele din Washington. Avea reputația unui mediu nu tocmai primitor, mai ales pentru oaspeții de rasă albă.

— N-o să ajungi la Lorton, îl repezi Nick, iritat de încercarea de a-l detrona. Ești veteran în Vietnam, invalid, și ești la prima abatere. O să-ți dea șase luni cu suspendare. Așa că, te rog, mai slăbește-mă cu *Balada temniței din Reading.*

— Da? Atunci cum se face că avocații îmi spun că procurorul abia așteaptă să mă bage la răcoare? Mai întâi că sunt alb, pe urmă că lucrez pentru cel mai detestat grup de lobby din America...

— Stai puțin! Lobby-ul pentru arme nu e „cel mai detestat grup de lobby din America". Să-ți mai amintesc că eu sunt personal răspunzător pentru moartea a peste o jumătate de milion de oameni în fiecare an, în timp ce tu ești responsabil pentru doar treizeci de mii...

— Doamne! se văită Polly.

— Îmi cer scuze, spuse Nick. Nu sunt într-o dispoziție prea bună.

— Ce ciudat, spuse Polly.

— Mâine e înmormântarea Căpitanului. Mi s-a comunicat în termenii cei mai clari că nu sunt bine-venit. Și ghiciți cine ține discursul oficial. BR, spuse el, clătinând din cap.

În timp ce transpirația i se aduna sub barba falsă și nasul fals, Nick reflectă că era bine că bătrânul ceruse ca funeraliile să se țină la Roaring Gap, unde era ceva mai puțin infernal de cald decât în Winston-Salem. În biserica baptistă era dogoare ca-n cuptor și înghesuială. Își simțea nasul de cauciuc stând să cadă și femeia în vârstă, înțepată, de alături îl privea deja cu suspiciune.

În spate erau mai mulți reporteri de la ziarele naționale. Decesul Căpitanului, în plin scandal provocat de răpire, era prezentat ca Sfârșitul unei Epoci. TUTUNUL, ÎNCOTRO?

BR tocmai urcase în amvon.

— Doak Boykin, începu el, a părăsit lumea tutunului așa cum a trăit, ca un colos. A fost un om capabil să-ți dea și cămașa de pe el. A fost, cu adevărat, sarea pământului.

Doamne, cine-i scrisese discursul? (Jeannette.) Umilit în iarna vieții, cu inima cârpită cu bucățele de porc din cocină și acum evocat de un Iuda cu o pasiune pentru clișee. Omul merita mai mult, chiar dacă fusese un criminal în masă.

— A fost un om care a crezut în Constituția Statelor Unite ale Americii și cu deosebire în părțile referitoare la libertățile individuale și la dreptul la fericire.

Asta era în Declarația de Independență, dar fie...

— Cred că toți cei adunați aici sunt de acord că, în ziua de astăzi, e nevoie de curaj pentru a face față corectitudinii politice și fățărniciei celor care încearcă să distrugă un produs american perfect legal.

Un pic de laudă de sine. Murmure de aprobare.

— Iar Căpitanul avea acest curaj cu carul. Știu că mulți dintre voi veți fi de acord că evenimentele recente petrecute în propria noastră curte l-au întristat. Dacă această despărțire prematură are și o parte bună, aceasta este că nu va mai trebui să îndure săgețile și praștia nenorocirii pe care protejatul său rău intenționat, prea ambițios și poate chiar bolnav mintal a adus-o asupra casei noastre.

Întreaga lume a tutunului, capii Celor Șase – egalii lui, acum, că își încheiase ascensiunea începută în lumea automatelor de țigări – stăteau așezați în stranele din față. Iar acum BR se distanța de Nick, arătând clar că acesta fusese monstrul lui Frankenstein creat nu de el, ci de *Căpitan*.

— Domnule. *Domnule!*

Era femeia de-alături, care-i șuiera:

— Vă rog să nu mai mârâiți. Și să știți că se întâmplă ceva foarte urât cu nasul dumneavoastră.

Căpitanul fusese incinerat – o opțiune curajoasă pentru un reprezentant al tutunului, după părerea lui Nick; presa avea să se amuze grozav pe tema asta –, iar cenușa îi fusese împrăștiată pe deasupra lacului de pe care îl sunase de atâtea ori pe Nick pe mobil, în timp ce dădea la undiță, sperând să prindă un pește mare.

Mulțimea care se adunase pe mal, la împrăștiere, era numeroasă, dar Nick, înalt fiind, vedea totul din spate. Familia Căpitanului stătea pe debarcaderul de lemn: Maylene, soția, și cele șapte fete, Andy, Tommie, Bobbie, Chris, Donnie, Scotty și Dave, toate cu pălării pe cap și tamponându-și ochii cu batistuțele de dantelă. Cenușa Căpitanului era într-o tabacheră uriașă de argint – o idee frumoasă.

Preotul, un bărbat scund și rozaliu, îmbrăcat cu sutană, citi un pasaj despre care, în program, se spunea că fusese fragmentul preferat al Căpitanului, din Vechiul Testament.

— „Și Nahar merse la casa lui Gunt, care, în răutatea-i, despicase limba fratelui lui Nahar, Rehab, cu o piatră. Și îi spuse: «Un buboi ești, și o ciumă» și izbi piatra cu o cremene și aceasta făcu scânteie, cu care dădu foc poalei veșmântului lui Gunt, iar Gunt o rupse la fugă și fugi până ce nu se mai văzu, căci ardea cu totul. Și Nahar îi spuse fratelui său, Rehab: «Acum vezi că fumul și focul își au rostul lor». Iar Rehab spuse: «Da».“

— Amin, intonă adunarea.

— Și acum, spuse preotul, încredințăm cenușa lui adâncului...

Bărbatul care stătea lângă Nick îi spuse nevestei:

— Acolo n-are decât vreun metru jumate adâncime.

— Șșș! făcu nevasta.

— ...unde așteaptă în nădejdea învierii eterne...

În timp ce vorbea, tabachera de argint cu cenușa Căpitanului trecea de la o fiică la alta și fiecare lua câte puțin

din părintele lor cu o linguriță și o presăra pe lac, dând-o apoi mai departe. Foarte mișcător.

Nick simți o mână fermă apucându-l de biceps. Se răsuci și văzu un ajutor de șerif, tânăr și mătăhălos, cu patul unui revolver itindu-i-se din toc. Pe deasupra umărului său, Nick o zări pe bătrâna înțepată arătându-l cuiva.

— Sunteți Nick Naylor?

— Ăă...

— Domnule, FBI-ul ne-a cerut să vă reținem. Vă rog să mă urmați.

Și îl trase de mână. Fir-ar a dracului de treabă! își spuse Nick. PROTEJAT ARESTAT LA FUNERALIILE MENTORULUI; ÎNCĂ O ACUZAȚIE SE ADAUGĂ PE LISTĂ: VIOLAREA CAUȚIUNII.

Îl urmă pe polițist, așteptând deja familiarul clinchet al metalului la încheieturile mâinilor. Brusc, lângă ei apăru un bărbat.

— Domnule polițist, spuse el pe un ton poruncitor, fluturând scurt o legitimație. Raleigh, FBI. V-ați descurcat foarte bine. De-aici încolo îl preiau eu.

Ajutorul de șerif se înseninâ și înmuie strânsoarea, predându-l pe Nick în grija lui... Gomez O'Neal.

27

Gomez își jucă rolul până la a-i pune cătușele, în ciuda nemulțumirii lui Nick că aceasta se petrecuse în văzul tuturor. Ba chiar îi apăsă creștetul cu mâna în timp ce-l băga în mașină, pe bancheta din spate, exact ca un polițist adevărat.

— M-am gândit eu c-o să faci prostia să apari la funeralii, spuse Gomez, așa că mi-am adus o legitimație din colecție. Cum se face că încalci a doua oară condițiile pentru cauțiune?

— Ador Carolina de Nord. Acum putem să scoatem cătușele? Mi le-ai strâns cam tare și-mi întrerup circulația.

— Poate-ar fi mai bine să ți le las.

Ciudat simț al umorului, la Gomez ăsta. Conduse timp de o oră fără să vorbească prea mult, îndepărtându-se de Raleigh, apoi intră pe drumuri lăturalnice și trase la o speluncă denumită Mudd's, unde meniul oferea somn prăjit, fierbinte, și ceai cu gheață. Peștele se servea pe bucăți de ziar, iar ceaiul în căni de lut. Nick spuse:

— Căpitanul mi-a spus că are un om la Academie și m-am gândit că tu trebuie să fii.

— Cred că și noul *președinte* – pronunță cuvântul cu scârbă – s-a cam prins, îi răspunse Gomez, ștergându-se de grăsime. Dacă nu cumva a știut de la bun început. Poate tocmai de-aia nu ne înțelegem, el și cu mine.

— L-am văzut pe Căpitan în seara dinainte de-a muri.

— Știu foarte bine. M-a sunat pe la douăsprezece fără un sfert. Ora decesului e 12.05. I-am spus că nu-mi place cum îi sună vocea.

Gomez bău din ceai și zăngăni cuburile de gheață în cană.

— Mi-a cerut să mă ocup de tine, dacă se întâmplă ceva. Am impresia că s-a întâmplat.

Nick se aplecă deasupra ziarului.

— Ți-a pomenit ceva despre BR și despre reclamanții care au dat în judecată companiile de țigări și pe urmă au murit?

— Ce loc frumos, zise Gomez cu ochii pe fereastră, după care-l fixă pe Nick cu privirea. Puștiule, îmi ești simpatic. Ai un suflet mare. Dar dacă spui vreodată cuiva – avocat, procuror, judecător, colegii tăi din Mod Squad sau copilul tău – că ai auzit asta de la mine, atunci să știi că ne certăm, indiferent ce i-am promis Căpitanului. Ce zici, până aici cântăm după aceeași partitură?

— Da, confirmă Nick.

— Bine, atunci hai să vedem cum stăm. După ce doamna Cappozallo, care, dacă-ți amintești, a fost a treia persoană bolnavă de cancer pulmonar care ne-a dat în judecată, a murit sufocată în incendiu, am început să mă gândesc că avem de-a face cu o poveste care se repetă. Și am început să fac cercetări. Nu mă întreba cum și la cine. Important e c-a reieșit că BR își relua legăturile cu vechii amici de pe vremea automatelor de țigări.

— Ce legături?

— Înființa un pluton care să se ocupe de cazurile astea.

— Un pluton de execuție?

— A fost așa: Căpitanul i-a oferit un sfert de milion de dolari premiu pentru fiecare caz care nu mai ajungea în instanță. Evident, nu s-a gândit că BR o să-i omoare pe

oamenii ăştia. Îi oferea doar un stimulent financiar ca să depună eforturi speciale pe lângă avocaţii care se ocupau de apărare. Cazurile astea înnebuniseră întreaga industrie a tutunului. Ei bine, BR, venit din lumea automatelor de ţigări – ceea ce nu-l face marchizul de Queensberry – a hotărât să procedeze cum ştia el şi, până să se dezmeticească cineva, reclamanţii au început să moară inhalând fum, după ce scăpaseră ţigările din mâini, în pat. Într-un fel, trebuie să recunoşti că e un act de justiţie divină, zise el şi ridică din umeri. Iar ca organizare, e o nimica toată. Te strecori în casă, laşi o ţigară aprinsă pe pernă şi... dosarul se clasează.

— Putem dovedi?

— Ce mai e de dovedit? Oamenii au murit. Căpitanul a murit. BR e-n al nouălea cer. Tu eşti un *yuppie* prăpădit, pe care-l aşteaptă între zece şi cinşpe ani de puşcărie pentru o cascadorie publicitară, chicoti Gomez. Tu eşti ăla care a anunţat lumii decesul preşedintelui.

— Mulţumesc că mi-ai amintit. Abia uitasem.

— Foloseşte-ţi creierul, puştiule. Tipii care-au pus la cale totul sunt bine, mersi. Şi sunt buni. Ştiu că-n cazul tău au făcut-o de oaie, dar cu ăia trei reclamanţi totul a mers şnur. Dacă te duci să le spui toate astea celor de la FBI, o să urmeze două lucruri. În primul rând că o să se tăvălească pe jos de râs. În al doilea, tu o să fii ăla care o să se trezească mort după ce-a inhalat fum.

— Şi-atunci, cum stăm?

— Eu stau bine. Tu eşti în rahat până-n gât.

— Mersi de ajutor.

— OK, pufni Gomez, uite cu ce pot să te ajut. Numele şi adresa. Ştiu că erau amândoi machiaţi când te-au răpit, dar pe ăsta o să-l recunoşti. Când nu se ocupă cu omorurile, joacă.

— E cartofor?

— Actor! Bănuiesc că nu-i prea grozav, altfel n-ar omorî oameni ca să-și câștige traiul. Face chestii de amator, operete, porcării din astea.

— Peter Lorre, spuse Nick.

— Da, el.

— Adică am fost răpit, torturat și aproape ucis de un actor prost?

— Actor prost, dar ucigaș priceput. Înainte să se ocupe de cei trei reclamanți, a fost... dar poate-i mai bine să nu știi. Crede-mă pe cuvânt, când faci mutarea, e bine să nu ratezi.

— Mutarea? Ce mutare?

Gomez se lăsă pe spate în scaun, scoțându-și o bucățică de pește dintre dinți, cu o scobitoare.

— Asta depinde de tine, puștiule.

— Dar eu sunt doar un *yuppie* prăpădit. Ce pot să fac, să-l provoc la o dezbatere despre ucigașii plătiți, în emisiunea lui Donahue? „Săptămâna viitoare la Donahue, despre oamenii care omoară alți oameni și despre cei care scapă nepedepsiți"?

— Nu, surâse Gomez enigmatic. Nădăjduiesc că ai ceva mai multă minte.

Împinse către Nick, pe masă, o bucată de hârtie. Pe ea erau un nume și o adresă.

— Poți să le memorezi?

— Da.

— Atunci memorează-le.

Gomez luă înapoi bucata de hârtie și, deasupra cănii, îi dădu foc. Scrumul sfârâi căzând pe gheață.

— Asta o să-ți folosească.

— Echipa B? Comitetul Prezidențial Consultativ pentru Informații Externe?

Gomez dădu din cap.

— Ești băiat deștept. Știam eu că-mi sună cunoscut. De-acolo trebuie să fi luat BR numele.

— Dar ce e Echipa B?

— Echipa B, spuse Gomez, este numele de cod al micului lui grup operativ. Și uite ceva care o să-ți fie de folos: Echipa A.

— Ce-i aia?

— Folosește-ți creierul, puștiule.

— Nu vrei să nu-mi mai spui așa? Nu sunt Lauren Bacall, iar tu nu ești Humphrey Bogart.

— Echipa A este, evident, BR.

Nick reflectă.

— Tot nu pricep ce-ar trebui să fac eu.

— Păi, după cum se-arată lucrurile, o să găsești rapid ceva. Nevoia te-nvață.

În mașină, pe drumul spre aeroport, parcurs în cea mai mare parte în tăcere, Nick întrebă:

— De ce faci toate astea?

Gomez se gândi puțin.

— Aș putea să-ți răspund c-o fac de dragul Căpitanului. Dar, pentru că-mi ești simpatic, nu vreau să te duc cu preșul. Îmi place slujba de la Academie. Cred în țigări. Sunt de părere că pământul e suprapopulat. Planeta asta are nevoie de un respiro, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mă bucur că urmează să ne extindem pe piețele asiatice. Am lucrat mult în Asia, Vietnam, Laos, Cambodgia, Indonezia și China, și dă-mi voie să-ți spun că n-am să sufăr deloc la gândul c-o să le mai subțiem rândurile. Dar mâncarea lor e bună. Mi-a plăcut întotdeauna mâncarea.

— Deci faci toate astea pentru *controlul natalității?*

— Sigur, dar vrei să fiu sincer? Îmi place și programul. Nu e prea solicitant. În cea mai mare parte, mi se cere să aflu diverse lucruri despre diverse persoane, ceea ce sunt în stare să fac cu ochii închiși. Îmi place programul, îmi

place planul de pensii, am o asigurare medicală bună, concedii. Întregul pachet îmi place. Dar nu-mi place BR. Iar acum, că s-a cocoțat în scaunul de președinte, îmi place și mai puțin. Nu-mi place nici păsărica asta pe care tocmai a făcut-o vicepreședinte executiv. Acum trebuie să-i raportez ei și – Gomez chicoti – n-am dat niciodată raportul unei femei. Așa că prevăd probleme și, la vârsta asta, nu mai vreau decât să mai lucrez câțiva ani și pe urmă să mă pensionez anticipat. Iar ăștia doi îmi complică existența.

Păsărică?

— Ai fost în marină? întrebă Nick.

— Chiar vrei să știi?

28

— Nu-nțeleg de ce nu poți să ne spui de la cine-ai aflat toate astea, zise Polly cu oarece asprime în glas, după titlul din ziarul *Moon* din ziua aceea.

NAYLOR, LOBBYISTUL PENTRU ARME ȘI PURTĂTOAREA
DE CUVÂNT PENTRU ALCOOL
FĂCEAU PARTE DINTR-UN CLUB DENUMIT MOD SQUAD,
PRESCURTARE DE LA *MERCHANTS OF DEATH*

Trei purtători de cuvânt ai yuppocalipsului?

de Heather Holloway,
corespondent al ziarului *Moon*

Șeful ei nu fusese deloc încântat de această deplorabilă revelație; după cum nu fusese nici Stockton Drum, șeful lui Bobby Jay, care până atunci se arătase ca de piatră, chiar mândru de faptul că băiatul lui lupta în tranșeele celui de-Al Doilea Amendament. Unicul care era mulțumit, deși n-o recunoștea, era Bert, al cărui restaurant fusese acum inclus în itinerariul Turului Scandalurilor, o linie de autocare foarte populară din Washington, cu opriri la Hotelul Watergate, la Tidal Basin și la hotelul unde FBI-ul îl prinsese pe primarul Barry prizând cocaină.

— Pentru că, îi răspunse Nick, vreau să rămân în viaţă. Iar persoana care mi-a spus mi-a dat limpede de înţeles că, dacă-i dezvălui identitatea, n-o să mai am opţiunea asta.

— Chestia asta e atât de fierbinte, că-mi topeşte cârligul, zise Bobby Jay, ştergând stratul gros de zaţ.

— Te rog frumos, nu mai face asta, spuse Polly.

Echipa de filmare a unei televiziuni, care prinsese repede firul din articolul de dimineaţă despre Mod Squad, îşi făcuse apariţia la conferinţa lui Polly despre Şoferi Treji 2000, interpelând-o direct şi cu voce tare în timpul sesiunii de întrebări şi răspunsuri. Tot ce putuse face fusese să arunce îndoieli asupra ziarului *Moon*, pentru că avea proprietar un coreean care se credea Mesia. Era ceea ce făcea mai toată lumea ori de câte ori *Moon*, altminteri un ziar bunicel, publica un adevăr neconvenabil.

Cafeaua tare, sârbească, nu era menită s-o calmeze pe Polly, care bătea darabana cu degetele în masă. *C-c-c-clic, c-c-clic.*

— Atunci poate ne spui de unde-a luat domnişoara Ţâţe-de-talie-mondială ştirea!

— Pot să presupun, zise Nick înnegurat, c-a primit-o de la Jeannette.

— Nu, zău?! se inflamă Polly. Şi Jeannette de unde-a aflat de Mod Squad?

Nick oftă.

— N-o să-ţi placă.

— Am început prost ziua, aşa că nu mai ai ce să-mi strici.

— A aflat de la tine.

— Ce tot baţi câmpii?

— Îţi aminteşti că mi-ai lăsat un mesaj pe robot, în care mă felicitai pentru brânza ucigaşă, în seara în care am fost la *Nightline*?

— Da, spuse Polly bănuitoare.

— Păi... ai pomenit de... Mod Squad şi...

— Şi ce dacă am pomenit de Mod Squad? Lumea crede că-i serialul de televiziune, în reluare.

— Mda, dar... ăă...

— Poţi să nu te mai ă-ăi, te rog? Mi-am luat toată doza de Prozac pe ziua de azi, n-am voie să mai iau. *Dă-i drumul odată!*

— Păi Jeannette era la mine acasă şi făceam... ăă... m-a întrebat ce-i aia şi...

Era bine că Polly avea ochelarii ca ai lui Jackie O pe nas, căci Nick prefera să nu vadă ce priviri îi arunca.

— Mai întâi, rosti ea într-un târziu, ne comunici că i-ai tras-o paraşutei. Iar acum ne comunici că, tot în banii ăştia, ne-ai tras-o şi nouă.

— Să ştii că nu mă încântă situaţia.

— Pe *tine* nu te încântă?!

— Nu mă încântă câtuşi de puţin.

— A, în cazul ăsta, nu mai e o problemă, spuse Bobby Jay şi adăugă: Preacurvarule.

— Poate, după toată istoria asta, dă credinţa peste mine, i-o întoarse Nick.

— Asociaţia Creştinilor din Închisori are sucursale în majoritatea penitenciarelor mai bune.

— Nemernicule, spuse Polly, pregătindu-se de plecare.

O urmăriră din priviri. Bobby Jay spuse:

— Bravo, felicitări. Astă-seară, înainte să vii, tocmai îmi spunea că vrea să-şi lichideze economiile ca să te-ajute să-ţi plăteşti un avocat.

— De ce să facă aşa ceva?

Bobby Jay clătină din cap.

— Of, eşti prost ca noaptea.

Plecă şi Bobby Jay.

— Plătesc eu, zise Nick, către nimeni în mod special.

La început nu recunoscu gustul deosebit de neplăcut din gură şi nu reuşi să-şi dea seama unde se afla. Dar,

indiferent unde era, avea o priveliște spectaculoasă a Washingtonului. Era pe malul cu Arlingtonul, atâta știa. Faptul, revelat lent, că era înconjurat de pietre funerare identice, în număr de mai multe mii, sugera că se găsea în Cimitirul Național Arlington. Apoi izbuti să identifice revoltătorul strat de dejecție de pe limbă. Șliboviță. Reziduurile paharelor băute unul după altul. Da, acum își aducea aminte: încheiase seara cântând cântece de luptă sârbești, umăr la umăr cu ospătarii și cu personalul de la bucătărie. Într-un fel sau altul, se suise în mașină și ajunsese până la cimitir, unde sărise gardul. Își sfâșiase pantalonii și durerea acută dintr-o rotulă îl informa că n-o făcuse într-un mod prea inteligent.

Dar de ce la Arlington?

Apoi totul îi reveni în memorie. Venise aici să se sinucidă.

Îi plăcea Arlingtonul, uneori venea aici când era vreme frumoasă, doar ca să se plimbe și să vadă peste cine mai dă. În cimitir erau îngropate peste două sute de mii de persoane, o mulțime de oameni, deși nu erau – îi șopti un gând inconfortabil – nici jumătate din victimele fumatului dintr-un an. Își aminti că decisese să nu se sinucidă acasă, ca să n-o oblige pe menajeră să-l descopere. Își aminti că vitezometrul ajunsese la o sută optzeci și că îndreptase mașina spre picioarele de beton ale pasarelei, dar pe urmă i se făcuse frică, la timp, pentru că își adusese aminte că mașina avea airbag, iar el avea să sfârșească, probabil, paralizat pentru tot restul vieții – o viață extrem de încărcată de amărăciune. Moment în care ridicase ochii și văzuse CIMITIRUL NAȚIONAL ARLINGTON. De ce nu? Nu avea frânghie în portbagaj, așa că se hotărâse să se spânzure cu cablurile electrice. Uite-le, la picioarele lui.

Le ridică. Aveau o consistență spongioasă. Nu-i făcea plăcere ideea de-a se spânzura cu echivalentul unei corzi

de bungee. Se şi vedea ţopăind în sus şi-n jos şi dând cu capul de creangă.

Căzu pe gânduri. La Arlington se afla capătul liniei de metrou. Putea cupla cablul electric la a treia şină. Şapte sute cincizeci de volţi erau, fără doar şi poate, suficienţi. Asta avea să le dea apă la moară ticăloşilor în căutare de titluri senzaţionale.

Ceasul de la mână arăta 4.23. Metroul nu pornise încă. Se ridică în picioare, crispându-se din cauza durerii din genunchi, şi porni şchiopătând în sus, pe colină. Vedea o luminiţă licărind nu prea departe, care se dovedi a fi flacăra veşnică de pe mormântul preşedintelui Kennedy.

Cu cine altul era mai bine să-şi împartă ultimele clipe? Ca de la victimă la victimă, asasinate în floarea vârstei...

Uşurel.

În cimitir era greu să te minţi pe tine însuţi.

Ca s-o spunem pe-a dreaptă, puştiule – vocea lui Gomez O'Neal părea să facă dublajul pentru ceea ce rămăsese din conştiinţa lui –, *eşti o cauză pierdută, la patruzeci de ani vânzător de piei de cloşcă, în slujba, până de curând, a unora care vând moartea ca pe o marfă. În lanţul trofic karmic, eşti undeva între un castravete-de-mare şi rahatul de ţipar. Ai distrus două cariere, o căsnicie şi două prietenii strânse. Gândeşte-te câte ai fi putut realiza dacă ai fi trăit până la o vârstă înaintată.*

Aşadar, o carieră tragică, din fericire, retezată înainte de vreme.

Stătea la marginea platformei unde se găsea mormântul, temându-se să nu-l oprească poliţia parcului.

NAYLOR ARESTAT CU CABLURI ELECTRICE
LÂNGĂ MORMÂNTUL LUI JFK

Afirmă că i-a murit bateria de la maşină
Căuta „inspiraţie" într-un moment dificil

JUDECĂTORUL CERE EXAMEN PSIHIATRIC

Dar poliția nu se vedea nicăieri, așa că Nick se apropie de flacăra care strălucea cald în răcoarea dinaintea zorilor.

Un foșnet în tufișuri. Mișcare. O, Doamne, oare dădeau drumul haitelor de dobermani?

RESTURILE DIN APROPIEREA MORMÂNTULUI LUI JFK IDENTIFICATE CA FIIND ALE LUI NAYLOR

Pentru un om care-și dorea moartea, îi era teribil de frică. Se îndreptă șontâcăind spre o tufă de pe partea opusă și se ghemui, ascunzându-se.

Un vagabond ieși împiedicat dintre tufe. Nick îl privi chiondorâș. Era acoperit cu straturi de zdrențe și părea enorm și cocoșat, ca o făptură din basmele fraților Grimm. Vagabondul tuși. O tuse ca un vulcan uriaș și profund baritonal – unul dintre clienții noștri, cu siguranță –, apoi scuipă în direcția lui. Scuipatul aterizã cu un plescăit lichid, respingător.

Odată încheiate spălăturile pulmonare, vagabondul își vârî mâinile în buzunare, scotocind, și scoase un muc de țigară. Îl bãgă în gură și se căută de chibrituri. Căutarea dură ceva timp; părea să aibă vreo sută de buzunare printre toate straturile acelea.

Dar nu avea chibrituri.

Se îndreptă spre flacăra veșnică, se lăsă în patru labe și își aprinse țigara.

Dacă o priveai ca pe o revelație, era greu de descifrat.

29

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU *MOON*:
NAYLOR DECLARĂ CĂ SE VA RECUNOAȘTE VINOVAT
DE ACUZAȚIA DE A-ȘI FI PUS LA CALE AUTORĂPIREA

Își absolvă amicii din Mod Squad,
afirmând că termenul de „Negustorii Morții"
„mi-a aparținut mie și numai mie"

de Heather Holloway

— Serviciul de-aici s-a îmbunătățit, spuse Polly.

— Da, zise Nick. Sunt bun prieten cu angajații. Mi-au spus că, dacă vreau să plec acolo și să șterg de pe fața pământului ce-a rămas din bosniacii musulmani, îmi aranjează cu plăcere. Le-am replicat că trebuie să rămân în relații bune cu musulmanii. Sunt în număr mare în rețeaua de penitenciare din State.

— Poate judecătorul..., începu Bobby Jay. Nu se poate să nu-ți dea ceva pentru că ți-ai recunoscut vinovăția.

— Ce rău îmi pare că nu ne-ai consultat și pe noi înainte de-a face asta, spuse Polly, cu o expresie îndurerată.

— Pe vremea aia nu vorbeai cu mine.

— Poate găseam o modalitate mai simplă de-a scăpa de povestea despre Mod Squad.

— E cam târziu pentru propuneri alternative. Oricum, nu vă umflați în pene. Poate că n-am făcut-o de dragul vostru.

— Atunci de ce te recunoşti vinovat, dacă nu eşti? îl întrebă Polly. Presupunând...

— Sunt vinovat, zise Nick. Doar că nu de asta.

— Asta ce mama dracului mai vrea să însemne? spuse Bobby Jay.

— Crime împotriva umanităţii. Poate că-i doar o criză a vârstei. Nu ştiu. M-am săturat să trăiesc în minciună.

Polly şi Bobby Jay îl priviră fără o vorbă.

— Te-ai înmuiat? întrebă în cele din urmă Bobby Jay.

— Nu, dar hai să privim lucrurile în faţă. Cine-o să mă creadă în instanţă?

— Aici ai dreptate.

— Şi cine are un milion şi jumătate de dolari pentru cheltuielile de judecată? Credeţi că vreau să muncesc tot restul vieţii pentru o firmă de avocatură?

— Şi-atunci, spuse Bobby Jay, BR şi Jeannette scapă basma curată după toate chinurile prin care ai trecut din cauza lor?

— Ei, asta depinde.

— De ce?

Nick zâmbi.

— De voi, dacă v-aţi înmuiat sau nu.

— A mea e răzbunarea, spune Domnul. Voi răsplăti. Romani, doişpe cu nouăşpe.

— Tu ce zici, păsărică? o întrebă Nick. Vrei să fii şoferul de serviciu?

— Păsărică? făcu Polly.

— Nu ştiu dacă am nervi pentru aşa ceva, zise Polly.

Ea şi Nick stăteau într-un automobil închiriat, parcat la cincizeci de metri de Opera de Două Parale, un depozit modificat dintr-o zonă din sudul Manhattanului care mai avea câţiva ani buni până să se laude cu galerii de artă şi cafenele. Polly fuma ţigară de la ţigară, umplând maşina

cu atâta fum, că Nick trebuia să țină geamurile deschise. Afară era o atmosferă umedă și ar fi fost mai plăcut dacă ar fi putut da drumul aerului condiționat.

— Te descurci minunat, îi spuse el, încercând s-o calmeze. Dar n-ar trebui să fumezi atâta. O să te sinucizi.

Polly se uită la el.

De pe bancheta din spate, dinspre Bobby Jay, se auzi un sforăit. Adormise. Nick și Polly îi auzeau caseta cu Biblia citită în căști.

— *Cum* poate să doarmă?! făcu Polly enervată.

— A fost în Vietnam, o lămuri Nick, sorbind din cafea.

— Dar omul ăsta e ucigaș cu simbrie.

— La fel erau și trupele Vietcong, spuse Nick, uitându-se la ceas. Astă-seară întârzie.

— E repetiția generală, spuse Polly. Poate că regizorul le-a spus că joacă toți prost și-au luat-o de la capăt.

Își aprinse o nouă țigară. Nick gemu și coborî geamul. Ea spuse:

— De ce n-o facem în seara asta, să scăpăm odată?

— Polly, zise Nick, punându-i o mână pe braț, calmează-te.

— Să mă calmez, se cutremură ea. De două săptămâni ne ținem după... persoana asta prin New York și tu-mi spui să mă calmez.

— Vrei să-ți fac un masaj la gât?

— Da, spuse Polly. Acolo. Ah!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Bobby Jay de pe bancheta din spate.

— Mai nimic, îi răspunse Nick. Întârzie.

— Mă bucur că mâine-i premiera, spuse Bobby Jay. Nu mai suport încă o seară ca asta. Orașul ăsta nu e iubit de Dumnezeu.

— Ce te-ar putea face să vrei să vezi *H.M.S. Pinafore* adaptată pentru secolul XXVII, cu acțiunea desfășurându-se la bordul navei *Enterprise*? se minună Polly.

— Habar n-am, zise Nick, dar tipul e perfect distribuit în rolul lui Dick Deadeye*.

— Crezi că e ceva de capul lui?

— Cât de bun poate fi ca actor, dacă e nevoit să omoare oameni ca să-și ducă traiul? pufni Bobby Jay.

În seara următoare, cei trei nu mai stăteau într-un automobil, ci într-o dubiță închiriată. Polly era la volan, bătând nervos din picior și mestecând gumă, fiindcă Nick îi interzisese să fumeze până se încheia operațiunea. Era îmbrăcată ca o prostituată din New York, cu pantaloni aurii, scurți și mulați, tocuri înalte, bustieră și atâta fard, că propria ei mamă n-ar fi recunoscut-o; sau, dacă ar fi recunoscut-o, ar fi plâns. Și totuși, lui Nick i se părea că arăta destul de... bine. El însuși se cocea iar sub costumație, cu un ciorap de nailon tras peste cap. Nici Bobby Jay nu huzurea, dar, pentru că-și petrecuse multe nopți în ambuscade prin locuri mai fierbinți, își păstra sângele rece mai bine decât Nick. Cu ajutorul unei lanterne minuscule, tocmai dezlega un careu de cuvinte încrucișate.

— Uite-i că ies, spuse Polly, în timp ce ușa se deschidea și spectatorii începeau să se reverse pe trotuarul presărat cu gunoaie.

— Par exaltați? vru să știe Bobby Jay.

— Mai degrabă ușurați, zise Nick.

Bobby Jay se uită la ceas și reveni la careul lui.

— Cuvânt de patru litere pentru un agent de poluare a aerului, care începe cu „f".

— FTMI, spuse Nick. Fum de Țigară în Mediul Înconjurător.

— Merge.

---

* Ochimort (*n.tr.*).

Cam când calculară că Peter Lorre își va fi șters machiajul și se va fi schimbat la loc în hainele de stradă, Polly coborî din dubiță, trăgându-se de pantalonii mulați, care i se ridicaseră atât de tare în mașină, că-i lăsaseră la vedere emisferele sudice. Niște emisfere foarte frumoase, constată Nick. Bobby Jay vârî gloanțe de cauciuc în arma pe care o împrumutase din colecția muzeului de la SAFETY.

— Câtamai glonțul, spuse Nick.

— Britanicii le folosesc pentru catolicii irlandezi, rânji Bobby Jay. Regula cere să tragă la picioare. Dar un maior din SAS, care a luat o dată prânzul cu mine și cu Stockton, ne-a spus (Bobby Jay imită accentul englezesc): „Uneori mai greșim."

Nick se chirci la gândul unui glonț de cauciuc cât un vibrator făcând contact cu părțile lui vitale și moi, la două sute de metri pe secundă.

Peter Lorre apăru la intrarea actorilor și porni în direcția lor.

— E singur, ce bine.

Observaseră, pe parcursul celor două săptămâni, că restul actorilor nu se înghesuiau în jurul lui. Foarte bine. Asta însemna că nu mai trebuia să-l urmărească.

Când Peter Lorre ajunse lângă dubă, Nick deschise ușa din spate doar atât cât să-i lase lui Bobby Jay loc să țintească.

La momentul convenit, Polly îi tăie calea pe trotuar.

— Ai un foc? zise ea.

Individul o măsură din cap până-n picioare. Îi zâmbi.

— Știi că fumatul e dăunător, nu?

— Împușcă-l pe nemernic, șuieră Nick.

Bobby Jay ochi.

— Vrei puțină distracție? îl întrebă Polly.

— Nu plătesc să mă distrez.

— Uite cum facem, zise Polly. Arăți atât de mișto, că te fac pe gratis.

— Nu mă culc cu târfe, spuse Peter Lorre.

— Păcat, spuse Polly, îndepărtându-se. Habar n-ai ce pierzi.

Bobby Jay trase. Se auzi bubuitura puștii și un sfert de kilogram de cauciuc negru și tare îl izbi pe Peter Lorre în plexul solar, eliminându-i și ultimul centimetru cub de aer din plămâni. Bărbatul se prăbuși pe spate. Nick și Bobby Jay săriră din dubă și-l târâră, urcându-l în ea, iar Bobby Jay agățându-l cu cârligul de cureaua pantalonilor. Polly sui fuga la volan, își smulse peruca și demară.

— Băiatul e pe lumea ailaltă, spuse Bobby Jay, verificând semnele vitale ale lui Lorre.

Nick îi trase un picior în coaste.

— Acum chiar că e pe lumea ailaltă.

— Credeam că nu vrem să-l omorâm, spuse Bobby Jay.

— Las' că nu moare.

Îi legară mâinile strâns la spate cu niște curele de plastic folosite de poliție și-i acoperiră capul cu o cagulă neagră.

Trecură prin apa râului și ajunseră în New Jersey, apoi începură să-l audă gemând și mișcându-se – cu greu, din cauza durerilor, după cum spera Nick. Mai așteptară cinci minute, până-l văzură ridicând capul ca să evalueze situația, înainte de-a pune în funcțiune Faza a Doua. După ce se convinse că Peter Lorre era pe deplin conștient, Nick apăsă pe Play și sunetul glasurilor lor distorsionate se auzi în difuzoare. Făcuseră mai multe teste, ca să se asigure că se auzea și în spatele dubiței, unde îl așezaseră pe jos, chiar lângă ușă.

PRIMA VOCE: Mai încet, să nu luăm vreun radar.
A DOUA VOCE: Da, ar fi nasol.
PRIMA VOCE: Tot leșinat e?
A DOUA VOCE: Da, așa pare.

PRIMA VOCE: Bine. Dacă mişcă, împuşcă-l.

A DOUA VOCE: Auzi, maşina e închiriată. N-am nici un chef să-mi petrec restul nopţii spălând de sânge în spate.

PRIMA VOCE: Aia-i o Casă Internaţională a Clătitelor? Tare mi-ar plăcea nişte clătite cu şuncă.

A DOUA VOCE: Cu şuncă? Ai idee ce-ţi face la artere?

PRIMA VOCE: Frank, de ceva tot trebuie să murim.

A DOUA VOCE: Eu, unul, prefer să dau colţul trosnindu-mă. Când treci pe lângă o Casă Internaţională a Păsăricilor, trage pe dreapta.

PRIMA VOCE: Eu mi-am luat un aparat din ăla care simulează schiul fond. Douăzeci de minute pe el şi transpiri, nu glumă. Ştii cine folosea unul din aparatele astea? Joey Două Burţi.

A DOUA VOCE: Nu mă omorî!

PRIMA VOCE: Nu, pe cuvânt. S-a dus la clinica aia, Pritikin, o ştii, unde mănânci doar ierburi şi plăteşti zece mii de dolari pe zi. A slăbit vreo douăşpe kile. Şi, apropo, nu vrea să i se mai spună Joey Două Burţi.

A DOUA VOCE: Un dement şi jumătate. Nu mă-ntreba câte-aş putea să-ţi povestesc.

PRIMA VOCE: Exact de-aia nu-i mai spun Joey Două Burţi.

A DOUA VOCE: Sir Joey.

Râsete.

PRIMA VOCE: Cât mai avem?

A DOUA VOCE: Vreo zece kilometri.

PRIMA VOCE: Nu-nţeleg de ce tre' să-l ducem până la nu ştiu ce carieră abandonată din New Jersey, când puteam să-i atârnăm o greutate şi să-l aruncăm dracului în mlaştină. N-o să afle nimeni.

A DOUA VOCE: Ţi-am mai spus de ce. Pentru că Echipa A a zis să-l aruncăm în carieră şi ea plăteşte, e bine?

PRIMA VOCE: Da' n-o să ştie.

A DOUA VOCE: Ce te roade?

PRIMA VOCE: Mi-e foame. Poate găsim un McDonald's.

A DOUA VOCE: Nu tragem la nici un McDonald's, e clar?

PRIMA VOCE: Mergem la *drive in*.

A DOUA VOCE: Şi dacă se trezeşte şi-ncepe să mormăie?

PRIMA VOCE: Am pistolul îndreptat chiar spre inima lui. Dacă-ncepe să mormăie, o să fie rău pentru el, nu pentru noi.

A DOUA VOCE: Ai pus amortizorul?

PRIMA VOCE: Da, am pus amortizorul! Vrei să mă... Ce dracu', crezi că sunt amator?

A DOUA VOCE: Mai avem puţin şi-ajungem.

PRIMA VOCE: Da' cine e Echipa A?

A DOUA VOCE: Un tip din Washington.

PRIMA VOCE: Din Washington? Zău? E unul din subcontractele alea guvernamentale? Tipu' din spate e vreun mahăr?

A DOUA VOCE: Nu mai e.

Râsete.

PRIMA VOCE: Zi-i mai departe, cine e Echipa A?

A DOUA VOCE: Un lobbyist.

PRIMA VOCE: Lobbyist? Ce-i aia?

A DOUA VOCE: O jigodie cu cheltuieli de reprezentare.

PRIMA VOCE: Mda, mă rog, vrei să ştii părerea mea cinstită despre Washington? Toţi sunt nişte jigodii. M-am săturat. Încă una sau două lovituri şi mă retrag. Vreau să deschid un restaurant.

A DOUA VOCE: Vrei să-i otrăveşti, în loc să-i împuşti?

PRIMA VOCE: Nu, vorbesc serios.

A DOUA VOCE: O să-mi fac rezervare.

Aici, lăsaseră câteva secunde de linişte.

PRIMA VOCE: Şi-atunci, de-aia ne zice nouă Echipa C? Pentru că el e Echipa A?

A DOUA VOCE: Probabil. E un cod. La Washington le plac codurile.

PRIMA VOCE: Echipa C sună ca sucurile de fructe pe care le bea fiu-meu. De ce nu putem să fim Fiii Tunetului?

A DOUA VOCE: Bine, suntem Fiii Tunetului. Cred că pe-aici pe undeva trebuie să cotești…

PRIMA VOCE: Ai grijă la camion!!!

Polly exersase toată săptămâna întoarcerile în loc. Cu vitezometrul la aproape șaizeci, răsuci volanul ușor spre stânga, în același timp călcând tare frâna, al cărei sistem de blocare fusese dezactivat. Dubița se învârti o sută optzeci de grade. În momentul acela, Peter Lorre fu proiectat prin ușile din spate, închise provizoriu cu o bucată de bandă adezivă. Și zbură, aterizând cu o bufnitură pe drumul de țară părăsit.

Următoarea bucată de dialog fu mult amplificată.

PRIMA VOCE: Lasă-l dracului! Hai s-o ștergem de-aici! Mișcă!

Porniră în viteză.

— Ai auzit ce zgomot a făcut când a aterizat? se bucură Nick copilărește.

— Parcă s-a storcit, spuse Bobby Jay.

— Credeți că l-am omorât? întrebă Polly.

Nick se uită în urmă printr-un binoclu. Peter Lorre se trăgea rostogolindu-se spre marginea drumului.

— Nu. Parcă-mi pare rău.

— Da' ce vânătăi o să aibă mâine.

— Îmi trebuie ceva de băut, spuse Polly.

— Știți ce vreau eu? zise Nick.

— Ce?

— *O țigară.*

30

NOUL LIDER AL LOBBY-ULUI PENTRU TUTUN DESCOPERIT MORT ÎN URMA INHALĂRII DE FUM, LA REȘEDINȚA PARTENEREI DE AFACERI

Prietenii afirmă că Rohrabacher era „obsedat de traiul sănătos" și nefumător
Jeannette Dantine, vicepreședinte executiv al AST-ului, este căutată pentru a răspunde la întrebările poliției

de Heather Holloway,
reporter al ziarului *Sun*

epilog

— Bună seara, sunt Larry King. Invitatul din această seară este Nick Naylor, care a participat la emisiunea noastră de mai multe ori, dar care astă-seară NU ne va mai spune că între fumat și cancerul pulmonar nu există nici o legătură.

— Așa este, Larry.

— Să trecem la cartea pe care ai scris-o, *Fumatul strict permis*. Curios titlu. Ce vrea să-nsemne?

— Se vrea o ironie, Larry. Asta în ciuda faptului că foștii mei angajatori, lobby-ul pentru industria tutunului, în contul cărora am mințit în emisiuni ca aceasta, chiar au tipărit pancarte pe care scrie așa ceva.

— Cartea asta pe care ai scris-o e controversată. A supărat o mulțime de oameni.

— Ai dreptate, Larry.

— Hai să vedem lista. Jeff Megall, directorul celei mai puternice agenții de recrutare a talentelor din Hollywood. El a descris-o ca fiind „mai prejos de orice comentariu".

— O s-o iau drept compliment, Larry. După cum bănuiesc că știi, fostul lui asistent, Jack Bein, a cumpărat drepturile de autor pentru carte. El și Jeff s-au despărțit.

— Senatorul Ortolan K. Finisterre, un om cu multă putere aici, la Washington, spune că ai scris cartea, citez, ca să-ți speli conștiința încărcată, am încheiat citatul.

— De fapt, Larry, închisoarea a fost cea care mi-a spălat în cea mai mare parte conştiinţa.

— Şi-atunci, ce rost are cartea?

— Banii, Larry. Am scris-o pentru bani.

— E plăcut să mai auzi şi aşa ceva.

— Soţia mea, Polly, şi cu mine aşteptăm un copil şi... ce să mai... ştii cum e cu taxele şcolare şi toate celelalte...

— Felicitări. Ce se mai aude despre celălalt prieten al vostru din Mod Squad... asta-nseamnă Negustorii Morţii, nu?

— Da.

— Spune-ne ce s-a ales de Bobby Jay Bliss, fostul purtător de cuvânt pentru industria producătoare de arme de foc.

— Joacă un rol foarte important în Asociaţia Creştinilor din Închisori. Ştii, organizaţia înfiinţată de Chuck Colson. E mulţumit. Trage în continuare cu puşca. Ne vedem. Evident, nu ne mai spunem aşa, pentru că acum am înţeles c-o apucaserăm pe căi greşite.

— Şi Polly lucrează?

— Da, de când a rămas însărcinată, au început s-o intereseze foarte mult aspectele legate de sănătatea prenatală. Lucrează la Fundaţia pentru Sindromul Alcoolic la Făt de-aici, din Washington.

— Afirmi în cartea pe care, apropo, o recomand tuturor celor care ne urmăresc, o carte foarte bună...

— Îţi mulţumesc, Larry.

— ...că te-ai recunoscut vinovat, în ciuda faptului că nu te-ai răpit singur şi nu te-ai acoperit cu plasturi cu nicotină. Întrebare: de ce?

— Din două motive, Larry. Unu, mi s-a spus că, pentru a combate acuzaţia în instanţă, aveam nevoie de un milion şi jumătate de dolari pentru cheltuielile de judecată, iar eu n-am atâţia bani. Doi, am ajuns la concluzia că meritam

să fiu închis pentru lucrurile oribile pe care le-am făcut pe când lucram pentru industria tutunului. Apropo, dacă vreunul dintre cei care ne urmăresc suferă de cancer sau are rude care suferă de cancer, vreau să-mi cer iertare. Și dacă ne ascultă și oameni tineri, ascultați-mă și nu vă apucați de fumat. Fumatul ucide. Și pătează dinții, ceea ce e complet ne-*cool*.

— Așadar, ai idee cine te-a răpit, până la urmă?

— Nici cea mai vagă idee. Cred c-o să-mi pun întrebarea asta până la moarte.

— Cum a fost la închisoare?

— A, nu prea rău. Am fost la unul dintre penitenciarele cu nivel minim de securitate, din Pleasanton, California, unde ajung cei care fac uz de informații secrete și alții ca ei. În cea mai mare parte, a fost plicticos. Foarte, foarte plicticos.

— Și-ai stat acolo doi ani și jumătate?

— Îhî. Dar am cunoscut mulți oameni interesanți. O grămadă de bancheri.

— Și ce faci acum, că ai terminat cartea?

— Lucrez pentru o organizație denumită Plămâni Curați 2000, Larry. O organizație minunată care, practic, își propune să-i convingă pe oameni să se lase de fumat.

— O activitate care-ți aduce satisfacții?

— A, foarte multe. Și învăț. De exemplu, știai că fumatul duce la impotență?

— Nu.

— E un fapt dovedit științific, Larry. În momentul ăsta, sunt în curs de desfășurare studii foarte interesante. Bineînțeles, lobby-ul pentru tutun nici nu vrea să audă.

— În carte îl descrii pe fostul tău șef, Budd Rohrabacher, ca pe o persoană lipsită de onestitate.

— Dumnezeu să-l odihnească, a fost un porc ordinar, Larry.

— Și asistenta lui, Jeannette, cea pe care poliția o bănuiește c-ar fi avut de-a face cu decesul lui în urma fumului inhalat?

— Înțeleg de la foștii... de la unele persoane că este, probabil, undeva în Orientul Îndepărtat, unde lucrează pentru un serviciu de escortă care satisface gusturi mai neobișnuite.

— Crezi că ea l-a omorât?

— Cine știe, Larry? Lucruri din astea se întâmplă, desigur. Oamenii sunt neglijenți cu țigările. Bineînțeles însă că lucrul cel mai neglijent pe care-l poți face cu o țigară este s-o aprinzi.

— Subtitlul cărții – *Jujitsu cu neopuritanii* – ce vrea să însemne?

— Păi, după cum știi, jujitsu este arta defensivă japoneză în care te folosești de greutatea și de forța adversarului pentru a-l învinge. Atâta a trebuit să fac, nimic mai mult. Sigur că nu recomand fumatul, dar și în tabăra nefumătorilor există câțiva ipocriți. Așa că n-a trebuit decât să le dau un brânci ușor și să le pun câte-o piedică. Mă pricep destul de bine. E singurul lucru la care m-am priceput vreodată cu adevărat. Și criminalii de război naziști erau oameni normali. Mulți erau familiști, vezi tu, își duceau copiii la Grădina Zoologică duminica. Lunea se întorceau la sarcina lor de-a extermina oameni sau de-a cotropi țări în pas de marș. Noul director al Academiei pentru Studiul Tutunului, de exemplu, e foarte interesat de cercetași, de Kiwani, Rotary International, Elks. Dacă ar fi să-l întâlnești și să nu știi cine e, probabil că l-ai considera un om simpatic, ca toți oamenii.

— Le-ai dedicat cartea asta lui Doak Boykin – „Căpitanul" –, fostul președinte al lobby-ului pentru industria tutunului, și lui Lorne Lutch, fosta imagine a mărcii de țigări Tumbleweed.

— Doi oameni admirabili, Larry. Cred c-ar trebui să li se ierte rolul jucat în domeniul tutunului, pentru că au aparţinut unei generaţii anterioare, care nu ştia cât este de dăunător. Iar la sfârşitul vieţii, amândoi au întrezărit lumina, cum s-ar spune, şi şi-au regretat... în fine, le-a părut rău. Am vorbit cu Căpitanul în seara dinaintea morţii şi, practic, asta mi-a spus. Cât despre Lorne, care a decedat acum vreo doi ani... BR m-a trimis efectiv acolo cu o valiză plină cu cinci sute de mii de dolari, ca să-l mituiesc să nu mai acuze ţigările, şi ştii ce-a făcut? Asta e în carte. M-a dat pe uşă afară.

— O tentaţie serioasă, cinci sute de mii.

— Aşa e, Larry. A fost un om plin de curaj.

— Acum o să luăm câteva telefoane. Winston-Salem, Carolina de Nord, eşti în direct la Larry King.

— Larry, vreau să spun că omul ăsta e mai josnic decât mâlul de pe burta unui somn. Şi îmi cer scuze faţă de somn.

— Nick, vrei să comentezi?

— Nu prea, Larry.

— Un subiect de mare impact emoţional.

mulțumiri

Multe mulțumiri lui Herr Professor Doktor Patrick Cooke, de la Plămâni Curați 2000; Michelle Laxalt; Robin Clements; dr. David Williams; David Taylor; Bob Forbes; Paul Slansky; Geoffrey Norman; Lloyd Grove; Tom Salley; Gregory Connolly; soției, mamei și tatălui meu, toți niște redactori excelenți, cărora nu le scapă nimic; și, desigur, mulțumiri speciale curajoșilor antineopuritani de la Institutul pentru Tutun, Asociația Națională pentru Arme de Foc, Institutul Berii și Consiliul pentru Băuturi Spirtoase Distilate din Statele Unite, care, cu toții, preferă să rămână anonimi, fără îndoială. Mulțumesc, de asemenea, celui mai bun agent literar din oraș, Amanda Urban; și, la final, dar nu în cele din urmă, lui Harry Evans și lui Jonathan Karp pentru sfaturile lor experte – și amuzante.

Toate erorile, desigur, li se datorează.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

America a decis: există oameni şi fumători. Aceştia din urmă, o subspecie stigmatizată, îşi găsesc apărătorul în persoana lui Nick Naylor, un as al controverselor publice şi al mersului pe ace. Naylor câştigă bine din lobby-ul protabagic, dar îşi asumă riscuri. Căci nu-i puţin lucru să fii invitat la Larry King sau la Oprah fără să ţi se spună că în platou se află şi un canceros de optsprezece ani în fază terminală. Nici să fii comparat cu criminalii de război nazişti. Şi nici să fii răpit, îmbrăcat în plasturi cu nicotină şi ameninţat cu o moarte lentă. În lumea lui Naylor, nu doar fumatul dăunează grav sănătăţii, ci şi încurajarea lui. Dacă nu eşti atent, te poţi trezi strivit ca un muc de ţigară, cu sufletul scurgându-se din tine ca un fum.

În aceeaşi colecţie

Stephen Fry
Mincinosul

James Hamilton-Paterson
Gătind cu Fernet Branca

ISBN 978-973-50-2406-2

